

HARLEQUIN®

Бестселър

Нора Робъртс

ЗАЩОТО
ТЕ
ОБИЧАМ

НОРА РОБЪРТС

ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Когато Меги Фицджералд вижда изоставената стара къща в гората край затънтеното градче Морганвил, разбира, че най-после е дошла у дома си. Тя зарязва шумния светски живот и блясъка на Холивуд и се заема да направи от къщата истински дом.

Ненадейно в двора ѝ откриват свидетелство за голяма трагедия, разиграла се тук преди десет години. А Клиф Дилейни — мъжът, спечелил сърцето ѝ, може да е бил убиецът...

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво, по дяволите, търсиш на такова място?

Меги, наведена на ръце и колене, дори не вдигна поглед.

— Си Джей, пак пееш старата песен...

Си Джей изпъна надолу кашмирения си пуловер. Той умееше да превръща безпокойството в изкуство. И се безпокоеше за Меги. Все някой трябваше да го прави. Безпомощно сведе поглед към блестящата ѝ тъмна коса, свита в хлабав кок на тила. Шията ѝ бе тънка и бледа, раменете ѝ леко превити, както се бе облегнала на лакти. Имаше крехка фигура, с нежността, която Си Джей винаги свързваше с английските аристократични дами от деветнадесети век. Макар че и при тях вероятно под изящната външност са се криели безкрайни запаси от сила и издържливост.

Меги бе с тениска и джинси, и двете избелели и леко влажни от пот. Когато погледна ръцете ѝ, нежни, елегантни ръце, и видя, че са мръсни, той потрепери. Знаеше на каква магия бяха способни тези ръце.

Криза, помисли Си Джей. Тя просто преживяваше криза. След два брака и няколко любовни връзки той разбираше, че от време на време жените минават през странни настроения. Приглади добре подрязаните си рижи мустаци. От него зависеше внимателно да я върне в действителността.

Огледа се наоколо. Не видя нищо, освен дървета, скали и самота и за момент през ума му мина, че в гората можеше да има и мечки. В реалния свят такива зверове се държаха в зоологическата градина. Опита отново, като нервно следеше за подозрителни движения:

— Меги, докога смяташ да продължаваш по този начин?

— Какъв е „този начин“? — Гласът ѝ бе нисък, дрезгав, сякаш току-що се бе събудила. Бе глас, който караше повечето мъже да искат те да са я събудили.

Тази жена бе вбесяваща. Си Джей прекара ръка през старателно подстриганата си подредена коса. Какво правеше тя на пет хиляди

километра от Лос Анджелис, защо си губеше времето с тази мръсна работа? Той бе отговорен за нея и, по дяволите, за себе си. Пое въздух и бавно го издиша, стар навик, когато срещнеше възражения. В края на краищата, работата му бе да убеждава. Трябваше да й налее малко ум в главата. Размърда се, като внимаваше да опази лъснатите си мокасини от мръсотията.

— Бебче, аз те обичам. Ти знаеш това. Върни се вкъщи.

Този път Меги обърна глава и го погледна с усмивка, в която се включи цялото ѝ лице — устата, широка, но не прекалено, малко острата брадичка, изпъкналите скули, които придаваха на лицето ѝ формата на диамант. Живото изражение се допълваше от очите, големи, кръгли и малко по-тъмни от косата. Това не бе зашеметяващо лице, казваше си човек, докато се опитваше да разбере защо бе зашеметен. Дори сега, без грим, изпоцапано с кал, то завладяваше. Меги Фицджералд завладяваше, защото бе точно такава, каквато изглеждаше. Интересна. Заинтересована.

Сега тя седна на пети, издуха кичур коса от очите си и погледна към мъжа, който ѝ се мръщеше. Испита симпатия и я напуши смях. И двете лесно идваха при нея.

— И аз те обичам, Си Джей. А сега престани да се държиш като баба.

— Не ти е тук мястото — подзе той, по-скоро нервиран, отколкото обиден. — Не би трябвало да пълзиш на четири крака по земята...

— На мен ми харесва — възрази Меги простиичко.

Точно тази простота му показва, че наистина имаше проблем. Ако тя викаше, спореше, шансовете му да я вразуми щяха да са почти сигурни. Ала когато бе такава, спокойно упорита, да промени мнението ѝ бе като да изкачи Еверест. Опасно и изтощително.

— Меги, разбирам защо можеш да искаш за малко да се махнеш, да си починеш. Никой не го заслужава повече от теб. — „Това бе добро попадение“, помисли Си Джей, защото бе вярно. — Защо не отидеш за две седмици в Канкун или да заминеш на пазар в Париж?

— Ммм... — Тя се наведе и разроши цветчетата на теменужките, които садеше. Реши, че изглеждат малко хилави. — Би ли ми подал онази лейка?

— Ти не ме слушаш.

— Слушам те. — Меги се протегна и сама взе лейката. — Била съм в Канкун, а вече имам толкова много дрехи, че оставих половината в Лос Анджелис.

Без да губи темпо, той опита по друг начин:

— Не съм само аз — започна Си Джей, като я гледаше как полива теменужките. — Всички, които те познават, които са чували за теб, мислят, че си...

— Превъртяла? — подсказа му тя. Сигурно бе прекалила с водата, реши Меги, когато цветовете клюмнаха. Много основни неща за живота на село трябваше да научи. — Си Джей, вместо да мърмориш и да се опитваш да ме убедиш да направя нещо, което нямам намерение да правя, защо не дойдеш да ми помогнеш?

— Да ти помогна? — В гласа му се долавяха нотки на ужас, сякаш му бе предложила да разрези първокласно уиски с вода от чешмата.

Тя прихна.

— Подай ми онзи панер с петунии. — Отново заби малката лопатка в земята, като се бореше с каменистата почва. — Градинарството ще ти се отрази добре, то ти позволява отново да се докоснеш до природата.

— Нямам никакво желание да докосвам природата.

Меги се засмя и вдигна лице към небето. Не, Си Джей не можеше да стигне по-близо до природата от хлориран басейн... Затоплен. Допреди няколко месеца тя самата едва ли се бе доближавала повече. Определено никога не се бе и опитвала. Но сега бе намерила нещо — нещо, което дори не бе търсила. Ако не бе дошла на Източното крайбрежие да напише музиката за един нов мюзикъл, ако не бе потеглила импулсивно на юг след края на дългите, изнурителни репетиции, никога нямаше да се окаже в съненото малко градче, сгушено в полите на Блу Ридж.

Разбираме ли някога къде ни е мястото, чудеше се Меги, освен ако нямаме шанса да налетим на собственото си, лично място? Знаеше само, че бе тръгнала без посока и се бе озовала у дома.

Може би самата съдба я бе довела в Морганвил — купчина къщи, които се гордееха с население от сто четиридесет и двама души. Извън града се простираха ферми и отдалечени планински къщи. Ако съдбата я бе довела в Морганвил, пак тя я бе накарала да мине край

табелата, оповестяваща, че се продава къща с осемдесет декара земя. Нямаше момент на нерешителност, нямаше пазарлъци за цената, нямаше съмнения в последния момент. Меги бе платила парите и след един месец бе получила нотариалния акт.

Като гледаше триетажната дървена къща с все още висящите разкривени кепенци, можеше да си представи, че приятелите и колегите ѝ наистина биха се загрижили за психическото ѝ здраве. Бе оставила покритото с италиански мрамор входно антре и облицования с мозайка басейн, заради ръждясали панти и камънаци. Бе го сторила, без да поглежда назад.

Тя затъпка пръстта около петуниите и седна. Те изглеждаха малко по-оперени от теменужките. Може би започваше да схваща как се прави.

— Какво мислиш?

— Мисля, че трябва да се върнеш в Лос Анджелис и да твориш музиката.

— Питам за цветята. — Меги стана и изтупа джинсите си. — При всички случаи ще довърша музиката... Тук.

— Меги, как можеш да работиш тук?! — избухна Си Джей и размаха ръце с жест, от който тя винаги се бе възхищавала, заради неприкритата му театралност. — Как мислиш да живееш тук? Та това място дори не е цивилизовано.

— Защо? Защото няма козметични салони и бутици на всеки ъгъл? — За да смекчи думите си, хвана Си Джей под ръка. — Хайде, вдишай дълбоко. Чистият въздух няма да ти навреди.

— Смогът се подценява — измърмори той и отново размърда крака. Професионално бе неин агент, ала лично Си Джей се смяташе за неин приятел, може би за най-добрият ѝ приятел, откак Джери почина. Като си помисли за това, отново смени тона. Този път бе нежен.

— Виж, Меги, знам, че си преживяла тежки моменти. Може би в момента Лос Анджелис ти е свързан с много спомени. Но не можеш така да се погребваш.

— Не се погребвам. — Стисна двете му ръце, и за да подчертае думите си, и за подкрепа. — И погребях Джери преди две години. Това беше друга част от живота ми и тя няма нищо общо. Това е моят дом. Не знам как по друг начин да ти го обясня. — Плъзна длани нагоре по ръцете му, забравила, че бе оплескана с кал. — Това сега е моята

планина и тук съм по-щастлива, по-спокойна, отколкото съм била някога в Лос Анджелис.

Си Джей знаеше, че се опитва да разбие стена с главата си, ала реши да опита още веднъж.

— Меги... — Обви ръка около раменете ѝ, сякаш, помисли тя тъжно, бе малко дете, което имаше нужда да бъде напътствано. — Погледни тази къща. — Остави мълчанието да увисне във въздуха за момент, докато и двамата се вглеждаха в къщата. Той забеляза, че на терасата липсваха няколко дъски и че боята на перваза се бе олющила. Меги видя, че слънцето се отразяваше в дъга от стъклото на прозореца. — Не можеш сериозно да мислиш да живееш тук.

— Малко боя, няколко пирона — сви рамене тя. Отдавна бе научила, че най-лесно може да не се обръща внимание на проблемите, които се виждат на повърхността. Човек трябва да се занимава с проблема, който тлее отдолу, който не се вижда. — Къщата има възможности.

— Най-голямата, от които е да ти падне на главата.

— Миналата седмица оправиха покрива... Един местен човек.

— Меги, аз изобщо не съм сигурен, че тук в радиус от петнадесет километра има някакви местни хора. Това място не ми изглежда подходящо за никой, освен за елфи и гноми.

— Е, може и да е бил гном. — Тя разкърши гръб и чувството ѝ за хумор се върна. — Беше висок около метър и петдесет, як като бик и някъде около петдесет килограма. Казва се Боги.

— Меги...

— Много беше услужлив. Той и неговото момче ще дойдат да оправят терасата и някои други повреди.

— Добре, значи си имаш гном да кове и реже. Ами това? — Махна с ръка към обкръжаващата площ. Тя бе камениста, неравна и обрасла с бурени и храсталаци. Дори заклет оптимист не би могъл да я нарече ливада. Едно клонато дърво застрашително се бе навело към къщата, а бодливи лози и диви цветя се бореха за място под слънцето. Навсякъде миришеше на пръст и зеленина.

— Като замъка на Спящата красавица — промълви Меги. — Ще ми бъде жал да го изкореня, но господин Боги ще има грижата и за това.

— Той и изкопи ли прави?

Меги наклони глава и вдигна вежди. Това бе изражение, което караше всеки над четиридесет години да си спомни за майка си.

— Препоръча ми специалист по озеленяване. Господин Боги твърди, че Клиф Дилейни е най-добрият в окръга. Той ще дойде днес следобед да погледне мястото.

— Ако е умен човек, ще погледне тази канавка, която ти наричаш път, и ще продължи по нея.

— Ала ти докара дотук мерцедеса, който си взел под наем. — Тя се обърна, обви ръце около врата му и го целуна. — Не мисли, че не го оценявам или това, че долетя дотук, или че достатъчно държиш на мен, за да се тревожиш. Оценявам всичко това. Оценявам теб. — Разроши косата му, нещо, което на никой друг не би се разминало. — Имай ми доверие, Си Джей, аз наистина знам какво правя. Професионално работата ми тук може само да се подобри.

— Тепърва ще видим — измърмори той, но вдигна ръка да я погали по бузата. Меги все още бе достатъчно млада, за да има глупави мечти, помисли Си Джей. Все още достатъчно сладка, за да вярва в тях. — Знаеш, че не за работата ти се тревожа.

— Знам. — Гласът ѝ се смекчи, а с него и очите ѝ, и устните. Не тя ръководеше чувствата си, а те нея. — Имам нужда от спокойствието тук. Знаеш ли, че за пръв път в живота си съм се измъкнала от въртележката? Приятно ми е да чувствам твърда земя под краката си, Си Джей.

Той я познаваше добре и знаеше, че за момента не можеше да я разколебае, не можеше да я отмести от позицията, която бе заела. Разбираше също, че още от раждането животът ѝ е бил изпъстрен с фантазии... И с кошмари. Може би наистина имаше нужда за известно време да си почине.

— Трябва да хвана самолета — измърмори Си Джей. — След като настояваш да останеш тук, искам всеки ден да ми се обаждаш.

Меги отново го целуна.

— Веднъж седмично. След десет дни ще имаш завършената музика на „Огнен танц“. — Изпрати го до края на неравната обрасла пътека, където съвсем не на място сияеше в цялото си великолепие мерцедесът. — Много ми харесва филма, Си Джей. Той е дори подобър, отколкото си помислих, когато за пръв път прочетох сценария. Музиката сякаш сама се пише.

Той само изръмжа и хвърли през рамо един поглед към къщата.

— Ако се почувстваш самотна...

— Няма — засмя се бързо тя и го набути в колата. — Изведнъж с изненада открих, че съм си достатъчна. А сега, приятно пътуване и престани да се тревожиш за мен.

Едва ли, помисли Си Джей и машинално бръкна в куфарчето си да провери дали бяха там лекарствата му.

— Изпрати ми партитурите и ако музиката е чувствена, може да спра да се тревожа... Малко.

— Аз съм чувствена. — Меги се отдръпна от колата да му направи място да обърне. — Чувствена съм! — извика още веднъж, когато мерцедесът запълзя. — Кажу ми на всички там, че съм решила да си купя кози и пилета.

Мерцедесът замръзна.

— Меги...

Тя се засмя, помахна му и тръгна обратно по пътеката.

— Не още... Може би през есента. — Реши, че най-добре бе да го успокои, иначе той можеше да слезе и отново да започне. — О, и ми изпрати от любимите ми шоколади.

Това вече бе по-добре, реши Си Джей и отново включи на скорост. След месец и половина Меги щеше да се върне в Лос Анджелис. Погледна в огледалото и потегли. Виждаше я, дребничка и тънка, все още засмяна върху фона на избуялата трева, раззелениящите се дървета и разнебитената къща. Потрепери, ала този път не от обида на сетивата му. Този път изпита нещо като страх. Изведнъж бе сигурен, че тя не бе в безопасност там.

Той поклати глава и бръкна в джоба за лекарствата срещу киселини в стомаха. Колата шумно се удари в един камък. Всички му казваха, че прекалено много се тревожи.

Самотна, помисли Меги, докато гледаше как мерцедесът подскача и с мъка си пробива път през нейното жалко подобие на ливада. Не, не беше самотна. Бе сигурна както никога в живота си, че тук никога нямаше да бъде самотна. Изведнъж изпита неочаквано предчувствие, но реши, че бе глупаво и се отърси от него.

Обви ръце около себе си и направи два бавни кръга. Дърветата се извисяваха от каменистия хълм. Листата им още бяха едва пъпки, ала след няколко седмици щяха да се разтворят и пораснат и да превърнат

гората в пишно зелено покривало. Харесваше ѝ да си я представя така и да се опита да я види скована от зимата — бяла, цялата бяла и черна, с лед, който виси от клоните и проблясва по скалите. През есента от всеки прозорец щеше да се вижда пъстроцветен гоблен. Съвсем не бе самотна.

За пръв път през живота си имаше възможността да остави свой отпечатък на някое място. Това нямаше да е копие на нищо, което бе имала преди, на нищо, което ѝ е било дадено. Бе нейно, абсолютно, както и грешките, които правеше тук, както триумфите. Никой нямаше да я кара да сравнява това усамотено местенце в западен Мериленд с огромната къща на майка си в Бевърли Хилс или с вилата на баща си в Южна Франция. Ако имаше късмет, много, много късмет, помисли тя с доволна въздишка, никой нищо нямаше да я кара да прави. Щеше да може да създава своята музика и да живее живота си в мир и самота.

Ако застанеше съвсем неподвижно, ако затвореше очи и не мърдаше, можеше да чуе музиката навсякъде около себе си. Не песента на птиците, а шумоленето на въздуха между клоните и малките листенца. Ако се съсредоточеше, можеше да чуе струенето на поточето, което течеше в другия край на ливадата. Тишината бе наситена и се лееше над нея като симфония.

Имаше си място за блясък и за слава, мислеше Меги. Просто вече не искаше това място. Истината бе, че от много дълго време не го искаше, но не знаеше как да се измъкне от него. Когато раждането ти е отпразнувано от пресата по цял свят, когато първата ти стъпка, първото ти зъбче са записвани и съобщавани на публиката, естествено е да забравиш, че може да се живее и по друг начин.

Майка ѝ бе една от най-великите певици на блусове и балади, баща ѝ — актьор от дете, а после преуспял филмов режисьор. Тяхната любов и сватба бяха плътно следени от почитателите по цял свят. Раждането на дъщеря им бе събитие, отбелязано като раждането на престолонаследник. И Меги бе живяла като принцеса. Златни люлки и бели кожухчета. Имаше късмет, защото родителите ѝ я обожаваха и се обожаваха един друг. Това бе компенсирало измамния, често груб свят на шоубизнеса с всичките му изисквания и непостоянство. Нейният свят бе обвит в богатство и любов, непрекъснато подправяни с публичност.

Когато бе момиче, папараците я дебнеха, докато ходеше на срещи. На нея ѝ бе весело, ала момчетата често се смущаваха. Тя бе приела факта, че животът ѝ е обществена собственост. Никога не бе могло да бъде иначе.

А когато частният самолет на родителите ѝ се разби в швейцарските Алпи, пресата замрази скръбта ѝ в порой от фотоси и вестникарска хартия. Меги не се и опита да го спре. Бе разбрала, че светът скърби заедно с нея. Бе осемнадесетгодишна, когато тъканта на нейния свят се раздра.

След това се появи Джери. Първо приятел, после любовник, после съпруг. С него в живота ѝ дойде повече фантазия и още трагедия.

Нямаше сега да мисли за нищо такова, каза си тя, взе лопатката и отново започна да се бори с твърдата почва. Всичко, което наистина бе останало от тази част от живота ѝ, бе нейната музика. Никога нямаше да я изостави. Не би могла, дори да се опитваше. Музиката бе част от нея, както очите и ушите ѝ. Меги композираше думите и музиката, и ги съединяваше — не без усилия, както понякога изглеждаше от плавния завършен резултат, а маниакално, учудвайки се, непрестанно. За разлика от майка си, тя не бе изпълнител, а подхранваше другите изпълнители със своята дарба.

На двадесет и осем години имаше два „Оскара“, пет награди „Грами“ и една „Тони“. Можеше да седне на пианото и да изсвири наизуст всяка песен, която някога бе съчинила. Наградите все още бяха в кашоните, докарани от Лос Анджелис.

Малката цветна леха, която засаждаше на място, което вероятно никой, освен нея нямаше да види, бе плод на нейната любов и труд без гаранции за успех. Бе достатъчно, че ѝ доставяше удоволствие да добави своето собствено цветно петно към земята, която бе нарекла своя. Меги започна да пее, докато работеше. Напълно бе забравила предишното си предчувствие.

Обикновено той не извършваше лично оценката и първоначалното планиране. Вече не. През последните шест години Клиф Дилейни можеше да си позволи да изпрати един-двама от своите най-добри сътрудници за първия етап от проекта. След това

доизпипваше нещата. Ако задачата бе достатъчно интересна, посещаваше терена по време на работата, понякога можеше и да извърши сам част от нивелирането и засаждането. Сега правеше изключение.

Знаеше старата къща на Морганови. Тя бе построена от един Морган, а малкото селце на няколко километра по-нататък бе наречено на името на друг Морган. Цели десет години, откак колата на Уилям Морган се бе разбила в Потомак, къщата стоеше празна. Самата къща бе неприветлива, земята около нея страховита. Но Клиф знаеше, че ако се пипне тук-там по подходящ начин, с подходящата идея би могла да стане великолепна. Той се съмняваше, че дамата от Лос Анджелис имаше подходяща идея.

Познаваше я. Естествено, че я познаваше. Всеки, който не бе прекарал последните двадесет и осем години в пещера, познаваше Меги Фицджералд. В момента тя бе най-голямата новина в Морганвил — едва ли не по-голяма и от клюките, че жената на Лойд Меснър е избягала с банкера.

Бе просто градче, от онези, в които животът тече бавно. От онези, в които всеки се гордее с придобивката на нова хубава машина и с ежегодния парад по случай Деня на конституцията. Точно затова Клиф избра да живее тук, когато достигна до момент, в който можеше да живее, където си поиска. Бе израснал тук и разбираше хората, тяхното единство и чувството им на стопани. Разбираше слабостите им. И нещо повече, може би много повече, той разбираше земята. Имаше сериозни съмнения, че прославената авторка на песни от Калифорния би я разбрала.

Си Джей бе изчислил, че тя ще се върне след шест седмици. Клиф, без дори да я бе виждал, съкрати този срок наполовина. Ала може би преди Меги Фицджералд да се бе отегчила от селския живот, той щеше да успее да остави своя собствен отпечатък върху земята.

Отби от павирания път в половинкилометровата ливада, която се простираше в имението на Морганови. От години не бе идвал тук и бе по-лошо, отколкото си го спомняше. Дъждът и занемаряването бяха издълбали коловози в почвата. От двете страни на ливадата се протягаха клони, които шибаха камиона. Първата работа щеше да е самата ливада, мислеше Клиф, докато малкият пикап подскочаше по

коловозите. Трябваше да се подравни, нивелира, запълни. Трябваше да се изкопаят отводнителни канавки, да се насипе пясък.

Караше бавно, не заради камиона, а защото земята от двете страни на ливадата го привличаше. Би искал да поработи върху нея, да съчетае своя талант с гения на природата. Ако Меги Фицджералд искаше асфалтирана алея и парникови цветя, бе сбъркала мястото. Той пръв щеше да ѝ го покаже.

Клиф смяташе, че ако изпитваше недоверие към пришълците, то той бе достигнал до него честно. Те идваха, често от богатите предградия на Вашингтон, и първата им работа бе да поискат ливадите им да са равни и очистени от тополи и дъбове, за да могат косачките им без усилие да се справят с ежеседмичното подрязване. Искаха спретнати цветенца, подредени в стройни редици. Всъщност те искаха, помисли Клиф подигравателно, да казват, че живеят „на село“, като донасят със себе си своите градски възгледи и градски вкусове. Докато стигна до последния завой, вече бе ядосан на Меги Фицджералд.

Меги чу, че камионът идва, преди да го бе видяла. Това бе още едно нещо, което ѝ харесваше в новия ѝ дом. Бе тихо — толкова тихо, че звукът на един камион, на който в града не би обърнала внимание, я караше да застане нащрек. Изтри без особено старание ръце в панталоните си, изправи се и заслони очи с ръка.

Докато гледаше, камионът зави и паркира там, където само преди час бе стоял мерцедесът. Малко пращен от пътя, с потъмнели, а не блестящи ламарини, той изглеждаше тук много повече на място, отколкото луксозната кола. Въпреки че още не можеше да види шофьора заради слънцето, което блестеше в предното стъкло, Меги се усмихна и вдигна ръка за поздрав.

Първото, което Клиф помисли, бе, че тя бе по-дребна, отколкото бе очаквал, с по-нежна фигура. За Фицджералдови винаги се знаеше, че са все едри. Зачуди се дали ще иска да засади орхидеи, за да подходат на стила ѝ и изръмжа. Слезе от камиона, сигурен, че Меги Фицджералд щеше да го подразни.

Може би защото бе очаквала още някакъв господин Боги, Меги се изненада, когато видя Клиф. Или може би, помисли тя с присъщата си склонност към откровеност, защото той просто бе великолепен образец за мъжественост. Метър и осемдесет и пет, реши Меги, с впечатляваща широчина на гръдния кош. Черната коса, разрошена от

вятъра през отворените прозорци на камиона, падаше на свободни вълни над челото и ушите му. Мъжът не се усмихваше, но устните му бяха изваяни, чувствени. За момент тя съжали, че очите му бяха скрити зад тъмни очила. Меги съдеше за хората по очите.

Вместо това го оцени по начина, по който се движеше — свободно, сигурно. Атлетичен е, заключи тя, докато Клиф вървеше през неравната ливада. Определено самоуверен. Бе още на цял метър разстояние, когато Меги доби безпогрешното впечатление, че не бе настроен особено приятелски.

— Госпожица Фицджералд?

— Да. — Тя му се усмихна неопределено и протегна ръка. — Вие сте от „Дилейни“?

— Точно така. — Ръцете им се срещнаха за много кратко, нейната мека, неговата твърда, и двете много способни. Без да си прави труда да се представя, Клиф огледа терена. — Искате оценка за външното оформление.

Меги проследи погледа му и този път усмивката ѝ бе развеселена.

— Очевидно имам нужда. Прави ли вашата фирма чудеса?

— Вършим тази работа. — Той погледна към цветните петна зад нея, клюмналите теменужки и удавените във вода петунии. Старанието ѝ докосна в него нещо, на което Клиф не обърна внимание, като си каза, че всичко ще ѝ омръзне много преди да дойде времето да събере първите семена. — Защо не ми кажете какво искате?

— В момента чаша чай с лед. Поразгледайте наоколо, докато го донеса. — Цял живот бе раздавала заповеди, без да се замисля. След като даде тази, тя се обърна и изкачи разнебитените стъпала към терасата. Зад тъмните стъкла очите на Клиф се присвиха.

Маркови джинси, помисли той с подигравателна усмивка, докато гледаше грациозното поклащане на бедрата ѝ, преди остъклената врата да се затвори зад гърба ѝ. А диамантът на тънката златна верижка около врата ѝ бе не по-малко от един карат. Каква игра играеше малката госпожица Холивуд? Бе оставила зад себе си следа от своя парфюм, нещо меко и неуловимо, което би изтормозило сетивата на мъжа. Клиф сви рамене, обърна гръб на къщата и се загледа в земята.

Тя можеше да бъде оформена и облагородена, без да бъде опитомена. Не биваше да изгуби присъщия ѝ естествен вид, като бъде

подстригана, макар Клиф да признаваше, че годините на занемаряване бяха дали прекалено голямо предимство на дивата природа. И въпреки това той нямаше да ѝ я подравни. Бе отказал не една поръчка, защото клиентът бе настоявал да се промени същността на земята. Въпреки това не би нарекъл себе си художник. Беше бизнесмен. Неговият бизнес бе земята.

Отдалечи се още малко от къщата към група дървета, омотани в избуяли лози, хищни издънки и магарешки бодил. Без усилие можеше да ги види разчистени от храсталаците, добре наторени, може би натурализирани с жълти нарциси. Това би възплътило спокойствието, както го виждаше. Пъхнал палци в задните джобове на панталоните си, Клиф си спомни, че според топовете хартии, изписани за Меги Фицджералд през последните години, тя не си падаше много по спокойствието.

Бърза pista, блясък и слава. За какво, по дяволите, се бе преместила тук?

Още преди да я чуе, той долови аромата на парфюма ѝ. Когато се обърна, Меги бе на няколко крачки от него и държеше в ръцете си две чаши. Гледаше го спокойно, с любопитство, което не се и опитваше да прикрие. В този момент, когато тя стоеше, приковала поглед върху лицето му, а слънцето бе зад гърба ѝ, Клиф научи още нещо за нея. Че бе най-очарователната жена, която бе срещал, въпреки че да го убият, не можеше да каже защо.

Меги се приближи към него и му предложи едната чаша чай с лед.

— Искате ли да чуете моите идеи?

Гласът ѝ бе част от магията, реши той. Невинният въпрос, изказан с този зноен глас, извикваше във въображението десетки тъмни удоволствия. Клиф бавно отпи.

— Затова съм тук — отсече той с тон, който никога не си бе позволявал към потенциален клиент.

Тя вдигна вежди — единственият признак, че бе забелязала грубостта му. С това отношение, помисли Меги, нямаше задълго да запази мястото си. Но пък не ѝ приличаше на човек, който би работил за друг.

— Наистина, господин...

— Дилейни.

— А, самият той! — Това вече бе по-логично, помисли тя, макар и да не обясняваше отношението му. — Е, господин Дилейни, казахам, че вие сте най-добрият. Винаги съм предпочитала да имам най-доброто, така че... — Замислено прокара пръст по ръба на чашата си. — Аз ще ви кажа какво искам, а вие ще ми кажете дали можете да ми го осигурите.

— Съвсем честно. — Клиф не знаеше защо това просто изречение го подразни, както и не разбираше защо току-що бе забелязал колко бе гладка кожата ѝ и колко неустойими бяха кадифените ѝ очи. Като на кошута, помисли той. Не бе тип ловец, а мъж, който обичаше да наблюдава. — Още отначало ще ви кажа, че моята фирма е против разрушаването на естествения терен, за да се превърне земята в нещо, което тя не е. Това е сурова природа, госпожице Фицджералд. Такава трябва да бъде. Ако искате един-два акра опитомена земя, значи сте купили неподходящ парцел и сте наели неподходящ озеленител.

Много ѝ струваше да овладее гнева си. Меги дълго и упорито се бе трудила, за да потисне естествената склонност към бързи избухвания у една темпераментна дъщеря на темпераментни хора на изкуството.

— Много е добре, че го подчертавате — успя тя да произнесе след три дълги, тихи вдишвания.

— Не знам защо сте купили това място — започна той.

— Не си спомням да съм давала такава информация.

— И не е моя работа — довърши Клиф, като кимна в знак на съгласие. — Ала това — показва към имението с махване на ръката — е моя работа.

— Не ме ли укорявате малко прибързано, господин Дилейни? — За да се овладее, Меги отпи от чая си. Беше студен, с лек привкус на лимон. — Още не съм поръчала да докарате булдозерите и електрическите триони. — Би трябвало да му каже да се метне на камиона си и да се разкара. Почти преди да бе успяла да се учуди защо не го прави, отговорът дойде сам. Инстинкт. Инстинктът я бе довел в Морганвил и в това имение. Инстинктът сега ѝ казваше, че той наистина бе най-добрият. Нищо друго не би ѝ свършило работа за нейната земя. За да си даде време да се убеди, че не прави нищо необмислено и прибързано, тя отново отпи. — Онази горичка там — подзе Меги живо. — Искам да се разчисти от храсталаците. Човек не

може да ѝ се наслади, ако трябва да си пробива път през тръни и магарешки бодили, за да влезе в нея. — Хвърли му един поглед. — Искате ли да си водите бележки?

Клиф я изгледа замислено.

— Не. Продължавайте.

— Добре. Онова пространство там, пред терасата... Предполагам, че на времето е било нещо като поляна. — Обърна се и огледа високите до коленете бурени. — Отново трябва да стане, но искам достатъчно място, за да се засадят... Не знам, може би някакви борчета, за да не е толкова рязък преходът между поляната и гората. После начинът, по който всичко някак се срина, преди да стигне до ливадата долу. — Забравила за миг раздразнението си, тя прекоси относително равния терен дотам, където се спускаше стръмно надолу. Навсякъде, където камънаците позволяваха, растяха бурени, някои високи колкото нея. — Със сигурност е прекалено стръмно, за да е практично да се засади трева — продължи Меги почти на себе си. — Ала просто не мога да оставя всичките тези плевели да избуяват. Бих искала малко цвят, но не искам еднообразие.

— Ще ви трябва вечнозелени растения — обади се той зад гърба ѝ. — Малко пълзяща хвойна по долния край на целия склон и още малко там, по-нагоре, а между тях форзиции. Тук, където наклонът не е толкова голям, ще засадим нискостеблени растения. — Можеше да си представи флокса, разливащ се върху скалите. — Това дърво ще трябва да се изкорени — продължи Клиф намръщен към дървото, наклонено застрашително към покрива ѝ. — И има още две-три на хълма зад къщата, които ще трябва да се отсекаат, преди да са паднали.

Сега тя се намръщи, ала винаги бе вярвала, че един специалист може да определи плана.

— Добре, но не искам да сечете нищо, което не трябва да бъде разчистено.

В очилата му, когато се обърна към нея, Меги виждаше само собственото си отражение.

— Никога не го правя. — Той се обърна да заобиколи къщата. — Има още един проблем — продължи Клиф, без да проверява дали тя върви след него. — Онзи склон там ерозира. Когато най-малко очаквате, в кухнята ви ще се стовари някое дърво или камък.

— Така ли? — Меги наклони глава да огледа гребена на хълма зад къщата. — Вие сте специалистът.

— Ще трябва да се подравни, после малко отново да се изостри. След това бих поставил защитна стена, може би метър — метър и двадесет. Над нея фий да задържа почвата. Ще го засадим по целия склон. Издръжлив е и расте бързо.

— Добре. — Звучеше разумно. Той звучеше по-логично, реши тя, когато говореше за работата си. Човек на земята, помисли Меги и отново съжали, че не можеше да види очите му зад тъмните стъкла. — Онази част зад къщата трябва да бъде разчистена. — Докато говореше, тя взе да си пробива път през бурените и храстите. — Мисля, че ако има някаква пътека оттук до ливадата, може да се направи алпинеум... Ето тук. — Махна неопределено с ръка към мястото, което имаше предвид. — Има достатъчно скали — допълни Меги и едва не се спъна в една от тях. — После там, долу...

Клиф я хвана за рамото, преди да бе успяла да се спусне по склона на далечната страна на къщата. Контактът разтърси и двамата. Тя обърна глава, по-скоро изненадана, отколкото разтревожена.

— Аз не бих — обади се той тихо и Меги усети странно възмущение, почувства как по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Какво не бихте? — Машинално вирна брадичка и очите ѝ светнаха предизвикателно.

— Не бих ходил там, долу. — Кожата ѝ бе мека, откри Клиф. Можеше да обхване ръката ѝ с пръсти. Малка и мека, помисли той, като се наслаждаваше на усещането за плътта ѝ срещу своята. Прекалено малка и мека като за земя, която се бори срещу теб.

Тя сведе поглед към мястото, където я държеше. Забеляза тена на ръката му, забеляза колко бе голяма и силна. А когато забеляза и че пулсът ѝ не бе съвсем стабилен, отново вдигна очи:

— Господин Дилейни...

— Змии — обясни той простичко и изпита удовлетворението да я види как направи две бързи крачки назад. — На такова място човек може да е почти сигурен, че ги има. Всъщност, както е обрасло всичко, вероятно ги има навсякъде.

— Ами тогава... — Меги преглътна и направи геройско усилие да не потрепери. — Може би бихте могли да започнете работата веднага.

За пръв път Клиф се усмихна, много леко, много внимателно трепване на устните. И двамата бяха забравили, че още я държеше, ала сега стояха много по-близо, на една ръка разстояние. Тя определено не бе реагирала по начина, по който бе очаквал. Не би се изненадал, ако при споменаването за змии бе изпищяла, бе се втурнала към къщата, бе захлопнала и заключила вратата. Кожата ѝ бе мека, помисли той и несъзнателно плъзна пръст по нея. Но самата Меги очевидно не беше.

— Може би ще мога да изпратя хора следващата седмица, ала първото, което трябва да се оправи, е вашият път.

Меги отмина това с вдигане на раменете.

— Там правете каквото решите, с изключение на асфалт. Това е само средство да се влезе и излезе. Аз искам да се съсредоточа върху къщата и земята.

— Пътят ще ви струва хиляда и двеста, може би хиляда и петстотин — започна той, но тя отново го прекъсна:

— Правете каквото трябва — отсече с несъзнателното високомерие на човек, който никога не се е безпокоил за пари. — Онази част там... — Посочи към стръмния склон пред тях, без този път да се опита да тръгне надолу. В основата му се простираше лабиринт от бодливи лози и бурени, дебели колкото пръста ѝ, може би шест на десет метра. — Искam езеро.

Клиф насочи вниманието си към нея.

— Езеро ли?

Меги го изгледа спокойно.

— Позволете ми една странност, господин Дилейни. Малко езеро — продължи, преди да бе успял да изкоментира нещо. — Със сигурност има достатъчно място, а ми се струва, че този участък е най-лошият, едва ли е нещо повече от дупка в земята на много неудобно място. Имате ли нещо против водата?

Вместо да отговори, той се вгледа в участъка под тях, като запрехвърля наум възможностите. Истината бе, че не би могла да избере по-подходящо място от гледна точка на разположение и ъгъл към къщата. Можеше да се направи. Нямаше да е лесно, ала можеше да се направи. И щеше да е много ефектно.

— Ще бъде скъпо — заяви накрая. — Ще трябва да хвърлите много пари в това място. Ако си правите сметки колко ще вземете,

когато го продадете, мога да ви кажа, че изобщо няма да е лесно да го продадете.

Това преля чашата. Беше ѝ омръзнало, страшно ѝ беше омръзнало хората да предполагат, че тя не знае какво прави.

— Господин Дилейни, аз ви наемам да свършите работата, не да ми давате съвети за недвижими имоти или за моите финанси. Ако не можете да се справите, просто си кажете и ще намеря някой друг.

Очите му се присвиха. Пръстите му върху рамото ѝ леко се стегнаха.

— Мога да се справя, госпожице Фицджералд. Ще направя оценка и ще подготвя договор. Ще ви ги изпратя утре по пощата. Ако все още искате да свърша тази работа, обадете се в офиса ми. — Бавно пусна рамото ѝ и ѝ връчи чашата с чай. Остави я там, където склонът преминаваше в сухо дърво, и се запъти към камиона си. — Между другото — подхвърли, без да се обръща, — наводнили сте теменужките.

Меги въздъхна с едва сдържано възмущение и плисна хладкия чай в краката си.

ВТОРА ГЛАВА

Когато остана сама, Меги влезе през задната врата, която застрашително скърцаше на пантите си. Нямахте да мисли за Клиф Дилейни. Всъщност дори се съмняваше дали отново ще го види. Той щеше да изпрати бригада, която да свърши същинската работа, а ако трябваше нещо да се обсъжда, можеше да се направи по телефона или с писма. По-добре, реши тя. Дилейни се бе държал враждебно, грубо и дразнещо. Въпреки че устните му бяха красиви, спомни си Меги, дори приятни.

Бе минала половината кухня, когато се сети за чашите в ръката си. Обърна се, прекоси протрития линолеум и ги остави в умивалника, после се облегна на перваза на прозореца и се загледа в хълма зад къщата. Докато гледаше, по склона се изтърколиха няколко камъка и парчета кал. Един-два силни дъждове, и половината от този насип щеше да се стовари пред задната ѝ врата. Укрепващ насип. Тя кимна. Клиф Дилейни очевидно си разбираше от работата.

Лекият бриз бе достатъчен, за да ѝ донесе пролетен повей. Далеч в гората някаква птичка, която не можеше да види, пееше, сякаш никога нямаше да спре. Докато я слушаше, забрави за свлачището и за оголените корени на дърветата, които бяха прекалено близо до ръба му. Забрави за грубостта и за привлекателността на непознатия. Ако погледнеше нагоре, много нагоре, можеше да види как върховете на дърветата срещат небето.

Запита се как ли щеше да се променя тази гледка през сезоните и усети, че няма търпение да ги изпита всичките. Може би, преди да го открие, никога не бе осъзнавала колко ѝ бе трябвало едно място само за нея, време само за нея.

С въздишка се отдръпна от прозореца. Време бе да се захване за работа, ако искаше да предаде готовата музика, както бе обещала. Мина през коридора, където тапетите се бяха обелили и набръчкали, и влезе в помещение, което някога е било приемна, а сега бе нейното музикално студио.

До стената бяха натрупани кашони, които не бе и помислила да разопакова. Няколко изостанали мебели, които бе получила заедно с къщата, стояха скрити под прашни покривала. Прозорците бяха без пердета, на пода нямаше килим. На стената, където някога са били окачени картини, се виждаха светли правоъгълници. В средата на стаята, блестящо и елегантно, стоеше нейното пиано. До него имаше един-единствен отворен кашон и оттам Меги взе лист нотна хартия. Пъхна един молив зад ухото си и седна.

За момент не правеше нищо, просто седеше в тишината, за да остави музиката да дойде и да зазвучи в главата ѝ. Знаеше какво иска за този откъс — нещо драматично, нещо мощно и пълно със сила. Зад затворените си клепащи виждаше сцената от филма. Нейната задача бе да я подсили, да я подчертае, да улови настроението и да създаде мелодията.

Протегна ръка, включи касетофона и започна.

Остави нотите да набират сила, докато продължаваше да си представя сцената, която нейната музика щеше да доразвие. Меги работеше само върху филми, които чувстваше. Макар Оскарите ѝ да показваха, че бе отлична в тази област, истинската ѝ любов си оставаше песента — текст и мелодия.

Тя винаги бе сравнявала композирането на филмова музика с построяването на мост. Първо идваше проектът, общият план. После трябваше да бъде направена конструкцията — бавно, добросъвестно, докато двата му края здраво опрат на твърда земя, а между тях се издигне безупречна дъга. Това бе въпрос на прецизност.

Песента бе рисунка, създадена под напора на настроението. Песента можеше да бъде сътворена само от съчетание от думи или ноти. Тя можеше за минути да запечата настроение, чувство или случка. Песента бе въпрос на любов.

Когато работеше, Меги забравяше за времето, забравяше за всичко, освен за внимателното подреждане на нотите според настроението. Пръстите ѝ се движеха по клавишите, докато тя повтаряше отново и отново един и същ откъс, променяше може би само по една нота, докато инстинктът ѝ подсказеше, че бе както трябва. Не се уморяваше, не се отегчаваше, нито я обземаше нетърпение от непрекъснатите повторения. Музиката бе нейната работа, но освен това бе и нейната любов.

Можеше и да не чуе почукването, ако не бе спряла да пренавие лентата. Отначало не му обърна внимание, като очакваше прислужницата да отвори, после се сети къде се намира.

Никакви прислужници Меги, напомни си тя. Никакъв градинар, никакъв готвач. С всичко сега се занимаваш ти. Мисълта ѝ достави удоволствие. Ако никой не отговаряше за нея, значи и Меги не отговаряше за никого. Надигна се и тръгна по коридора към голямата входна врата. Не ѝ се налагаше да свиква със селския навик да оставя вратите отключени. В Лос Анджелис имаше слуги, които се занимаваха с брави, вериги и охранителни системи. Тя никога не бе мислила за тях. Хвана с две ръце дръжката, завъртя я и дръпна. Напомни си да каже на господин Боги, че вратата заяжда.

На прага стоеше слаба, строга на вид жена на около петдесет години. Косата ѝ бе мека и равномерно сива, по-скоро спретната, отколкото подредена. Избледнелите сини очи гледаха към Меги иззад очила с розови рамки. Устните ѝ бяха нещастно стиснати. Прекалено свикнала с непознати, за да се държи сдържано, Меги наклони глава и ѝ се усмихна.

— Здравейте, с какво мога да ви бъда полезна?

— Вие ли сте госпожица Фицджералд? — Гласът бе тих и равен, приглушен и ненатрапчив като простото ѝ избеляло палто.

— Да, аз съм.

— Аз съм Лоуела Морган.

Трябваше ѝ малко време, после името изплува. Лоуела Морган, вдовицата на Уилям Морган, предишният собственик на къщата, която сега бе нейна. За момент се почувства като натрапник, ала се отърси от това чувство и протегна ръка:

— Приятно ми е, госпожо Морган. Няма ли да влезете?

— Не искам да ви преча.

— Не, моля ви. — Докато говореше, Меги отвори вратата малко по-широко. — Запознах се с дъщеря ви, докато уреждахме покупката на къщата.

— Да, Джойс ми каза. — Лоуела пристъпи през прага и погледът ѝ прескочи покрай Меги. — Тя не се и надяваше да я продаде толкова бързо. Беше обявена само преди една седмица.

— Приятно ми е да мисля, че това е съдба. — Меги се опря с цялата си тежест на вратата и я натисна, докато успя да я затвори.

Определено бе работа за Боги, реши тя.

— Съдба ли? — обърна се Лоуела, след като бе огледала дългия празен коридор.

— Сякаш просто ме чакаше. — Въпреки че директният, не усмихващ се поглед на жената ѝ се стори странен, Меги я покани с жест в хола. — Заповядайте, седнете. Искате ли кафе? Нещо студено?

— Не, благодаря, аз само за минутка. — Лоуела все пак влезе в хола и макар там да имаше диван с меки, подканящи възглавници, не прие поканата на Меги да седне. Погледна изпокъсаните тапети, олющената боя и прозорците, които блестяха след старанията на Меги. — Предполагам, че исках да видя отново къщата, когато някой живее в нея.

Меги огледа почти празната стая. Може би следващата седмица щеше да започне да сваля тапетите.

— Сигурно ще минат няколко седмици, докато започне да изглежда така, сякаш някой живее в нея.

Лоуела като че ли не чуваше.

— Дойдох тук като младоженка. — Сега вече се усмихна, но Меги не видя в усмивката ѝ нищо щастливо. Очите ѝ, помисли тя, изглеждаха объркани, сякаш жената от години се чувстваше изгубена. — Ала моят съпруг искаше нещо по... По-модерно, по-подходящо за града и за неговия бизнес. Така че се преместихме и той я даде под наем. — Отново се съсредоточи върху Меги. — Прекрасно, спокойно място — промълви госпожа Морган. — Жалко, че от години е толкова запуснато.

— Прекрасно място — съгласи се Меги, като се помъчи да не изглежда толкова притеснена, колкото се чувстваше. — Поръчала съм да пооправят и къщата, и земята... — Гласът ѝ угасна, като видя, че Лоуела се приближи към прозореца и се взря навън. Господи, помисли Меги, докато трескаво премисляше какво още да каже, какво става тук? — А, разбира се, имам намерение аз самата да боядисвам и да сменя тапетите.

— Бурените са избуяли — обади се Лоуела с гръб към стаята.

Веждите на Меги се вдигнаха и пак се спуснаха. Чудеше се какво да прави.

— Да, ами, Клиф Дилейни беше тук днес следобед да поогледа.

— Клиф... — Лоуела се обърна и вниманието ѝ изглежда отново се насочи към нея. Светлината, която струеше през голите прозорци, я правеше още по-бледа и безтелесна. — Интересен младеж, доста грубоват, но много умен. Ще ви свърши работа за земята. Той е братовчед на Морганови, нали знаете? — Замълча и сякаш се изсмя, ала много тихо. — Но пък тук, в областта, ще намерите разпилени много Моргановци и техни роднини.

Братовчед, помисли Меги. Може би се бе държал враждебно, защото според него имотът не е трябвало да бъде продаден на външен човек. Решително се отърси от мисълта за Клиф Дилейни. Не се нуждаеше от неговото одобрение. Земята бе нейна.

— Ливадата отпред навремето беше прекрасна — отрони Лоуела. Меги почувства как в нея се надига жалост.

— Пак ще бъде. Всичко отпред ще се разчисти и засади. Отзад също. — Пристъпи към нея с желание да я успокои. Сега и двете жени стояха до прозореца. — Ще направя алпинеум и езеро, където е дерето.

— Езеро? — Лоуела се обърна и я фиксира с още един от своите дълги погледи. — Ще разчистите дерето?

— Да. — Меги се размърда. Отново се почувства неудобно. — Това е идеалното място.

Лоуела прекара ръка по чантичката си, сякаш избърсваше нещо.

— Едно време имах алпинеум. Див карамфил и синчец. Под прозореца на спалнята ми имаше глицинии, а по решетката рози, червени рози.

— Искате ли да можех да го видя — обади се Меги. — Сигурно е било красиво.

— Имам снимки.

— Наистина ли? — Завладяна от идеята, Меги забрави притеснението си. — Дали ще мога да ги погледна? Биха ми помогнали да реша какво да засадя.

— Ще се постарая да ви ги дам. Много сте мила с мен, да ми разрешите да дойда така. — Лоуела огледа за последен път стаята. — В тази къща има много спомени. — Тръгна по коридора и Меги излезе с нея да се пребори с входната врата. — Довиждане, госпожице Фицджералд.

— Довиждане, госпожо Морган. — В нея отново се надигна съжаление и тя протегна ръка да докосне рамото на жената. — Моля

ви, идвайте и друг път.

Лоуела я погледна през рамо. Усмивката ѝ бе съвсем лека, очите ѝ много уморени.

— Благодаря ви.

Излезе и отиде до един стар, добре запазен линкълн, после бавно потегли надолу по хълма. Меги се върна в музикалното студио. Още не се бе запознала с много жители на Морганвил, ала те определено бяха интересна компания.

Шумът събуди Меги от дълбок сън. Замаяна, за момент тя се опита да скрие глава под възглавницата, като си мислеше, че е в Ню Йорк. Ръмженето бе като от голям, гаден боклукчийски камион. Но не бе в Ню Йорк, помисли Меги и разтърка очи. Бе в Морганвил и тук нямаше боклукчийски камиони. Тук човек наблъскваше боклука в багажника на колата или пикапа си и го изхвърляше на общинското бунище. Тя приемаше това за връх на самостоятелността.

И въпреки това отвън имаше нещо.

Цяла минута лежа по гръб, вторачена в тавана. Слънцето, ниско и бледо, хвърляше отблясъци по новото ѝ одеяло. Меги не бе ранобудна и нямаше никакво намерение да позволи на селския живот да промени тази интимна част от нейния характер. Измъчено обърна глава да погледне часовника. Седем и петнайсет. Мили боже!

Струва ѝ известна борба, ала успя да седне и с неவிждащ поглед обходи стаята. И тук бе пълно с неотворени кашони. До леглото ѝ бяха натрупани книги и списания за външно оформление и градини. На стената имаше три ивици от прясно поставени нови тапети, мънички виолетки на кремавобял фон, които тя сама бе залепила. В ъгъла чакаха още ролки и лепило. Шумът отвън бе непрекъснат дразнещ рев.

Меги примирено стана от леглото, спъна се в обувките си, изруга и се приближи към прозореца. Бе избрала тази стая за своя спалня, защото над неравностите на това, което щеше да бъде предният ѝ двор, над върховете на дърветата на своето имение можеше да вижда долината в ниското.

В далечината имаше къща с червен покрив и димящ комин. До нея се простираше широко, дълго поле, току-що изорано и засято. Ако погледнеше още по-надалеч, можеше да види върховете на планините,

леко синкави и неясни в утринната мъгла. Прозорецът на съседната стена щеше да ѝ даде изглед към бъдещото езеро и към редицата от борове, които след време щяха да бъдат засадени.

Тя с мъка доизбути заяждания прозорец. В ранната пролет въздухът бе приятно хладен. Още се чуваше непрекъснатото бръмчене на работеща машина. Меги любопитно притисна лице към прозореца, но стъклото се откачи от рамката и падна долу на терасата. Още едно нещо, с което трябваше да се заеме господин Боги, реши с въздишка тя и се наведе през отвора точно в момента, когато жълтият булдозер се появи иззад завоя.

Значи Клиф Дилейни си държеше на думата, помисли Меги, като го гледаше как напредва и изравнява скалите и пръстта. Два дни след посещението му бе получила обещаната оценка и договор. Когато позвъни в офиса му, ѝ се обади жена, която делово ѝ съобщи, че работата ще започне в началото на седмицата.

А сега бе понеделник, спомни си тя и облегна лакти на перваза. Много беше бърз. Присви очи и се взря в мъжа върху булдозера. Бе прекалено слаб, реши Меги, а косата му не бе достатъчно тъмна. Нямаше нужда да види лицето му, за да се увери, че това не бе Клиф. Сви рамене и се отвърна от прозореца. Защо трябваше да мисли, че Клиф Дилейни сам ще работи на своите машини? И защо трябваше да иска това да е той? Нали вече бе решила да не го вижда повече? Бе наела неговата компания да свърши работа. Работата щеше да бъде свършена и тя щеше да напише чек. Това трябваше да е всичко.

Меги отдаваше странните си мисли на ранното събуждане. Навлече халата си и се запъти към банята.

Два часа по-късно, ободрена от кафето, което направи за себе си и за булдозериста, тя лазеше на колене по пода в кухнята. След като бе станала толкова рано, мислеше, че е най-добре да се заеме с някаква физическа работа. На масата над нея стоеше касетофонът. Звукът на завършената музика почти заглушаваше виенето на булдозера. Остави се да се носи с нея, докато думите на заглавната песен, която още ѝ предстоеше да композира, прелитаха през съзнанието ѝ.

Докато мислите ѝ се рееха заедно с музиката, която бе създала, Меги сваляше износения линолеум на пода в кухнята. Наистина, в спалнята ѝ бяха залепени тапетите само на част от едната стена, само тавана в банята на горния етаж бе боядисан и трябваше да се изциклят

и лакират още две стъпала от главното стълбище, ала тя работеше по свой си начин, със своя собствена скорост. Установи, че прескача от задача към задача, оставя едната недовършена и се хвърля презглава в другата. По този начин, смяташе Меги, можеше да гледа как къщата се изгражда стъпка по стъпка, вместо да има една готова стая, която ще е съвсем не на място.

Освен това бе зърнала пода под линолеума, когато неволно бе ритнала ръба му в ъгъла. Оттам нататък я движеше любопитството.

Когато Клиф се приближи към задната врата, вече бе раздразнен. Бе глупаво да си губи времето тук, след като фирмата му движеше още толкова други проекти. И въпреки това бе тук. Бе чукал почти пет минути на входната врата. Знаеше, че Меги е вътре, колата ѝ бе отпред, а и булдозеристът му бе казал, че преди около час му бе донесла кафе. Не ѝ ли минаваше през ума, че когато човек иска нещо, обикновено чука?

Музиката, долитаща през прозореца, привлече вниманието и въображението му. Никога не бе чувал тази мелодия. Бе завладяваща, страстна, меланхолична. Само пиано, без фон на струнни и ударни, но толкова мощна, че караше слушателя да иска да спре и да чуе всеки тон. За момент той наистина спря, едновременно разтревожен и развълнуван.

Премести в другата си ръка стъклото, което бе намерил, и понечи да почука. В този момент я видя.

Лазеше на четири крака по пода и откъртваше парчета от линолеума с нещо, което приличаше на нож за маджун. Косата ѝ бе разпусната и падаше над едното рамо, така че лицето ѝ бе скрито зад нея. Слънцето, струящо през отворената врата и прозореца, хвърляше златисти отблясъци в тъмнокестенявата ѝ, почти черна коса.

Бе облечена със сиви кадифени панталони, които прилепваха плътно към бедрата ѝ и откриваха голите ѝ глезени и пети. В тях бе затыкната яркочервена велурена риза, от тези, които според него се продаваха в много изискани магазини на много изискани цени. В нея ръцете ѝ изглеждаха невъзможно нежни. Докато Клиф се мръщеше срещу тях, Меги замахна прекалено въодушевено с ножа и одраска кокалчето на пръста си на ръба на линолеума.

— Какво, по дяволите, правите? — избухна той, разтвори рязко вратата и влезе, преди тя да успее да реагира. Едва бе вдигнала

инстинктивно пръста си към устните, и Клиф приклепна до нея и сграбчи ръката ѝ.

— Няма нищо — отговори Меги машинално. — Просто драскотина.

— Имате късмет, че не се порязахте, както кълцате с този нож. — Въпреки че гласът му бе груб и нетърпелив, дланта му бе нежна. Меги остави ръката си в нея.

Да, дланта му бе нежна, макар и ъгловата и твърда като гласа му, ала този път тя успя да види очите му. Те бяха тъмносиви и загадъчни и извикваха в съзнанието ѝ представата за вечерна мъгла. Мъгла, която понякога е опасна, но винаги неустойимо привличаща. Меги реши, че може да го харесва, ала с повишено внимание.

— Кой може да е толкова глупав, че да сложи линолеум върху това? — Със свободната си ръка погали дюшемето, което бе открила. — Прекрасно е, нали? Или поне ще стане, след като се изцикли и уплътни.

— Накарайте Боги да се заеме с това — нареди Клиф. — Вие не знаете как.

Всички казваха така. Тя леко се отдръпна, раздразнена от фразата.

— Защо само той да се забавлява? Освен това аз внимавам.

— Виждам. — Обърна ръката ѝ и Меги видя драскотината на палеца си. Вбесяваше го да гледа обезобразена нежност. — Човек с вашата професия не трябва ли да си пази ръцете?

— Застраховани са — сопна му се тя. — Мисля, че мога да хвана няколко акорда и с такава сериозна рана. — Издърпа ръката си. — За да ме критикувате ли дойдохте, господин Дилейни, или имахте нещо друго предвид?

— Дойдох да проверя как върви работата. — Кое не бе необходимо, призна си той. Във всеки случай, защо трябваше да го интересува дали е дотолкова небрежна, че да нарани ръката си? Меги бе просто една жена, която се бе появила в неговата територия и щеше да си отиде много преди листата напълно да се раззеленят през лятото. Трябваше да запомни това, както и факта, че тя не го интересуваше лично. Наведе се и вдигна стъклото, което бе пуснал, когато хвана ръката ѝ. — Намерих го навън.

Не се случваше често в гласа ѝ да прозвучат тези царствени нотки.

— Благодаря ви. — Взе стъклото и го опря на печката.

— Почти цял ден пътът ви ще е блокиран. Надявам се, че нямате намерение да ходите никъде.

Меги го възнагради с един спокоен поглед, в който се прокрадваше намек за предизвикателство.

— Никъде няма да ходя, господин Дилейни.

Той наклони глава.

— Прекрасно. — Музиката от касетата промени темпото си. Стана по-напрегната, по-първична. Приличаше на нещо, което трябваше да се свири в горещи, безлунни нощи. Завладя го, развълнува го.

— Какво е това? Никога не съм го чувал.

Тя погледна към касетофона.

— Филмова музика, която композирам. Това е мелодията на заглавната песен. — Тъй като ѝ бе създавала много проблеми, Меги се намръщи към касетофона: — Харесва ли ви?

— Да.

Това бе най-простият и откровен отговор, който ѝ бе даван досега. За нея той не бе достатъчен.

— Защо?

Клиф за момент замълча, все още заслушан, без да осъзнава, че и двамата бяха на пода, достатъчно близко, за да се докоснат.

— Стига право до сърцето, право до въображението. Не трябва ли песента да е точно това?

Не би могъл да каже нищо по-съвършено. Тя се усмихна с бърза зашеметяваща усмивка, която го накара да се вторачи в нея, сякаш бе поразен от гръм.

— Да. Да, точно това трябва да бъде. — Във възбудата си Меги се размърда. Коленете им се допряха. — Опитвам се да постигна нещо много основно. Мелодията трябва да създаде настроението в един филм за страстна връзка... Много страстна връзка между двама души, които сякаш нямат нищо общо, освен неудържимо желание един към друг. Заради него един от тях ще извърши убийство. — Замълча, унесена в музиката и настроението. Виждаше всичко в живи цветове — алени, пурпурни. Чувстваше го като зноен, душен въздух в гореща

лятна нощ. После се намръщи и като по команда музиката спря. От касетофона се разнесе остър пронизителен звук и после настъпи тишина.

— Изпуснала съм нещо в тези два последни такта — измърмори тя. — Сякаш... — Размаха ръце, вдигна ги, обърна ги, после отново ги отпусна. — Нещо не съм уловила. Трябва да стигне до отчаяние, но поприглушено. Страст на самата граница на самообладанието.

— Винаги ли пишете така? — Когато Меги отново обърна очи към Клиф, той я гледаше внимателно, така, както бе гледал земята ѝ, за да обхване и подробностите, и общия пейзаж.

Тя седна на пети, вече спокойна, че бе в свои води. Клиф едва ли можеше да я притесни с разговори за музиката. Цял живот бе живяла с нея, в нея.

— Как?

— Като наблягате повече на настроенията и чувствата, отколкото на нотите и ритъма.

Меги вдигна вежди и отметна косата от бузата си. На пръста си носеше пръстен с аметист, бял и квадратен. Той улови светлината и я задържа, докато тя отпусна ръка. Като обмисли думите му, ѝ мина през ума, че никой, дори измежду най-близките ѝ колеги, никога не бе определял така ясно стила ѝ. Стана ѝ приятно, макар да не знаеше защо, че точно той го бе сторил.

— Да — отговори протичко.

Не му хареса мисълта какво могат да направят с него тези големи, меки очи. Клиф стана.

— Значи затова музиката ви е толкова добра.

Меги се засмя, ала не на комплимента, а на недоволния тон, с който бе изказан.

— Значи все пак можете да кажете и нещо хубаво.

— Когато има защо. — Гледаше я как се изправя и забеляза, че тя се движеше с онази плавност, която винаги бе свързвал с високи, слаби жени. — Възхищавам се от вашата музика.

Отново ѝ направи впечатление по-скоро тона му, отколкото думите. Този път той я раздразни, вместо да я разведри.

— И от нищо друго, свързано с мен?

— Не ви познавам — възрази Клиф.

— Не ме харесахте, още когато дойдохте по този хълм онзи ден. — Меги се ядоса, опря ръце на кръста си и го погледна накриво. — Имам чувството, че не сте ме харесвали години преди да се срещнем.

Това бе прямо, реши Клиф. Меги Фицджералд, бляскавото момиче от Източното крайбрежие, не обичаше да го усуква. Нито пък той.

— Не обичам хора, на които цял живот всичко им се поднася на тепсия. Прекалено много уважавам действителността.

— На тепсия — повтори тя много, много тихо. — С други думи, аз съм родена в охолство, значи не мога да разбирам реалния свят.

Клиф не знаеше защо му се иска да се усмихне. Може би заради начина, по който лицето ѝ пламна. Може би защото бе повече от една педя по-ниска от него, но стоеше наежена, сякаш бе готова да се сбие и да го победи. Ала не се усмихна. Той имаше чувството, че ако човек отстъпи и на сантиметър пред тази жена, скоро ще трябва да отстъпи на километри.

— Горедолу е така. Към пет часа ще докарат пясъка за ливадата и ще го насипят.

— Горедолу е така? — Меги бе свикнала да приключва разговора тогава, когато тя реши, и го сграбчи за ръката, за да не тръгне към вратата. — Вие сте един тесногръд сноб и не знаете нищо за моя живот.

Клиф погледна нежната длан върху своята загоряла мускулиста ръка. Аметистът проблесна в очите му.

— Госпожице Фицджералд, всички в страната познават вашия живот.

— Това е едно от най-неинтелигентните изказвания, които съм чувала. — Направи последен опит да овладее гнева си и се отказа. — Ще ви кажа нещо, господин Дилейни... — Звънът прекъсна предстоящия поток от пламенни ругатни. Меги изфуча. — Стойте тук — нареди рязко и се обърна към телефона на стената.

Той вдигна вежди при тази команда. Бавно се облегна на кухненската маса. Реши да остане. Не защото тя му бе заповядала, а защото установи, че иска да чуе какво ще му каже.

Меги грабна слушалката и изръмжа:

— Ало!

— Радвам се да чуя, че селският живот ти понася.

— Си Джей! — Тя се помъчи да се успокои. Не искаше нито въпроси, нито натяквания. — Извинявай, хващаш ме по средата на философска дискусия. — Чу как Клиф се изсмя, но не му обърна внимание. — Нещо има ли?

— Ами, не съм те чувал от два дни и...

— Казах ти, че ще ти се обаждам веднъж седмично. Ще престанеш ли да се безпокоиш?

— Знаеш, че не мога.

Меги се засмя:

— Да, знам, че не можеш. Ако това те успокоява, докато говорим, ми оправят ливадата. Следващия път, когато дойдеш, няма да трябва да се безпокоиш, че ще ти падне шалът.

— Не ме успокоява — изръмжа той. — Сънувам кошмари как този покрив ти се стоварва на главата. Проклетата къща се разпада.

— Къщата не се разпада. — Тя се обърна, ритна неволно стъклото и то с трясък се понесе към другия край на стаята. В този момент срещна очите на Клиф. Той все още стоеше облегнат на масата, все още достатъчно близо до задната врата, за да излезе с две крачки. Ала сега се усмихваше. Меги погледна към стъклото, после отново към Клиф и покри с длан устата си, за да потисне смеха.

— Какъв беше този шум? — попита Си Джей.

— Шум ли? — Тя преглътна. — Не съм чула никакъв шум. — Клиф отново се засмя. — Шшт — прошепна Меги с усмивка. — Си Джей — заговори отново в телефона, за да го разсее, — музиката е почти готова.

— Кога? — Отговорът бе незабавен и предсказуем. Тя кимна многозначително на Клиф.

— В по-голямата си част е огладена. Малко съм запънала на заглавната песен. Ако ме оставиш да продължа да работя, следващата седмица касетата ще е в офиса ти.

— Защо не я донесеш лично? Ще отидем на обяд.

— Забрави.

Той въздъхна:

— Просто опитах. За да ти покажа, че сърцето ми си е на място, съм ти изпратил подарък.

— Подарък? Шоколадите?

— Почакай и ще видиш — отвърна Си Джей уклончиво. — Трябва да пристигне утре сутринта. Надявам се да си толкова трогната, че да вземеш първия самолет за Лос Анджелис, за да ми благодариш лично.

— Си Джей...

— Върви да работиш. И се обаждай — добави той. Бе достатъчно умен, за да знае кога да се оттегли. — Продължава да ми се привижда как падаш от онази планина. — Затвори и я остави, както често правеше, разкъсвана между смеха и раздразнението.

— Моят агент — обясни Меги и остави слушалката. — Той обича да се тревожи.

— Разбирам.

Клиф остана, където си беше, тя също. Единственият глупаво споделен момент изглежда бе разрушил бариерата между тях. Сега на нейно място бе дошла някаква неловкост, която никой от тях не разбираше напълно. Той изведнъж усети колко съблазнителен бе ароматът ѝ, колко бе нежна шията ѝ. Меги внезапно се смути от първичната му мъжественост, от спомена за твърдите му грапави длани. Тя се прокашля.

— Господин Дилейни...

— Клиф — поправи я той.

Меги се усмихна и си каза да се отпусне.

— Клиф. Изглежда, че по някаква причина тръгнахме зле. Може би ако се съсредоточим върху нещо, което ни интересува и двамата, моята земя, търканията между нас ще престанат.

Мисълта му се стори интересна, особено след като си представяше какво би било да прокара ръка по кожата ѝ.

— Добре — съгласи се той и се изправи. Приблужи се, като се запита кого подлага на изпитание, себе си или нея. Когато спря, Меги се озова в клопка между него и печката.

Не я докосна, но и двамата почувстваха какво би било. Твърди длани, мека кожа. Топлина, бързо превръщаща се в горещина. Устни, срещащи устни с увереност, умение и страст.

— Приемам твоята земя като предизвикателство — каза Клиф тихо, без да откъсва очи от нейните. Сега не ѝ приличаха на мъгла, а на дим. Дим и огън. — Затова съм решил да отделя на този проект доста лично внимание.

Нервите ѝ внезапно се опънаха. Тя не се отдръпна, защото бе почти сигурна, че той точно това искаше. Вместо това срещна погледа му. А ако очите ѝ не бяха спокойни, ако потъмняха при първите признаци на желание, то Меги нищо не можеше да направи.

— Не бих могла да възразя.

— Да — поусмихна се Клиф. Знаеше, че ако остане още малко, щеше да открие вкуса на устните ѝ. Това можеше да е най-голямата грешка, която някога бе правил. Обърна се и тръгна към задната врата. — Извикай Боги — подхвърли през рамо и бутна вратата. — Работата на твоите пръсти е да свирят на пиано, не да държат нож.

Когато вратата се захлопна, Меги изпусна дълго сдържания си дъх. Дали го бе направил нарочно, зачуди се тя, притиснала ръка към бързо туптящото си сърце. Или имаше вроден талант да превръща жените в парцали? Поклати глава и си каза да го забрави. Ако имаше нещо, в което имаше опит, то бе да избягва професионалните свалячи. Определено нямаше намерение да направи няколко кръгчета с най-търсения мъж в Морганвил.

Намръщи се, отпусна се на колене, взе ножа и яростно се нахвърли върху линолеума. Меги Фицджералд можеше да се грижи за себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Трети ден подред Меги се будеше сутрин от звука на хора и машини пред прозореца. Мина ѝ през ума, че още не бе имала възможността да свикне с тишината, а хаосът бе започнал.

На мястото на булдозера бяха дошли електрически триони, промишлени косачки на плевели и камиони. Изобщо не можеше да свикне с ранното ставане, ала се бе примирила. В седем и петнайсет вече се бе измъкнала изпод душа и гледаше лицето си в огледалото в банята.

Не се хареса много, като видя сънените си очи. Но пък снощи бе седяла до два да работи върху партитурата. Недоволно прокара ръка по лицето си. Никога не бе смятала грижата за кожата си за лукс или загуба на време. Това бе нещо, което правеше просто по навик, както всяка сутрин в Калифорния плуваше по двајсет дължини.

Напоследък пренебрегваше основните неща, реши тя и погледна накриво към отражението си. Кога за последен път бе ходила на фризьор? Два месеца? Тъжно дръпна бретона, който се извиваше над челото ѝ. Личеше си и бе време да направи нещо. Зави още мократа си коса с една кърпа и отвори огледалната вратичка на шкафчето. Най-близкият салон на „Елизабет Ардън“ бе на сто километра. Има моменти, каза си Меги, когато човек трябва сам да се грижи за себе си.

Тъкмо си изплакваше ръцете, когато до нея достигна пронизителният бърз лай. Подаръкът на Си Джей, помисли тя кисело, си искаше закуската. Както си беше с късата хавлия, разнищена по краищата, с коса, увита в кърпа на квадратчета и с маската, която се втвърдяваше на лицето ѝ, тръгна надолу по стълбите да се погрижи за нетърпеливия подарък, който нейният агент ѝ бе изпратил. Тъкмо бе стигнала до най-долното стъпало, и почукване на вратата накара грозноватото булдогче да замръзне.

— Успокой се — заповяда му Меги и го грабна под мишница. — Не се вълнувай толкова, още не съм си изпила кафето. Ще почакаш малко. — Посегна към вратата, а кученцето наведе глава и изръмжа.

Определено градско чедо, помисли тя, като се опитваше да го успокои. Дали Си Джей го бе замислил по този начин? Вратата заяде. Меги изруга, остави кучето и дръпна с две ръце дръжката.

Вратата се разтвори рязко и тя отлетя няколко стъпки назад. Кученцето се стрелна през най-близкия портал, надзърна оттам и започна да се зъби, сякаш да покаже, че върши работа. Клиф я гледаше как стои задъхана в коридора. Меги въздъхна и се запита какво ли още щеше да се случи.

— Мислех, че селският живот трябва да е по-спокоен.

Клиф се засмя и пъхна палци в предните джобове на джинсите си.

— Не е задължително. Събудих ли те?

— Отдавна съм станала — заяви тя високомерно.

— Ммм. — Погледът му се плъзна по краката ѝ, приятно открити от късата хавлия, после се спря върху кученцето, свито до портала. Краката ѝ бяха по-дълги, помисли той, отколкото човек би могъл да предположи, като имаше предвид общия ѝ ръст.

— Приятел ли ти е?

Меги хвърли един поглед към булдога, който ръмжеше свиреп, като пазеше безопасно разстояние.

— Подарък от моя агент.

— Как се казва?

Тя изгледа накриво кученцето.

— Убиец.

Кутрето отново изчезна зад стената.

— Много подходящо — забеляза Клиф. — Смяташ да го обучиш за пазач ли?

— Ще го обуча да хапе музикални критици. — Меги вдигна ръка да я прокара през косата си — стар навик — и откри кърпата. Внезапно си спомни в какъв вид е. Посегна към лицето си и напипа втвърдената маска.

— О, господи! — прошепна тя, като видя, че очите на Клиф се разшириха. — Ох, по дяволите. — Обърна се и се затича към стълбите. — Само за минутка! — Клиф се наслади на интригуващо мярналите се бедра, когато Меги се втурна нагоре.

Десет минути по-късно тя се върна, вече съвсем спокойна. Косата ѝ бе прибрана назад със седефени шноли, на лицето ѝ имаше

лек грим. Бе облякла първото, на което бе попаднала в неразопакования си куфар. Тесните черни джинси интересно контрастираха на свободния бял пуловер. Клиф седеше на най-долното стъпало и докарваше страхливото кученце до екстаз, като го чешеше по корема. Меги се намръщи над главата му.

— Няма ли да кажеш нещо?

Той продължи да чеше кучето, без да си прави труда да вдигне поглед.

— За какво?

Тя присви очи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Нищо. Не искаше ли да обсъдим нещо тази сутрин?

Клиф не бе съвсем сигурен защо този леден, царствен тон му хареса. Може би просто му бе приятна мисълта, че можеше да я накара да го използва.

— Още ли искаш онова езеро?

— Да, още искам езерото — сопна се Меги и стисна зъби, за да не го стори отново. — Нямам навика да си променям решенията.

— Прекрасно. Днес следобед започваме да разчистваме дерето. — Стана и я погледна. Кученцето седеше в очакване в краката му. — Не си се обадила на Боги за пода на кухнята.

В очите ѝ се мярна смущение, после изчезна.

— Откъде...

— В Морганвил нещата се научават лесно.

— Е, не е твоя...

— В един малък град е трудно твоята работа да си е само твоя — прекъсна я отново той. Забавляваше го да я слуша как издиша възмутено. — Истината е, че напоследък ти си голямата новина. Всички се чудят какво прави дамата от Калифорния горе, в планината. Колкото повече не казваш, толкова повече ще се чудят.

— Така ли? — Тя наклони глава и пристъпи по-близо. — А ти? Ти чудиш ли се?

Клиф разбираше кога го предизвикват и знаеше, че ще отговори на предизвикателството, когато сам реши. Импулсивно хвана брадичката ѝ и я очерта с пръст. Меги не трепна, нито се отдръпна, ала замръзна.

— Хубава кожа — промърмори той и проследи с поглед пръста си. — Много хубава. Грижи се добре за нея, Меги. Аз ще се грижа за

земята ти. — Остави я, застанала точно както си беше, със скръстени ръце, с отметната назад глава, с учуден поглед.

Към десет часа Меги реши, че това няма да е тихият, спокоен ден, заради който се бе пренесла да живее на село. Мъжете отвън надвикваха машините, за да се чуят. По прясно посипаната с пясък ливада идваха и заминаваха камиони. Можеше само да се успокоява, че след няколко седмици поне това щеше да е свършило.

Три пъти по телефона ѝ се обадиха приятели от крайбрежието, които се чудеха какво прави и как го прави. На третото обаждане вече я бяха хванали нервите да обяснява, че сваля линолеума, лепи тапети, боядисва дограма и всичко това ѝ е приятно. Остави телефона и се зае отново със своя нож и с пода на кухнята.

Вече половината от дъските се виждаха. Напредъкът я вдъхновяваше дотолкова, че реши да се занимава само с това, докато го довърши. Подът щеше да стане много красив и, добави наум, като се сети за забележката на Клиф, щеше да го е направила сама.

Бе обелила само още два сантиметра, когато на вратата зад нея се почука. Тя обърна глава, готова да избухне, ако Клиф Дилейни се бе върнал да ѝ се подиграва. Но вместо него видя висока слаба жена на нейната възраст с мека кестенява коса и светлосини очи. Докато се вглеждаше в Джойс Морган Ейджи, се чудеше защо досега не бе забелязала приликата ѝ с Лоуела.

— Здравейте, госпожо Ейджи. — Меги стана и изтупа джинсите си. — Влезте, моля. — Стъпи върху тънък слой старо лепило и гуменките ѝ изскърцаха. — Извинете, подът е малко лепкав.

— Не искам да прекъсвам работата ви. — Джойс стоеше нерешително на прага и гледаше пода. — Трябваше да ви се обадя, ала ми е на път от майка ми.

Обувките на Джойс бяха елегантни и стилни. Меги усещаше как гуменките ѝ залепват.

— Ако нямате нищо против, можем да поговорим навън. — Тя пое инициативата и излезе на слънце. — В момента тук е малко разхвърляно.

— Да. — Двете чуха как един от работниците извика нещо на друг, като подкрепи предложението си с добродушна псувня. Джойс

хвърли един поглед към тях и се обърна към Меги. — Както виждам, не си губите времето.

— Да — засмя се тя и погледна към сипея зад тях. — Никога не съм била особено търпелива. Кой знае защо, повече бързам да оправя отвън, отколкото вътре.

— Не бихте могли да наемете по-добра фирма — забеляза Джойс, като мярна един от камионите с надпис „Дилейни“.

Меги проследи погледа ѝ, но тонът ѝ остана неутрален.

— И аз така разбрах.

— Искам да ви кажа, че наистина съм много доволна, дето правите толкова неща тук. — Джойс започна да си играе с дръжката на чантичката. — Почти не си спомням, че съм живяла тук. Когато се преместихме, бях малка. Ала мразя нещо да се разсипва. — Поусмихна се, огледа наоколо и поклати глава. — Мисля, че не бих могла да живея тук. Обичам да съм в града, съседите да са наблизо и да има деца, с които децата ми да играят. Разбира се, Стан, мъжът ми, иска да е на разположение през цялото време.

На Меги ѝ трябваше малко време, за да си спомни.

— Мъжът ви е шерифът, нали?

— Да. Морганвил е малък град, не е като Лос Анджелис, но все има работа. — Усмихна се, ала Меги се учуди защо долавя напрежение. — Просто не сме градски хора.

— Да. — Тя също се усмихна. — Изглежда съм разбрала, че и аз не съм.

— Не разбирам как можете да се откажете... — Джойс сякаш се усети. — Искях да кажа, трябва да е било голяма промяна, след като сте живели на място като Бевърли Хилс.

— Промяна е — съгласи се Меги. Дали и тук чувстваше подводни течения, както в мечтателността на Лоуела? — Промяна, която исках.

— Да... Ами, вие знаете колко се радвам, че купихте къщата, и то толкова бързо. Стан малко се ядоса, че съм я обявила за продажба, докато го нямаше в града, но не можех да я гледам просто да стои тук. Кой знае, ако не бяхте минала толкова скоро, можеше и да ме убеди да се откажа.

— Значи и двете можем да сме благодарни, че видях табелата, когато минах. — Меги се опитваше наум да оцени ситуацията.

Изглежда къщата бе принадлежала само на Джойс, а майка ѝ и Стан не са имали никакви претенции. За миг се зачуди защо Джойс по-рано не я бе продала или дала под наем.

— Истинската причина да дойда, госпожице Фицджералд, е майка ми. Тя ми каза, че преди няколко дни е била тук.

— Да, много симпатична жена.

— Да. — Джойс отново погледна към работещите мъже, после пое дълбоко въздух. Меги вече не се чудеше дали чувства подводни течения. Вече бе сигурна. — Повече от сигурно е, че пак ще наминем. Бих искала да ви помоля за една услуга. Ако започне да ви създава проблеми, бихте ли го казала на мен, вместо на нея?

— Защо трябва да ми създава проблеми?

Джойс издаде звук, който беше нещо средно между израз на умора и безпомощност.

— Майка често се рови в миналото. Тя така и не преживя напълно смъртта на баща ми. Кара някои хора да се чувстват неудобно.

Меги си спомни за притеснението, което бе изпитвала по време на краткото посещение на Лоуела. Въпреки това поклати глава:

— Майка ви е добре дошла да идва от време на време, госпожо Ейджи.

— Благодаря ви, ала обещавайте да ми кажете, ако... Ами, ако бихте искали да не идва. Виждате ли, тя често минаваше оттук, дори когато къщата беше изоставена. Не искам да ви се пречка. Изобщо не знае коя сте. Това е... — Очевидно смутена, Джойс замълча. — Искам да кажа, майка не разбира, че човек като вас може да е зает.

Меги си спомни обърканите очи, нещастните устни. Отново я обзе съжаление.

— Добре, ако ми пречи, ще ви кажа.

Облекчението, което бързо се изписа по лицето на Джойс, бе съвсем явно.

— Много ви благодаря, госпожице Фицджералд.

— Меги.

— Да, ами... — Сякаш още по-притеснена, Джойс успя да се усмихне. — Разбирам, че човек като вас не иска хората да минават оттук и да му се пречат.

Меги се засмя, като се сети колко пъти тази сутрин я прекъсна телефонен звън.

— Аз не съм отшелник — каза тя на Джойс, въпреки че вече не бе съвсем сигурна. — И всъщност не съм много темпераментна. Някои хора дори ме смятат за нормална.

— О, не исках да кажа...

— Знам. Елате пак, когато съм оправила пода, и ще пием кафе.

— Много ще ми бъде приятно, наистина. О, щях да забравя... — Бръкна в голямата платнена чанта, която висеше през рамото ѝ, и измъкна голям плик. — Майка каза, че искате да ги видите. Няколко снимки на къщата.

— Да. — Зарадвана, Меги взе плика. Не бе мислила, че Лоуела ще се сети да ги потърси и да ѝ ги изпрати. — Надявам се, че може да ми подскажат някои идеи.

— Майка каза, че можете да ги задържите колкото желаете. — Джойс се поколеба и отново започна да си играе с дръжката на чантата. — Трябва да тръгвам. На обед най-малкото се връща от детска градина, а и Стан понякога идва да хапне. Нищо не съм направила. Надявам се да се видим някой път в града.

— Непременно. — Меги пхна плика под мишница. — Много поздрави на майка ви.

Тръгна към къщата, но забеляза, че Клиф се приближава към Джойс. От любопитство се спря и видя как той хвана двете ръце на младата жена. Макар да не можеше да чуе разговора през рева на моторите, беше очевидно, че двамата се познават добре. На лицето на Клиф бе изписана нежност, каквато не бе виждала досега, и нещо, което разтълкува като загриженост. Той се наведе, сякаш Джойс говореше много тихо, после докосна косата ѝ. Братско докосване ли, запита се тя, или любовно?

Джойс поклати глава, явно затруднена да отвори вратата на колата. Когато влезе вътре, Клиф за момент се надвеси през прозореца. Дали напрежението, което бе почувствала, бе истинско, или въображаемо? Завладяна от безмълвната сцена, Меги гледаше как Клиф се отдръпна от прозореца и Джойс обърна колата да си тръгва. Преди да бе успяла да влезе в къщата, Клиф се обърна и очите им се срещнаха.

Разделяха ги сто метра, а въздухът бе пълен със звуците на хората и машините. Слънцето бе достатъчно силно, за да ѝ е почти горещо с блузата, ала въпреки това Меги усети как по гърба ѝ бързо

полазиха неочаквани ледени тръпки. Може би просто бе изпитала враждебност. Опитваше се да си внуши, че бе враждебност, а не първите опасни трепвания на страстта.

Искуши се да прекоси разделящите ги сто метра и да провери и двете си предположения. Дори мисълта за това накара кръвта ѝ да закипи. Той не се помръдна. Не откъсна очи от нея. С внезапно вдървени пръсти Меги завъртя дръжката и влезе вътре.

Два часа по-късно отново излезе. Никога не бе бягала от предизвикателства, от чувства или от неприятности. Клиф Дилейни сякаш бе свързан и с трите. Докато остъргваше линолеума, Меги се укоряваше, че му бе позволила да я стресне, и то само защото бе силно мъжествен и привлекателен.

И различен, призна си тя. Различен от повечето мъже, които бе срещала в своята професия. Той не ѝ се умилкаше. Бе далеч от това. Не се опитваше да я очарова. Не се впечатляваше от собствената си физика, от външния си вид или от изискаността си. Сигурно точно тази разлика бе причината да не бе съвсем сигурна как да се държи с него.

Много директни, много ясни делови отношения, реши Меги, докато обикаляше къщата. Спря да огледа насипа отпред.

Лозите, храсталаците и гъстите бурени вече ги нямаше. Там, където доскоро се простираше пущина, сега бе насипана тъмна богата почва. Дървото, което надвисваше над къщата, също го нямаше, заедно с пъна. Двама мъже с блестящи от пот гърбове подреждаха камъни в ниска стена там, където краят на склона стигаше до ливадата.

Клиф Дилейни не си поплюваше, заключи Меги и тръгна през новата пръст към страничния двор. И тук най-трудното бе свършено. Огромен брадат мъж с работен комбинезон се бе разположил върху голям жълт багер толкова удобно, както друг би седнал във фотьойл. С едно бутване на ръчката копачката се насочи към дерето, заби се в земята и се вдигна пълна.

Заслонила очи, Меги гледаше как върви работата, а кученцето се въртеше в краката ѝ и се зъбеше на всичко, което види. Всеки път, когато багерът отвореше челюсти да изсипе товара си, то се заливаше от лай. Тя се засмя и се наведе да го почеше зад ушите и да го успокои.

— Не се бой, Убиец. Няма да му дам да те вземе.

— Аз не бих се приближил повече — обади се Клиф зад нея.

Меги обърна глава и примижа.

— Това е достатъчно близо. — Не ѝ харесваше, че бе в неблагоприятното положение да гледа нагоре и срещу слънцето. Изправи се. — Изглежда напредваш.

— Трябва да засадим растенията и да изградим стената, преди да са започнали дъждовете — посочи той към дерето. — Иначе ще стане истинска бъркотия.

— Разбирам. — Тъй като Клиф отново бе със смуцаващите тъмни очила, тя му обърна гръб и се загледа в багера. — Изглежда имаш голям персонал.

Той пъхна палци в джобовете си.

— Достатъчно голям. — Мислеше, че си бе въобразил онова мощно сексуално привличане преди няколко часа. Сега, когато отново го почувства, не можеше да го отрече.

Меги не бе това, което Клиф искаше, и въпреки това я желаше. Не бе това, което би избрал, и въпреки това я избираше. Можеше да зареже логиката, докато не беше открил какво бе да я докосне.

Тя усещаше колко бяха близо един до друг. Вълнението, което бе изпитала преди няколко часа, започна отново да се надига, бавно, съблазнително, докато почувства, че цялото ѝ тяло се напрегна от него. Разбираше, че човек просто може да пожелае някого, когото не познава, някого, с когото се разминава по улицата. Всичко бе въпрос на биотокове, но нейните биотокове никога досега не бяха реагирали така. Изпитваше бясното желание да се обърне и да се хвърли в прегръдките му, да поиска или да предложи да осъществят това, което тлееше между тях, каквото и да бе то. Във всеки случай то предлагаше вълнение и удоволствие, каквито преди само бе зървала. Затова наистина се обърна, съвсем не наясно какво ще каже.

— Не ми харесва това, което става тук.

Клиф не се и опита да се престори, че не я разбира. Никой от тях не мислеше за езерото или за машините.

— Имаш ли избор?

Меги се намръщи. Искаше ѝ се да бе по-сигурна в ходовете си. Той не бе като мъжете, които бе познавала преди. Следователно стандартните ходове не вършеха работа.

— Мисля, че да. Пренесох се тук, защото тук исках да живея, тук исках да работя. Ала се преместих и защото исках да съм самостоятелна. Имам намерение да постигна всички тези неща.

Клиф се вгледа за момент в нея, после махна разсеяно на багериста, който изключи мотора да обядва.

— Аз приех тази работа, защото исках да работя върху тази земя. Имам намерение да го направя.

Въпреки че не почувства й най-малко отслабване на напрежението, тя кимна:

— Значи се разбираме.

Понечи да се обърне, но той сложи ръка на рамото ѝ и я спря.

— Мисля, че и двамата разбираме прекалено добре.

Мускулите в стомаха ѝ се свиха и отпуснаха като нервен юмрук. Пръстите му лежаха толкова леко върху рамото ѝ, че не би трябвало да усеща нищо. Ала тялото ѝ затуптя. Въздухът сякаш стана по-плътен, по-горещ, гласовете на мъжете по-далечни.

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш.

Да, знаеше.

— Не знам нищо за теб — успя да произнесе Меги.

Клиф улови краищата на косата ѝ.

— Аз не мога да кажа същото.

Тя кипна, макар да усещаше, че той ѝ се подиграва.

— Значи вярваш на всичко, което прочетеш в клюкарските вестници и списания! — Отметна глава да освободи косата си от пръстите му. — Изненадана съм, че един очевидно толкова талантлив и преуспял човек може да бъде толкова невеж.

Клиф прие удара с кимване.

— Изненадан съм, че една очевидно толкова талантлива и преуспяла жена може да бъде толкова глупава.

— Глупава? Какво, по дяволите, трябва да значи това?

— Изглежда ми глупаво да насърчаваш пресата да съобщава за всички страни от твоя живот.

Меги стисна зъби и се опита да вдиша дълбоко. И двете не помогнаха.

— Не съм насърчавала пресата да прави каквото и да било.

— Не ги спираш.

— Ако ги спирам, още повече ще ги насърчавам! — Скръсти ръце пред гърдите си, както бе правила и преди, и се загледа към

дерето. — Защо ли се оправдавам? — измърмори тя. — Ти не знаеш нищо за това. Нямам нужда да знаеш.

— Знам, че даде интервю за себе си и за мъжа си седмици след смъртта му. — Чу как Меги бързо пое дъх и се наруга наум, задето бе казал нещо толкова лично и толкова неуместно.

— Имаш ли някаква представа как се беше нахвърлила върху мен пресата в онези седмици? — Гласът ѝ бе тих и напрегнат. Тя вече не го гледаше. — Знаеш ли цялата помия, която пишеха? — Пръстите ѝ се стегнаха върху ръцете ѝ. — Аз избрах един журналист, на когото можех да вярвам, и дадох най-искреното, най-честно интервю, което можех, като знаех, че това бе единственият ми шанс да не позволя нещата да затънат още по-ниско. Това интервю беше за Джери. То бе единственото, което все още можех да му дам.

Клиф бе искал да я подразни, дори да я жегне, но не бе искал да я нарани.

— Извинявай. — Сложи отново ръка на рамото ѝ, ала Меги се отдръпна рязко.

— Забрави.

Той я хвана здраво за двете рамене и я обърна към себе си.

— Не забравям ударите под пояса, особено когато аз съм ги нанесъл.

Преди да отговори, тя изчака, докато се увери, че почти се бе овладяла.

— Преживявала съм и други удари. Съветът ми към теб е да не критикуваш нещо, което не можеш да разбереш.

— Извиних се. — Не пусна раменете ѝ, когато Меги се опита да се отдръпне. — Но не ме бива много да изпълнявам съвети.

Тя отново замръзна. По някакъв начин се бяха озовали по-близо, така че бедрата им се докосваха. Съчетанието между гняв и желание ставаше прекалено силно, за да не му обръща внимание.

— В такъв случай ние с теб нямаме какво повече да си кажем.

— Не си права. — Гласът му бе много тих, много властен. — Още не сме започнали да си казваме това, което имаме за казване.

— Ти работиш за мен...

— Аз работя за себе си — поправи я Клиф.

Меги разбираше тази гордост и се възхищаваше от нея. Ала възхищението не можеше да свали ръцете му от раменете ѝ.

- Плащам ти да вършиш работа.
- Плащаш на моята фирма. Това е бизнес.
- Това е единственият ни бизнес.
- Отново не си права — измърмори той, но я пусна.

Тя отвори уста да му отвърне нещо остро, ала кучето започна бързо и възбудено да лае и Меги реши, че ще е много по-обидно просто да му обърне гръб и да се заеме с любимеца си. Без да каже нито дума, тръгна край склона на дерето към купчината от пръст, камъни и отломки, които багерът бе изровил.

— Добре, Убиец. — Пътят бе толкова неравен, че Меги се спъваше в камъните и ругаеше под носа си. — И без това в тази купчина няма да намериш нищо.

Без да ѝ обръща внимание, кученцето продължаваше да рови, пъхнало нос в дупката. Лаят му се чуваше все по-приглушено, а опашката му се въртеше или от усилието, или от радостта от новата игра.

— Престани! — Тя се наведе да го вземе и тежко се стовари на земята. — По дяволите! — Без да става, сграбчи с една ръка кученцето, издърпа го и събори цяла лавина от камъни.

— Внимавай! — извика над нея Клиф. Меги имаше късмет, че някой от камъните не я удари.

— Това глупаво пале! — извика в отговор тя и отново изпусна кучето. — Един Бог знае какво толкова интересно намира тук. Само пръст и камъни. — Бутна купчината, която се издигаше до нея.

— Ами хвани го и го донеси, преди някой от вас да е пострадал.

— Да — измърмори Меги под носа си. — Много си услужлив. — С отвращение се надигна да се закатери нагоре и в този момент пръстите ѝ се плъзнаха край кръглия камък, на който бе опряла ръка. Кухина, помисли с любопитство. Раздвоена между дерето и непреставания лай на кученцето, тя погледна надолу.

Тогава запищя толкова силно и продължително, че палето се втурна да се скрие.

Първата мисъл на Клиф, докато тичаше по склона към нея, бе, че сигурно бе видяла змия. Когато я стигна, я издърпа да стане и я грабна в прегръдките си в инстинктивен жест на защита. Меги бе спряла да пици и въпреки че дишаше неравномерно, се вкопчи в ризата му, преди да бе успял да я отнесе нагоре.

— Кости — прошепна тя, затвори очи и отпусна глава на рамото му. — О, боже мой...

Той погледна надолу и видя какво бяха изровили багерът и кучето. Между камъните и коренищата имаше нещо, което би могло да се сбърка с купчина дълги бели пръчки, изпоцапани с кал. Но върху костите, на сантиметри от мястото, където бе седяла Меги, лежеше човешки череп.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добре съм. — Меги седеше до кухненската маса и стискаше чашата вода, която Клиф ѝ бе дал. Когато най-последно почувства болка в пръстите си, ги отпусна малко. — Чувствам се като идиот, задето така се разпищях.

Бе все още бледа, забеляза той. Въпреки че дланите ѝ около чашата вече не трепереха, кокалчетата още бяха бели. Очите ѝ бяха огромни и потресени, изведнъж прекалено големи като за останалата част от лицето. Клиф понечи да я погали по косата, но пхна ръце в джобовете си.

— Съвсем естествена реакция.

— Сигурно. — Тя вдигна поглед и успя да се усмихне слабо. Бе ѝ студено, ала се молеше да не започне да трепери пред него. — Никога досега не съм попадала в... В такава ситуация.

Клиф вдигна вежди:

— Аз също.

— Така ли? — Кой знае защо ѝ се искаше да вярва, че се бе случвало и по-рано. Ако се бе случвало, може би нямаше да е толкова ужасно... И толкова лично. Сведе поглед към пода и едва сега забеляза, че кучето се бе свило в краката ѝ и скимтеше. — Не изкопаваш ли много... — поколеба се неуверено Меги. — Разни неща, докато работиш?

Бе трогателна, помисли той, и независимо дали го осъзнаваше, или не, тези големи кафяви очи го молеха за някакво просто обяснение. Но Клиф нямаше обяснение.

— Не такива неща.

Очите им се срещнаха за един дълъг, мълчалив момент. После тя кимна. Ако бе научила нещо в трудната, състезателна професия, която си бе избрала, то беше да приема нещата такива, каквито са.

— Значи никой от нас няма разумно обяснение. — Леката въздишка бе последният признак на слабост, който имаше намерение да му покаже. — Предполагам, следващата стъпка е полицията.

— Да. — Колкото повече се стараяше Меги да е спокойна, толкова по-трудно му ставаше. Тя размекваше в него нещо, което бе решил да поддържа безпристрастно. Ръцете му бяха свити в юмруци в джобовете, за да не я докосне. Най-добрата защита бе разстоянието.

— Обади се — каза той бодро. — Аз ще отида да кажа на работниците да стоят далеч от дерето.

Меги отново кимна и го проследи с поглед как отиде до стъклената врата и я отвори. Там Клиф се поколеба. Би изругал, ако бе сигурен какво точно му се иска да наругае. Когато се обърна към нея, тя видя в лицето му същата загриженост, както когато бе говорил с Джойс.

— Меги, добре ли си?

Въпросът и тонът, с който бе зададен, ѝ помогнаха да се овладее. Може би защото добре знаеше какво е да си притиснат от чуждата слабост.

— Ще бъда. Благодаря. — Изчака, докато вратата се затвори с трясък зад гърба му, после отпусна глава на масата.

Господи, в какво се бе забъркала? Хората не намират скелети в предния си двор. Си Джей би казал, че това е съвсем нецивилизовано. Меги потисна истеричния си смях и се изправи. Единственият неоспорим факт, който трябваше да приеме, бе, че тя го бе намерила. Сега трябваше да се справи с това. Пое дълбоко въздух, приближи се до телефона и набра номера на централата.

— Свържете ме с полицията — каза бързо.

Няколко минути по-късно Меги излезе навън. Макар да се бе надявала, че деловият тон, с който бе съобщила за станалото, ще я успокои, това не се получи. Не се приближаваше към дерето, ала откри, че не може да седи вътре и да чака сама. Завъртя се пред къщата, намери един удобен камък и седна. Кученцето се опъна на слънце в краката ѝ и задрема.

Почти можеше да повярва, че си бе въобразила онова, което бе видяла в купчината от пръст и камъни. Тук бе прекалено спокойно, като за нещо толкова зловещо. Въздухът бе прекалено мек, слънцето прекалено топло. Нейната земя можеше да е непокорна, но в нея имаше някаква ведрина, която ограждаше по-суровите страни на живота.

Затова ли я бе избрала, чудеше се тя. Защото искаше да се преструва, че в света няма истинска лудост? Тук можеше да се опази до голяма степен от напрежението и изискванията, с които досега бе изпълнен животът ѝ. Бе ли това място домът, за който винаги бе мечтала, или всъщност бе само бягство от действителността? Меги стисна очи. Ако това бе вярно, значи бе слаба и нечестна, две неща, които не можеше да понася. Защо трябваше да се случи това, за да я накара да си задава въпроси, каквито досега не си бе задавала? Докато се опитваше отново да намери спокойствие, над нея падна сянка. Тя отвори очи и вдигна поглед към Клиф.

Кой знае защо, това я стегна. Нямаше да признае пред него, че бе започнала да се съмнява в себе си и в причините за своите действия. Не, не пред него.

— Скоро ще дойдат. — Меги обхвана коляното си с две ръце и се загледа към гората.

— Добре. — Няколко минути и двамата мълчаха и гледаха дърветата.

По някое време той приклекна до нея. Странно, ала помисли, че сега тя повече изглеждаше така, сякаш щеше да се срине, отколкото когато я бе довел в кухнята. Реакцията, помисли Клиф, се проявява с различна скорост при различните хора. Искеше му се отново да я прегърне, силно и здраво, както бе направил преди малко. Прегръдката бе раздвижила в него нещо мощно и знойно. Като нейната музика... Нещо като нейната музика.

Страшно му се искаше да бе отказал работата и да си бе отишъл още първия път, когато я видя. Погледна през главата ѝ към склона, който водеше към дерето.

— Със Стан ли говори?

— Стан? — Меги се вторачи неразбиращо в профила на Клиф. В този момент той бе толкова близо, че можеше да го пипне, но изглеждаше на километри оттук. — А, шерифа. — Искеше ѝ се Клиф да я докосне, само за миг. Просто да опре ръка. — Не, не се обадох на него. Позвъних в централата и поисках полицията. Телефонистката ме свърза с щатската полиция в Хагерстаун. — Отново потъна в мълчание, като очакваше той да направи някакъв коментар за типично градския ѝ отговор.

— Вероятно така е най-добре — измърмори Клиф. — Освободих работниците. Така хаосът ще е по-малък.

— Така ли? — Сигурно бе замаяна, след като не бе забелязала, че хората и машините ги нямаше. Насили се да погледне и видя, че багерът бе останал на нанагорнището над дерето, голям, жълт и неподвижен. Слънцето напичаше гърба ѝ. Кожата ѝ бе леденостудена. Време бе да се овладее, каза си тя и изправи рамене.

— Да, сигурна съм, че си прав. Да ти се обадя ли, когато полицията прецени, че можете отново да започнете работа? — Гласът ѝ бе делови. Гърлото ѝ бе пресъхнало от мисълта, че ще остане сама, съвсем сама с онова, което бе в дерето.

Той обърна глава. Без да каже нищо, свали слънчевите си очила и очите им се срещнаха.

— Аз ще остана.

Обля я вълна на облекчение. Меги знаеше, че сигурно се бе изписало на лицето ѝ, но нямаше сили да постави гордостта на първо място.

— Бих искала да останеш. Глупаво е, но... — Погледна по посока на дерето.

— Не е глупаво.

— Може би точната дума е слабост — смотолеви тя и се помъчи да се усмихне.

— Човешко е. — Въпреки че бе решил да не го прави, Клиф се протегна и хвана ръката ѝ. Докосването, което трябваше да я успокои, задейства верижна реакция от чувства, прекалено бързи, за да бъдат спрени.

Мина ѝ през главата, че веднага трябва да стане и да си влезе вътре. Той можеше да я спре или да я остави да си отиде. Меги не се запита кое от двете иска, не се и помръдна. Остана, където си беше, срещна погледа му и остави усещането за жарка топлина да се разлее в нея. Нищо друго не съществуваше. Нищо друго нямаше значение.

Чувстваше поотделно върху дланта си всеки от пръстите му. Там имаше чувство за сила, негова или нейна, не бе сигурна. Може би смес от двете. Видя как очите му потъмняха, докато ирисите почти се сляха със зениците. Сякаш гледаше през нея, в хаотичните ѝ мисли. В тишината на следобеда тя виждаше всяко негово вдишване и

издишване. Звукът раздвижи възбудата, която трептеше във въздуха между тях.

Едновременно се приближиха един към друг, докато устните им се срещнаха.

Сила. Не бе подозирала, че нещо между двама души може да бъде толкова концентрирано, такова чисто усещане. Знаеше, че ако минеха години, ако ослепееше и оглушееше, щеше да познае този мъж по докосването на устните му. В един миг опозна формата им, вкуса им. Нейните устни бяха върху неговите, неговите върху нейните и не се докосваха никъде другаде. В този момент нямаше нужда.

В целувката имаше агресивност, дори грубост, каквито Меги не бе очаквала. В нея нямаше нищо от сладостта и колебанието на първите целувки, ала тя не се отдръпна. Може би всичко това бе част от привличането, което бе започнало в момента, в който Клиф слезе от камиона. Различен, да, той бе различен от другите мъже, които бяха докосвали живота ѝ, различен и от мъжа, с когото бе споделяла тялото си. Бе го знаела още от първата среща. Сега, когато устните му разбъркваха чувствата ѝ, Меги откри, че бе благодарна за това. Искаше нищо да не е такова, каквото бе било, нищо да не ѝ напомня за онова, което бе имала и загубила. Този мъж нямаше да я глези, нито да я обожава. Беше достатъчно силен, за да иска в замяна сила. Устните му станаха по-настойчиви и тя с удоволствие отстъпи.

Бе лесно, почти прекалено лесно да забрави нежната ѝ фигура, крехкия ѝ вид, когато устните ѝ върху неговите бяха толкова пламенни. Би трябвало да се сети, че в една жена, която създаваше музика с такава сексуалност, се крие дълбока, неспокойна страст. Но как би могъл да знае, че нейната страст ще му подейства така, сякаш от години я е чакал?

Бе прекалено лесно да забрави, че Меги не е типът жена, каквато искаше в живота си, когато вкусът ѝ го изпълваше. И отново би трябвало да знае, че тя щеше да има силата да накара един мъж да отхвърли всякаква логика, всякакъв разум. Устните ѝ бяха топли, влажни, пикантни като аромата на току-що разораната земя около тях. В него се надигна желание да я вземе в прегръдките си и още тук, под ясното следобедно слънце, да задоволи всички нужди, които кипяха в него. Клиф устоя на това болезнено желание и се отдръпна.

Меги го гледаше задъхана, разтреперана. Можеше ли тази изгаряща среща на устните да го бе разтърсила така, както разтърси нея? Лутаха ли се и неговите мисли, както нейните? Пулсираше ли и неговото тяло от диви, необуздани желания? Нищо не можеше да разбере от лицето му. Въпреки че очите му бяха приковани към нейните, изражението им бе неразгадаемо. Ако го попита, щеше ли да ѝ каже, че и той никога не бе усещал толкова непреодолима, толкова хипнотизираща вълна от страст? Щеше да попита и да разбере, веднага щом си възвърнеше гласа. Когато седна, борейки се да овладее дишането си, събитията от деня отново проблеснаха в съзнанието ѝ. Тя рязко скочи на крака.

— Господи, какво правим? — С трепереща ръка отметна косата от лицето си. — Как можем да седим тук така, когато онова... Онова нещо е само на няколко метра?

Клиф я хвана за рамото и я обърна към себе си.

— Какво общо има едното с другото?

— Нищо. Не знам. — Погледна го. Вътрешностите ѝ се бунтуваха. Чувствата ѝ винаги бяха господствали над разума. Макар да го знаеше, Меги никога не успяваше да промени това. От години всъщност не се и опитваше. Объркването, страданието, страстта се излъчваха от нея като нещо съвсем осезаемо. — Онова, което намерихме, е ужасно, невероятно ужасно, а преди малко аз седях тук и се чудех какво ли би било да правя любов с теб.

Нещо проблесна в очите му и бързо изчезна. За разлика от нея, той отдавна се бе научил да овладява емоциите си и да ги пази за себе си.

— Ти очевидно не обичаш да увърташ.

— Увъртането отнема прекалено много време и усилия. — Тя въздъхна и успя да влезе в неговия спокоен тон. — Слушай, не очаквах такова... избухване — намери накрая думата. — Сигурно съм разстроена от всичко това и малко прекалено податлива.

— Податлива. — Думите, които бе подбрала, го накараха да се усмихне. Кой знае защо, когато Меги станеше студена и спокойна, Клиф се изкушаваше да я подразни. Нарочно вдигна ръка и прокара върховете на пръстите си по бузата ѝ. Кожата ѝ бе още топла от страст. — Не бих го описал по този начин. Приличаш на жена, която знае какво иска и как да го получи.

Ако бе имал намерение да я ядоса, бе намерил идеалния начин.

— Престани! — С рязко движение отблъсна ръката му от лицето си. — Вече ти го казах. Ти не ме познаваш. Всеки път, когато сме заедно, все повече се убеждавам, че не искам да ме познаваш. Ти си много хубав мъж, Клиф. Ала аз не те харесвам. И обикновено стоя настрана от хора, които не харесвам.

Мина му през ума, че никога преди не си бе правил труда да спори с някого. Много неща се променяха.

— В такова малко общество е трудно да стоиш настрана от някого.

— Ще се постарая повече.

— Почти невъзможно.

Тя присви очи и едва се сдържа да не се усмихне.

— Като реша нещо, съм много добра.

— Аха. — Той отново си сложи очилата и се ухили с такава демонстративна закачливост, че бе невъзможно да му се устои. — Сигурен съм.

— Умен ли се опитваш да бъдеш, или чаровен?

— Никога не ми се налага да се опитвам едното или другото.

— Я си помисли пак... — Понеже ѝ бе трудно да овладее усмивката си, Меги се отвърна и като за късмет се озова с лице към дерето. По гърба ѝ полазиха студени тръпки. Изруга и скръсти ръце пред гърдите си. — Не мога да повярвам — промълви тя. — Не мога да повярвам, че стоя тук и водя глупави разговори, когато там... — Откри, че не може да го произнесе и изпита отвращение към себе си. — Струва ми се, че целият свят се е побъркал.

Клиф нямаше намерение да ѝ позволи отново да се разтрепери. Бе много по-опасна, когато бе уязвима.

— Онова е било там от дълго време. — Гласът му бе жив, почти груб. — То няма нищо общо с теб.

— Това е моята земя — отсече Меги и се извъртя с пламнали очи и вирната брадичка. — Има много общо с мен.

— Тогава по-добре спри да трепериш всеки път, когато помислиш за него.

— Не треперя.

Без да каже дума, той хвана ръката ѝ, така че и двамата видяха как се тресе. Тя вбесена я издърпа.

— Когато поискам да ме пипнеш, ще ти го кажа — процеди през зъби.

— Вече ми го каза.

Преди да бе успяла да измисли подходящ отговор, кучето скочи и яростно започна да лае. Секунди по-късно чува шума на приближаваща се кола.

— Може пък и да излезе от него приличен пазач — предположи Клиф. Кученцето се носеше като полудяло в кръг, после се скри зад камъка. — Обаче...

Колата се показва и той се наведе да го потупа по главата, после тръгна към края на алеята. Меги се забърза да не изостане от него. Това си бе нейна земя, неин проблем, нейна отговорност. Тя щеше да говори.

От колата излезе един полицаи, намести си шапката и се разля в широка усмивка.

— Клиф, не очаквах да те видя тук.

— Здравсти, Боб. — Приветствието не включваше ръкостискане, затова Меги реши, че двамата мъже се познават отдавна и се срещат често. — Моята фирма работи по външното оформление.

— Старата къща на Морганови. — Полицаят се огледа с любопитство. — Отдавна не съм наминавал. Изровил си нещо, което трябва да видим?

— Така изглежда.

— Сега това е къщата на Фицджералд — намеси се Меги бързо.

Полицаят докосна ръба на шапката си и понечи да направи някаква учтива забележка, но когато за пръв път хубаво я погледна, очите му се разшириха.

— Фицджералд — повтори той. — Хей, вие да не сте Меги Фицджералд?

Тя се усмихна, макар че се чувстваше неудобно с Клиф до себе си.

— Да, същата.

— Дяволите да ме вземат! Досуц приличате на снимките във всичките ония списания. Май няма ваша песен, дето да не мога да изтананикам. Значи вие купихте къщата на Морган.

— Точно така.

Той бутна назад шапката си с типичен каубойски жест.

— Чакайте само да кажа на жена ми. На нашата сватба ни свириха „Завинаги“. Помниш ли, Клиф? Клиф ни беше кум.

Меги вдигна глава да погледне мъжа до нея.

— Наистина ли?

— Ако повече няма да се впечатляваш — обърна се Клиф към Боб, — може би ще поискаш да видиш какво има долу в дерето.

Боб отново се ухили, самата дружелюбност.

— Затова съм тук. — Тръгнаха заедно към дерето. — Знаете ли, не е лесно само като погледне човек, и да каже кое е от човек и кое от животното. Може пък, мадам, да сте изровили елен.

Меги хвърли един поглед към Клиф. Още чувстваше как ръката ѝ се плъзна в кухнята на онова, което бе приела за камък.

— Бих искала да можех да мисля така.

— Ето там, долу — посочи Клиф, без да отвърне на погледа ѝ. — Пътеката е неравна. — С плавно и добре изчислено движение препречи пътя на Меги, преди да бе успяла да тръгне надолу. Това я принуди рязко да спре, тя залитна и се хвана за рамото му. — Защо не почакаш тук?

Би било лесно да го стори. Много лесно.

— Това е моята земя — заяви Меги, заобиколи го и сама поведе. — Кучето започна да рови в тази купчина. — Чу нервността в гласа си и се опита да се пребори с нея. — Аз слязох да го дръпна и тогава видях... — Гласът ѝ угасна и тя посочи.

Полицаят клекна и тихо подсвири.

— Мили Боже — измърмори той и обърна глава, ала не към Меги, а към Клиф. — Май не сте изровили никакъв елен.

— Не. — Клиф уж случайно се премести, така че закри дерето от погледа на Меги. — А сега какво?

Боб се надигна. Вече не се усмихваше, но на Меги ѝ се стори, че очите му блестят възбудено.

— Ще трябва да извикам следствието. Тия момчета ще искат да хвърлят един поглед.

Меги не каза нищо, докато се изкачваха по склона. Изчака мълчаливо и докато полицаят отиде до колата си да съобщи. Когато все пак заговори, съзнателно избягваше причината, поради която стояха навън този следобед.

— Значи вие двамата се познавате — забеляза тя, сякаш това бе нормална забележка, направена в нормален ден.

— С Боб бяхме съученици. — Клиф гледаше как един черен гарван се спуска над дърветата. Спомняше си изражението ѝ в момента, когато започна да пищи. — Преди две години се ожени за една моя братовчедка.

Меги се наведе, отскубна едно диво цвете и започна да къса листенцата му.

— Ти имаш много братовчеди.

Той сви рамене. Гарванът кацна и остана неподвижен.

— Достатъчно.

— Доста Моргановци.

Това привлече вниманието му.

— Доста — съгласи се Клиф. — Защо?

— Чудех се дали връзката ти с тях е причината да си толкова недоволен, че земята сега е моя.

Той се зачуди защо сега прямотата ѝ го подразни, въпреки че обикновено я уважаваше.

— Не.

— Но ти наистина беше недоволен — настоя тя. — Ти не ме харесваше още преди да ме бе видял.

Беше вярно и може би тази неприязън бе нараствала до момента, в който опита вкуса ѝ.

— Джойс има право да продава имота, когато поиска и на когото поиска.

Меги кимна, загледана как кученцето се търкаля в прясната пръст.

— И Джойс ли ти е братовчедка?

— Накъде биеш?

Тя вдигна глава и срещна нетърпеливия му поглед.

— Просто се опитвам да разбера малките градчета. В края на краищата, нали ще живея тук.

— В такъв случай първото, което трябва да научиш, е, че хората не обичат въпросите. Те могат да решат сами да ти дадат информацията, която те интересува, ала не обичат да ги питат.

Меги вдигна вежди в знак на съгласие.

— Ще го запомня. — Доста доволна, че го бе ядосала, се обърна към приближаващия се полицаи.

— Ще изпратят екип. — Той погледна от нея към Клиф, а после над рамото на приятеля си към дерето. — Сигурно ще поостанат, а после ще си вземат каквото намерят.

— А след това какво?

Боб отново насочи вниманието си към нея.

— Труден въпрос. — Размърда се, сякаш го обмисляше. — Право да ви кажа, никога не ми се е случвало такова нещо, ама предполагам, че ще пратят всичко на медицинска експертиза в Балтимор. Те ще трябва да проверят... Тъж... Всичко, преди да могат да почнат разследването.

— Разследване ли? — повтори тя и гърлото ѝ се сви. — Какво разследване?

Полицаят се почеса по носа.

— Ами, госпожо, аз доколкото разбирам, няма причина нещо такова да е заровено долу в онова дере, освен...

— Освен ако някой не го е заровил — довърши Клиф.

Меги се вгледа в спокойно простиращите се раззеленени дървета от другата страна на ливадата.

— Мисля, че всички бихме изпили по едно кафе — прошепна тя и без да чака съгласие, тръгна към къщата.

Боб свали шапката и изтри потта от челото си.

— Като за книга.

Клиф проследи погледа на приятеля си към жената, която изкачваше разнебитените стъпала.

— Кое? Тя или онова? — посочи към дерето.

— И двете. — Боб извади пакетче дъвка и старателно разви една. — Първо, за какво жена като нея, знаменитост, се е завряла тук, в гората?

— Може да е решила, че обича дърветата.

Боб лапна дъвката.

— Тук трябва да има четирийсет-петдесет декара дървета.

— Петдесет.

— Мен ми се струва, че е купила повече, отколкото е спазарила. Леле, Клиф, в нашия край не сме имали нищо такова, откак лудият Мел Стиклър запали ония плевни. Сега в града...

— Ти си във възторг, а?

Боб познаваше Клиф достатъчно добре, за да долови и присмеха, и чувството му за хумор.

— Обичам да правя нещо — съгласи се той весело. — Като говорим за това, писачката на песни мирише страхотно.

— Как е Керъл Ан?

Като чу името на жена си, Боб се ухили.

— Много е добре. Гледай, Клиф, ако един мъж не попоглежда и не му харесва, трябва да ходи на доктор. Нали няма да ми кажеш, че не си забелязал колко е готина?

— Забелязал съм. — Клиф погледна към камъка до себе си. Когато я целуна, Меги седеше там. Без труд можеше да си припомни всяко отделно усещане, което бе преминало през него в този единствен момент. — Повече ме интересува земята й.

Боб се изсмя.

— Ако е тъй, значи много си се променил от училище. Помниш ли когато обичахме да идваме тук? Ония руси близначки, дето родителите им бяха наели за малко къщата. Ей там, на оня ъгъл, твоят стар шевролет си изръси гърнето.

— Помня.

— Имахме разни интересни разговори горе, в гората — продължаваше Боб. — Бяха най-готините момичета в училището, докато татко им не го преместиха и те заминаха.

— Кой дойде след това? — попита Клиф, почти на себе си. — Онова старо семейство от Харисбърг... Фарадееви. Те дълго време бяха тук, докато старецът умря и тя отиде да живее при децата им. — Присви очи от усилието да си припомни. — Това беше два месеца преди Морган да излети от моста. Оттогава никой не е живял тук.

Боб сви рамене. И двамата погледнаха към дерето.

— Сигурно има десет години, откак никой не живее тук.

— Десет години — повтори Клиф. — Дълго време.

Чу се шум на приближаваща се кола и двамата вдигнаха очи.

— Следователите — съобщи Боб и отново намести шапката си. — Сега е техен ред.

От ъгъла на терасата Меги наблюдаваше какво става. Бе решила, че ако полицейският екип има нужда от нея, ще й го кажат. Стори й се,

че си разбират от работата. Там щеше само да им се пречка, разсъждаваше тя, докато пиеше следващата чаша черно кафе.

Гледаше ги как копаят, пресяват и систематично събират в найлонови торби това, за което бяха дошли. Каза си, че когато то напусне нейния имот, щеше да забрави за него. Вече нямаше да я засяга. Искаше ѝ се да го вярва. Това, което сега се прехвърляше в найлонови торби, някога е било живо същество. Човек, който е имал мисли и чувства, бе лежал сам на метри от къщата, която сега бе неин дом. Не, не вярваше, че ще може да забрави това.

Преди всичко да свършеше, Меги трябваше да разбере кой е бил този човек, защо е умрял и защо гробът му е бил на нейната земя. Трябваше да намери тези отговори, ако искаше да живее в дома, който си бе избрала. Тъкмо допи погледната глътка кафе, и един от полицаите се откъсна от групата и се приближи към верандата. Тя тръгна към стълбите да го посрещне.

— Госпожо — кимна ѝ той, но за нейно облекчение не ѝ протегна ръка. Вместо това извади една значка и за момент ѝ я показва. — Аз съм лейтенант Райкър.

Меги помисли, че той прилича на счетоводител на средна възраст и се зачуди дали носи под сакото си пистолет.

— Да, лейтенант.

— Сега свършваме. Извинете за безпокойството.

— Няма нищо. — Тя стисна здраво с две ръце чашата си и ѝ се прииска да можеше да влезе вътре, при своята музика.

— Получих доклада на полицаия, ала бих искал да ми разкажете как сте открили останките.

Останки, помисли Меги и потръпна. Тази дума ѝ се струваше много студена. За втори път разказа как кученцето бе започнало да рови, този път спокойно, без да трепери.

— Вие току-що сте купили този имот?

— Да, пренесох се тук едва преди няколко седмици.

— И се обърнахте към Дилейни да направи озеленяването.

— Да. — Тя погледна към Клиф, който говореше с друг от екипа. — Препоръча ми го майсторът, когото бях наела.

— Хм... — следователят уж съвсем между другото си водеше бележки. — Дилейни ми каза, че сте поискали да се изкопае езеро долу в дерето.

Меги облиза устни.

— Точно така.

— Добро място — забеляза той общително. — Но ще ви помоля за малко да задържите работата. Може да се наложи пак да дойдем да поогледаме.

Ръцете ѝ стискаха празната чаша.

— Добре.

— И искаме да оградим онзи участък. — Той подръпна колана си и опря крак на стъпалото. — С мрежа, за да не може вашето куче или някое скитащо животно да рови — обясни небрежно.

И хора, помисли тя, като реши, че няма нужда човек да е гений, за да чете между редовете. Преди денят да бе свършил, това щеше да е най-голямата новина в областта. Меги бързо схващаше.

— Правете каквото е необходимо.

— Благодарим ви за съдействието, госпожице Фицджералд. — Той завъртя химикалката между пръстите си и се поколеба.

— Има ли още нещо?

— Знам, че моментът не е подходящ — започна Райкър със смутена усмивка, — ала не мога да го пропусна. Имате ли нещо против да ми дадете един автограф? Аз бях голям почитател на майка ви и мисля, че знам и повечето от вашите песни.

Меги се засмя. Бе много по-добре да се смее. Денят бе поредица от абсурдни събития.

— Разбира се. — Пое протегнатата ѝ химикалка и тефтерчето. — Искате ли някакво посвещение?

— Може просто да напишете „На моя добър приятел Харви“.

Преди да бе успяла да го стори, вдигна очи и улови погледа на Клиф. Тя видя как устните му трепнаха в нещо средно между подигравка и усмивка. Изруга наум, подписа се и върна тефтерчето.

— Не разбирам нищо от такива неща — подзе Меги оживено, — но ще ви бъда много благодарна, ако ме държите в течение на всичко, което се прави.

— До няколко дни ще имаме заключението на медицинската експертиза.

Следователят пхна тефтерчето и джоба си и отново стана строго професионален.

— След това всички ние ще знаем повече. Благодаря, че ни отделихте време, госпожице Фицджералд. Веднага щом можем, ще престанем да ви се пречкаме.

Въпреки че усещаше погледа на Клиф върху себе си, Меги се обърна и влезе в къщата. След малко през отворените прозорци се разнесе музика.

Клиф остана, където беше, въпреки че бе отговорил на всички въпроси, на които можеше да отговори. Мислите му бяха насочени към звуците, които долитаха от музикалното студио. Това не бе някоя от нейните песни, заключи той, а нещо от класиката, нещо, което изискваше бързина, съсредоточаване и страст. Терапия? Намръщи се към прозореца, после сви рамене и тръгна към колата си. Не бе негова работа дали дамата е разстроена. Не му ли бе казала, че се е преместила тук, за да бъде сама?

Обърна глава и видя, че следователите се гласят да си отидат. След малко, спомни си Клиф, тя щеше да остане сама. Музиката, струяща от прозореца, бе напрегната, почти отчаяна. Той изруга, прибра ключовете в джоба си и се запъти към стълбите.

Меги не отговори на почукването му. Музиката продължаваше. Без да се замисля, той бутна входната врата. Къщата вибрираше от бурята, идваща от пианото. Клиф я последва към студиото и се вгледа в нея от вратата.

Очите ѝ бяха тъмни, главата ѝ наведена, макар според него тя дори да не виждаше клавишите. Талант? Това не можеше да се отрече, както не можеше да се отрече и напрежението, нито уязвимостта ѝ. По-късно можеше да се запита защо и трите го караха да се чувства притеснен.

Може би наистина искаше да я успокои, каза си той. Би го направил за всеки при такива обстоятелства. Нямаше нужда Меги да означава каквото и да било за него, за да иска да я разсее. Винаги бе имал слабост към изгубените животни и ранените птици. Недоволен от собствената си логика, я изчака да свърши.

Меги вдигна очи и се стресна, като го видя на прага. Ядосана на опънатите си нерви, скръсти ръце в скута си.

— Мислех, че си си тръгнал.

— Не. Те си тръгнаха.

Тя отметна косата от очите си. Надяваше се, че изглежда овладяна.

— Имаше ли още нещо?

— Да. — Клиф се приближи и прокара пръст по клавишите на пианото. Никаква прах, забеляза той, в къща, която почти се задущаваше от прах. Очевидно работата ѝ бе от първостепенно значение за нея.

Не ѝ бе отговорил на въпроса и Меги се намръщи. Клиф предпочиташе нетърпението, което виждаше сега в очите ѝ.

— Какво?

— Мислех си за една пържола.

— Моля?

Студеният отговор накара устните му да трепнат. Да, определено я предпочиташе такава.

— Не съм ял.

— Съжалявам. — Тя започна да събира нотите си. — Нямам пържола под ръка.

— Има едно място на петнайсетина километра от града. — Хвана я за ръката да я издърпа да стане. — И без това имам чувството, че там ще приготвят пържолата по-добре от теб.

Меги се дръпна и се вгледа в него.

— Отиваме на вечеря?

— Точно така.

— Защо?

Той я хвана за ръката, за да не си зададе същия въпрос.

— Защото съм гладен — отговори просто.

Тя понечи да се възпротиви, въпреки че Клиф сякаш не забелязваше. В този момент изведнъж разбра колко ѝ се искаше да излезе, да се махне, поне за малко. Рано или късно щеше да се наложи да остане сама в тази къща, ала точно в момента... Не, точно в момента не искаше да е сама, където и да било.

Той знаеше, разбираше, и както и да се държеше, предлагаше на Меги точно това, от което тя имаше нужда.

Въпреки че мислите им не бяха особено спокойни, никой от тях не каза нищо, докато не минаха заедно през вратата.

ПЕТА ГЛАВА

Меги определи следващия ден за довършване на заглавната песен на мюзикъла. Полагаше съзнателни усилия да забрави всичко, което се бе случило вчера. Всичко. Нямаше да мисли какво е било заровено и открито толкова близо до нейната къща, нито за полицаите, следователите или медицинската експертиза.

По същия начин отказваше да мисли и за Клиф, за единствената диво възбуждаща целувка или за странно цивилизованата вечеря, на която бяха отишли. Трудно ѝ бе да си представи, че бе преживяла и двете неща с един и същ мъж.

Днес тя бе Меги Фицджералд, композитор на песни, създател на музика. Ако мислеше само за това, ако беше само това, може би щеше да успее да си внуши, че всичко, което се бе случило вчера, се бе случило на някой друг.

Знаеше, че навън имаше хора, които хвърляха семена и засаждаха растения. Разчистваха и изкореняваха шубраците, насипваха пръст. Ако летвите, които бе видяла да носят тази сутрин, означаваха каквото мислеше, трябваше да започнат да укрепват свлачището.

Нищо от това не я засягаше. Музиката трябваше да бъде довършена и тя щеше да я довърши. Единствената форма на дисциплина, която Меги напълно приемаше, бе, че една работа трябва да бъде свършена, независимо какво става около теб. Бе виждала баща си да режисира филм, когато апаратурата му се чупеше, а актьорите му бълваха змии и гущери. Знаеше, че майка ѝ бе пяла, изгаряща от треска. Голяма част от живота ѝ може да бе преминала в плюшен, измислен свят, ала бе научила какво значи отговорност.

Днес музиката бе на първо място и заглавната песен щеше да бъде написана. Може би дори щеше да добави няколко остроумни реплики за Си Джей в края на лентата, преди да му я изпрати.

Определено не подходеше да му спомене какво бе станало в двора ѝ, помисли Меги, докато старателно преписваше ноти. Си Джей нямаше да може да намери достатъчно лекарства против киселини в

стомаха в Лос Анджелис, за да го преживее. Горкичкият, той се безпокоеше, че покривът ще ѝ падне на главата. Всъщност наистина бе паднал, макар и по напълно неочакван начин. Ако знаеше, че пред къщата ѝ се въртят полицаи с найлонови торби, щеше да хване първия самолет и да я замъкне обратно в Лос Анджелис.

Чудеше се дали Клиф би я измъкнал от къщата предишната вечер, ако не се бе съгласила да тръгне с него. За щастие не се стигна дотам, защото тя бе уверена, че той бе напълно способен да го направи. И въпреки това по време на вечерята се бе държал като идеален компаньон. Макар да не бе очаквала от него деликатност, Клиф бе деликатен. Не бе очаквала ненатрапчиво внимание, но го бе получила. Заради тези две неща ѝ бе трудно да си спомни, че не го харесваше.

Не бяха говорили за зловещата находка, открита този ден на нейната земя, нито бяха разсъждавали на тема „защо“ и „как“. Не бяха обсъждали нейната или неговата работа. Просто бяха разговаряли.

Сега, като поглеждаше назад, Меги не можеше да каже за какво точно бяха разговаряли, помнеше само, че настроението бе леко. Толкова леко, че почти бе забравила за страстта, която бяха изтръгнали един от друг в тихия слънчев следобед. Почти бе забравила. Споменът бе там и през цялата вечер тихо се обаждаше. Той караше кръвта ѝ да пулсира малко по-бързо. Караше я да се пита дали и Клиф го бе почувствал.

Тя изруга и изтри последните пет ноти, които бе преписала. Си Джей нямаше да е доволен, че смесва баса и тенора. Правеше точно каквото си бе обещала, че няма да прави и, както бе очаквала, вчерашните катаклизми пречеха на работата ѝ. Започна спокойно да диша дълбоко, докато съзнанието ѝ отново се прочисти. Най-мъдрото бе да включи касетофона и да започне отначало. Ала мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на входната врата. Спокоен селски живот. Докато отиваше да отвори, Меги се запита къде изобщо бе чувала този израз.

Пистолетът на бедрото на мъжа накара стомаха ѝ да се свие. Малката значка на ризата в цвят каки ѝ съобщаваше, че това бе шерифът. Когато вдигна очи към лицето му, се изненада. Рус, загорял, със ситни бръчки край сините очи, които говореха или за весел нрав,

или за живот на открито. За момент ѝ мина лудата мисъл, че Си Джей ѝ бе изпратил някой от изпълнителите на главните роли.

— Госпожица Фицджералд?

Тя облиза устни и се постара да разсъждава разумно. Си Джей прекалено много се тревожеше, за да си прави такива шеги. Освен това пистолетът изглеждаше много, много истински.

— Да.

— Аз съм шериф Ейджи. Надявам се, нямате нищо против, че минавам.

— Не. — Опита се да се усмихне любезно, но усети, че усмивката се получи пресилена. Пистолети, значки и служебни коли. Прекалено много полиция за прекалено малко време.

— Ако няма много да ви затрудня, бих искал да вляза и да поговоря с вас за няколко минути.

Наистина я затрудняваше. Искаше да му го каже, после да затвори вратата пред него и пред всичко, за което той искаше да говори. Страхливка, каза си Меги, отстъпи назад и го пусна да влезе.

— Предполагам, че идвате във връзка с онова, което намерихме вчера? — Натисна с рамо вратата да я затвори. — Не знам какво мога да ви кажа.

— Сигурен съм, че е било неприятно преживяване, госпожице Фицджералд, и че скоро ще го забравите. — В гласа му се долавяше нужното съчувствие, примесено с професионализъм. Тя реши, че той си разбира от работата. — Няма да имам чувството, че изпълнявам задълженията си като шериф и съсед, ако не ви помогна с каквото мога.

Меги отново го погледна. Този път усмивката ѝ излезе поестествена.

— Благодаря ви. Ако нямате нищо против безпорядъка в кухнята, мога да ви предложа едно кафе.

Той се усмихна и изглеждаше толкова солиден, толкова приятен, че тя забрави за пистолета на кръста му.

— Никога не се отказвам от кафе.

— Кухнята е там — подзе Меги, после се засмя. — Няма нужда да ви го казвам, нали? Вие сигурно познавате къщата не по-зле от мен.

Той тръгна до нея.

— Честно казано, идвал съм, за да разчиствам бурените или на лов, ала вътре съм влизал само няколко пъти. Морганови са се изнесли оттук, когато Джойс е била малка.

— Да, тя ми каза.

— Повече от десет години никой не е живял тук. След като старецът умря, Лоуела просто заряза къщата. — Той погледна към напуканата мазилка на тавана. — Когато Джойс навърши двадесет и една години, я наследи. Сигурно сте чули, че не бях съгласен Джойс да я продава.

— Ами... — Меги не бе сигурна как да отговори и се засуети край печката.

— Сигурно все съм мислил, че по някое време ще я стегнем и отново ще я дадем под наем. — Приличаше на човек, който знаеше какво значи да имаш мечти, но никога не намираше време за тях. — Ала такава голяма къща иска много време и пари. Джойс вероятно постъпи добре, като я продаде.

— Доволна съм, че я продаде. — Меги включи кафеварката и посочи към един стол.

— След като Боги се занимава с ремонтите, а Дилейни работи върху земята, значи сте избрали, когото трябва. — Тя го погледна и шерифът отново се усмихна: — В малките градчета нищо не се движи бързо, освен новините.

— Да, сигурно е така.

— Вижте, онова, което се е случило вчера... — Той замълча и се прокашля. — Знам, че сигурно ви е трудно. Джойс толкова се притесни. Много хора, като намерят такова нещо на един хвърлей от къщата си, ще си вдигнат багажа и ще си заминат.

Меги извади чашите от бюфета.

— Аз никъде няма да заминавам.

— Радвам се да го чуя. — Той за момент замълча и я гледаше как налива кафето. Ръцете ѝ бяха достатъчно стабилни. — Разбирам, че и Клиф е бил тук вчера.

— Да. Той ръководеше част от работата.

— И вашето кученце изрови...

— Да. — Тя остави чашите на масата и седна. — То е още пале. Сега спи горе. Прекалено много вълнения.

Шерифът отказа предложената сметана и отпи черното кафе.

— Не съм дошъл да ви тормозя за подробности. Щатската полиция ме осведоми. Искях само да ви кажа, че ако имате нужда от нещо, винаги можете да ми телефонирате.

— Благодаря. Аз не съм много запозната с процедурата, но предполагам, че вчера трябваше да ви се обадя.

— Обичам да се грижа за собствената си територия — произнесе той бавно, — обаче с нещо такова... — Сви рамене. — По дяволите, и без това щеше да се наложи да се обадя в щата. — Меги видя как венчалната му халка проблесна меко на слънцето. Джойс имаше същата, спомни си тя. — Май оправяте пода.

Меги неразбиращо погледна надолу.

— А, да, свалих стария линолеум. Ще трябва да се заема с цикленето.

— Обадете се на Джордж Купър — посъветва я шерифът. — Номерът му го има в указателя. Той ще ви даде машина, с която ще свършите за нула време. Просто му кажете, че Стан Ейджи ви праща.

— Добре. — Тя знаеше, че разговорът би трябвало да успокои мислите ѝ, ала нервите ѝ отново трепереха. — Благодаря.

— Каквото и друго да ви трябва, просто позвънете. Джойс иска да ви покани на вечеря. Тя пече най-хубавия бут в областта.

— Много ще ми бъде приятно.

— Джойс още не може да се начуди как жена като вас се е преместила тук, в Морганвил. — Отпи от чашата си. Кафето на Меги изстиваше. Той се облегна спокойно назад, а тя седеше напрегнато. — Аз не разбирам много от музика, но Джойс знае всички ваши песни. Тя чете и всички тия списания, а сега някой, за който пише там, живее в старата ѝ къща. — Погледна лениво към задната врата. — Трябва да говорите с Боги да ви сложи резе.

Меги си спомни, че пантите трябваше да се смажат.

— Резе ли?

Той се засмя и допи кафето си.

— Така става, когато човек е шериф. Винаги мисли за сигурността. Хората тук са симпатични и мирни. Не бих искал да мислите иначе. Ала ще съм по-спокоен, ако знам, че след като живеете тук сама, имате на вратите си хубави солидни ключалки и резета. — Стана и разсеяно подръпна кобура си. — Благодаря за кафето. Не забравяйте, че в случай на нужда можете да ми се обадите.

— Да, ще запомня.

— Аз ще продължа нататък и ще ви оставя да работите. Обадете се още сега на Джордж Купър.

— Добре. — Меги го изпрати до задната врата. — Благодаря, шерифе.

За момент остана до вратата, опряла глава на касата. Неприятно ѝ бе да осъзнае, че толкова лесно можеше да се разстрои. Шерифът бе дошъл да я успокои, да ѝ покаже, че селището, в което бе избрала да живее, имаше грижовен и способен блюстител на закона. А сега нервите ѝ бяха доста изопнати, след като бе говорила с толкова много полицаи. Толкова много полицаи, помисли тя, също както когато Джери умря. Толкова много полицаи, толкова много въпроси. Мислеше, че го бе преживяла, ала сега всичко се връщаше в съзнанието ѝ прекалено ясно.

„Вашият съпруг е излетял от шосето, госпожо Браунинг. Още не сме открили тялото, но правим всичко възможно. Съжалявам.“

Да, отначало имаше съчувствие, спомни си Меги. Съчувстваха ѝ полицаите, нейните приятели, приятелите на Джери. После започнаха въпросите: „Беше ли пил съпругът ви, когато излезе от дома?“, „Беше ли разстроен, ядосан?“, „Карахте ли се?“.

Господи, не беше ли достатъчно, че е мъртъв? Защо им трябваше да се ровят във всички причини? Колко причини можеше да има един двадесет и осем годишен мъж да насочи колата си към пропастта и да полети в нея?

Да, беше пил. Пиеше много, откак неговата кариера започна да буксува, а нейната продължаваше нагоре. Да, караха се, защото никой от тях не разбираше какво се бе случило с някогашните им мечти. Тя бе отговорила на техните въпроси. Бе страдала от натиска, докато помисли, че полудява.

Меги стисна здраво очи. Това бе минало, каза си твърдо. Сега не можеше да върне Джери и да разреши неговите проблеми. Той бе намерил своето собствено решение. Отдели се от вратата и тръгна към студиото.

В работата си тя намираше спокойствието и дисциплината, от които имаше нужда. Винаги ги бе намирала. Можеше да избяга в музиката, така че чувствата ѝ да намерят отдушник. Можеше да тренира съзнанието си в ритъм и структура. Целта ѝ винаги бе да

освободи чувствата — своите чрез създаването на една песен и на слушателя чрез слушането ѝ. Ако успееше в това, нямаше нужда от други амбиции.

Талантът сам по себе си не бе достатъчен, Меги го знаеше. За Джери не бе достатъчен. Талантът трябваше да бъде обуздан от дисциплината, а дисциплината — водена от творчеството. Тя сега използваше и трите.

Времето минаваше и Меги потъваше в музиката и в целта, която си бе поставила. Заглавната песен трябваше да бъде страстна, пълна с движение и сексуалност, както подсказваше и самото заглавие. Тя искаше, когато се изпълни, да разбуни чувствата, да докосне желания, да създаде копнежи.

Никой още не бе определен за изпълнител, така че бе свободна да използва какъвто си иска стил. Искаше нещо като блус и в съзнанието си чуваше стона на сакса. Страстно, жарко. Искаше тихото ридание на духовите инструменти и опушеното туптене на баса. Късно снощи, когато бе неспокойна, бе написала няколко фрази. Сега експериментираше с тях, обвиваше думите в музика.

Почти веднага разбра, че бе намерила ключа. Ключът бе необяснимата страст, едва овладявана. Това бе страстта, която обещавахе да разкъса всичко цивилизовано. Това бяха яростта и жаравата, които един мъж и една жена могат да си причинят, докато и двамата се зашеметят. Вече имаше ключа, помисли Меги, когато пулсът ѝ забумтя в такт с музиката, защото самата тя го бе изпитала. Вчера, на възвишението, под слънцето, с Клиф.

Лудост. Това бе думата, която отекна в съзнанието ѝ. Страстта бе лудост. Затвори очи и остави думите и мелодията да се носят през нея. Не бе ли познала тази лудост, нейната сладост и болка, когато устните му се бяха движили върху нейните? Не бе ли искала да го усети, плът срещу плът? Той я бе накарал да си мисли за тъмни нощи, задушни, безлунни нощи, когато въздухът е толкова гъст, че го чувстваш как пулсира върху кожата ти. А след това изобщо не бе мислила, защото страстта бе лудост.

Остави думите да идват, страстни, буйни обещания, които тлееха над жаравата на музиката. Прелъстителни, непристойни, те извираха от собствените ѝ желания. Любовни думи, отчаяни думи. Шепнеше ги

с нисък, дрезгав глас, докато стаята натежа от тях. Никой, който ги чуеше, не можеше да остане безразличен. Това бе нейната амбиция.

Когато свърши, Меги бе задъхана, трогната и въодушевена. Посегна да превърти лентата, за да чуе песента на касетофона и за втори път видя Клиф, застанал до вратата.

Ръката ѝ замръзна, а пулсът ѝ, вече ускорен, побесня. Дали не го бе повикала с песента, питаше се тя трескаво. Толкова ли бе силна магията?

Той не каза нищо, затова Меги изключи касетофона и заговори със заучено спокойствие:

— На село прието ли е хората да влизат в чуждите домове без покана?

— Ти изглежда не чуваш как ти чукат, когато работиш.

Тя наклони глава в знак на съгласие.

— Това би могло да означава, че не искам да бъда смущавана, когато работя.

— Би могло. — Смущавана. Тази дума едва не го накара да се разсмее. Може би бе смутил работата ѝ, ала то бе нищо в сравнение с онова, което песента бе сторила с него... Което се бе случило с него, като я гледаше как пее. Трябваше да призове цялото си самообладание, за да не я издърпа от стола пред пианото и да я вземе върху прашния мръсен под. Приблужи се. Знаеше, още преди да бе достигнал до него, че ароматът ѝ щеше да допринесе за привличането.

— Вчера загубих доста време. — Меги преглътна каквото и да бе това, което се опитваше да заглуши гласа ѝ. Тялото ѝ все още пулсираше, бе все още прекалено уязвимо от страстта, която бе освободила. — Имам срок за тази музика.

Клиф сведе поглед към дланите ѝ. Искаше да ги почувства да се движат по него със същата вещина, с която докосваха клавишите на пианото. Бавно плъзна поглед нагоре по ръцете ѝ, по извивката на раменете и до лицето. И за двамата това бе все едно, че я бе докоснал.

Дишането ѝ не бе стабилно, очите ѝ не бяха спокойни. Така искаше той сега. Независимо колко често и колко твърдо си казваше да стои далеч от нея, Клиф разбираше, че се приближава към момента, когато това щеше да е невъзможно. Тя не бе за него — в това можеше да се убеди. Но те имаха нещо, което трябваше да бъде освободено и трябваше да бъде опитано.

— От това, което чух — забеляза той, — май си свършила.

— Това аз мога да го реша.

— Пусни го. — Това бе предизвикателство. По очите ѝ разбра, че и Меги го знае. Едно предизвикателство можеше да рикошира върху всеки от тях. — Последната песен. Искам да я чуя пак.

Опасно. Тя разбираше опасността. Поколеба се и устните му трепнаха. Това бе достатъчно. Без да каже нито дума, натисна копчето за превъртане. Песента бе измислица, каза си Меги, както и филмът бе измислица. Песента бе за герои от приказка и нямаше нищо, абсолютно нищо общо с нея. Нито с него. Пусна касетофона да свири.

Щеше да слуша безпристрастно, реши тя, когато музиката започна да се лее в стаята. Щеше да слуша като музикант, като професионалист. Това изискваше нейната работа. Ала собственият ѝ глас започна да я изкушава и Меги откри, че слуша като жена. Стана, приближи се към прозореца и се загледа навън. Когато гладът бе толкова голям, помисли си тя, разстоянието нямаше значение.

*„Нощта дочакай, когато въздухът ще пари
и в лудост жарка ще накарам кръвта ти да заври.
Нощта дочакай, когато прилив страстен от
желания
ще се извие в огнен танц.
Желания без бряг и без предел.“*

Клиф слушаше, както бе слушал преди, и чувстваше как реагира на музиката и на обещанията, загатнати в ниския глас. Искаше всичко, за което наемкваше тази песен. Всичко това и нещо повече.

Когато прекоси стаята, я видя как се напрегна. Стори му се, че усеща как въздухът пращи, как съска от горещината, разпръсната от песента. Преди да бе стигнал до нея, Меги се обърна. Слънцето зад гърба ѝ грееше като ореол. Очите ѝ, за контраст, бяха тъмни. Като нощта, помисли той. Като нейната нощна музика. Думите, които бе написала, изпълваха стаята около тях.

Клиф не каза нищо, а обхвана с ръка шията ѝ. Тя не каза нищо, но не се поддаде, наложи на тялото си да се стегне. В очите ѝ се четеше гняв, колкото към нея, толкова и към него. Бе се докарала

дотук, защото бе позволила на своите желания и фантазии да разчистят пътя. Не лудост искаше Меги и се отдръпна. Искаше стабилност. Търсеше не дивото, а спокойствието. Той не би ѝ предложил тези неща.

Пръстите му само се стегнаха, за да не ѝ позволят да се отдалечи. Това изненада и двамата. Клиф бе забравил правилата на цивилизованото прелъстяване, точно както бе забравил, че бе минал оттук само за да я види как е. Музиката, думите бяха изпратили в миналото уязвимостта ѝ, която го бе разтревожила. Сега, когато пръстите му се притискаха към кожата ѝ, чувстваше сила. В позата ѝ виждаше предизвикателство и дързост, примесени с гнева в очите ѝ. Клиф не искаше нищо по-малко от нея.

Пристъпи по-близо. Меги вдигна ръка в знак на протест и той я хвана за китката. Пулсът ѝ туптеше под пръстите му също толкова силно, както музиката туптеше във въздуха. Очите им се срещнаха, сблъскаха се, страст срещу страст. С едно движение Клиф я привлече към себе си и грабна устните ѝ.

Тя видя живите цветове и светлини, които си бе представяла. Вкуси аромата на нетърпеливото желание. Ръцете ѝ го привлякоха още по-близо и Меги чу собствения си стон на тръпнещо удоволствие. Светът внезапно се бе свил до един миг, а мигът продължаваше и продължаваше.

Бе ли чакала това? Безсъзнателното, разтопяващо удоволствие. Това ли бяха усещанията, чувствата, които бе изливала толкова време в музика? Не можеше да намери отговори, само още въпроси.

Той бе спрял да мисли. С една малка част на съзнанието си Клиф разбираше, че бе загубил способността да разсъждава. Тя го караше да чувства, неистово, така че нямаше място за разсъдък. Ръцете му я потърсиха, плъзнаха се под ризата, за да намерят меката, топла кожа, за която знаеше, че бе мечтал. Меги се притисна към него, предлагайки повече. Почувства как устните ѝ оформиха в неговите името му. Нещо диво избухна в него.

Не бе нежен, въпреки че никога преди като любовник не се бе държал грубо. Толкова отчаяно му се искаше да докосва, та не осъзнаваше, че може да нарани нещо по-крехко от себе си. Целувката стана свирепа. Знаеше, че никога няма да измъкне от нея достатъчно,

за да ѝ се насити. Искаше повече, още повече, въпреки че и нейните устни бяха полудели и настойчиви.

Побъркваше я. Никой досега не ѝ бе показвал такова голямо желание. Гладът разпалваше глад, докато я заболя от него. Знаеше, че той може да я погълне, може би да ги погълне и двамата. С такъв плам можеха да се изгорят един друг и да останат без нищо. Тази мисъл я накара отново да простене и да се вкопчи в него. Искаше още. Ала се страхуваше да го вземе и да открие, че самата тя бе празна.

— Не. — Устните върху шията ѝ размекваха коленете ѝ. — Не, това е лудост — успя да промълви Меги.

Клиф вдигна глава. Очите му сега бяха почти черни, дишането му неравномерно. За пръв път тя изпита страх. Какво знаеше за този мъж?

— Ти го нарече лудост — изръмжа той. — Беше права.

Да, беше права и за него бе мислила, докато пишеше думите. И въпреки това си каза, че трябваше да прояви здрав разум.

— Не това трябва да искаме и ти, и аз.

— Така е. — Самообладанието заплашваше съвсем да го напусне. Клиф я погали по косите. — Но нещата вече са стигнали прекалено далеч, за да спрат. Искам те, Меги, независимо дали би трябвало, или не.

Ако не бе произнесъл името ѝ... Дотогава не бе осъзнала, че той можеше да произнесе името ѝ и да я накара да се чувства слаба. Желанията отново започнаха да се надигат и тя отпусна глава на гърдите му. Този безизкусен, неволен жест разчисти безумните му мисли и събуди нещо друго, различно от страст.

Меги явно бе от онези жени, които влязат ли под кожата на мъжа, след това той никога не може да се освободи от тях. Осъзнал това, Клиф потисна всепоглъщащата потребност да я прегърне отново. Искаше я и смяташе да я има. Това не означаваше да се обвърже. И двамата знаеха, че това, което се бе възпламенило между тях, рано или късно трябваше да бъде консумирано. Това бе първично. Бе просто. И щяха и двамата да си тръгнат по пътя ненаранени.

Докато възбудата, която бе почувствал, не го тревожеше, обзелата го нежност го тревожеше. По-добре бе да върнат нещата в правия път. Хвана я за раменете и я отдръпна.

— Ние се желаем. — Звучеше просто, като го казваше. Бе твърдо решен да повярва, че можеше да бъде просто.

— Да. — Тя кимна, вече почти овладяна. — Сигурна съм, че и ти като мен си научил, че не можеш да имаш всичко, което пожелаеш.

— Съвсем вярно. Обаче този път няма причина някой от нас да не получи каквото желае.

— Мога да измисля няколко причини. Първата е, че почти не те познавам.

Той се намръщи и се вгледа в лицето ѝ.

— Това има ли значение за теб?

Меги отскочи толкова рязко, че ръцете му паднаха от двете страни.

— Значи вярваш на всичко, което четеш. — Гласът ѝ бе изтънял, очите ѝ бяха студени. — Лос Анджелис, земята на греха и грешниците. Извинявай, че трябва да те разочаровам, Клиф, ала аз не съм запълнила живота си с любовници без имена и без лица. Това запълва моя живот. — Стовари ръка върху пианото толкова силно, че нотните листи се разпиляха по пода. — И след като четеш толкова много, след като знаеш толкова много за мен, би трябвало да знаеш, че аз допреди две години бях омъжена. Имах съпруг и колкото и странно да ти звучи, шест години му бях вярна.

— Моят въпрос нямаше нищо общо с това. — Гласът му, за разлика от нейния, бе толкова мек, че тя замръзна. Бе се научила да му вярва най-малко, когато говореше с такъв глас. — Това беше по-лично, беше въпрос за мен и теб.

— Тогава да кажем просто, че си имам правило да не се хвърлям в леглото с мъж, когото не познавам. Включително и с теб.

Той прекоси стаята и сложи ръката си върху нейната на пианото.

— И колко добре искаш да ме опознаеш?

— Мисля, по-добре, отколкото някога ще те опозная. — Едва се пребори с желанието да измъкне ръката си. Достатъчно се бе правила на глупачка като за един ден. — Имам и друго правило. Да избягвам хора, които не харесват коя съм и каква съм.

Клиф погледна ръката под неговата. Беше бледа, тънка и силна.

— Може би не знам коя си и каква си. — Очите му се вдигнаха към нейните. — Може би имам намерение да разбера лично.

— За това ще ти трябва моето съдействие, нали?

Той вдигна вежди, сякаш развеселен:

— Ще видим.

Гласът ѝ стана само по-леден.

— Бих искала да си отидеш. Имам много работа.

— Каж ми за какво мислеше, докато пишеше онази песен?

Нещо пробяга по лицето ѝ, ала толкова бързо, че не можеше да е сигурен дали бе паника или страст. И двете биха му харесали.

— Казах, че искам да си вървиш.

— Ще си вървя. След като ми кажеш за какво мислеше.

Меги продължи да го гледа спокойно, с вдигната глава.

— Мислех за теб.

Клиф се усмихна, хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. От неочаквания жест в главата ѝ отекнаха гръмотевици.

— Добре. Мисли си още. Аз ще се върна.

Излезе и тя затвори пръсти върху дланта си. Не ѝ оставяше друг избор, освен да стори каквото бе поискал от нея.

Когато се събуди, бе късно през нощта. Замаяна, Меги помисли, че я бе стреснал сънят. Наруга наум Клиф и се преобърна по корем. Не искаше да го сънува. Определено не искаше да лежи будна посред нощ и да мисли за него.

Втора си се в тавана и се заслуша в тишината. В такива моменти се сещаше колко е сама. Нямаше прислужници, които да спят на долния етаж, както винаги досега в живота ѝ. Най-близкият ѝ съсед бе може би на половин километър през гората. Нямаше денонощни клубове и магазини. Още не се бе справила с поставянето на външна антена за телевизора. Бе съвсем сама, както бе искала.

Защо тогава, чудеше се тя, леглото изведнъж ѝ се стори толкова празно, а нощта толкова дълга? Обърна се настрани и се опита да се отърси от лошото настроение и от мислите за Клиф.

Над нея изскърца дъска, обаче Меги не ѝ обърна внимание. Нощем старите къщи издават звуци. Тя бързо бе научила това. Непокрайно се размърда и се загледа в светлината на избледняващата луна.

Не искаше Клиф да е тук, с нея. Дори само ако си разрешише да мисли, че иска, се приближаваше много към опасна зона. Вярно бе, че

тялото ѝ реагираше на него, и то силно. Една жена невинно можеше да контролира желанията на тялото си, но пък можеше да контролира посоката на мислите си. Твърдо реши да се съсредоточи върху списъка от задачите за следващия ден.

Когато звукът отново долетя, тя се намръщи и машинално погледна към тавана. Скърцането и стоновите рядко я тревожеха, но пък винаги бе спала дълбоко в тази къща. До Клиф Дилейни, помисли Меги и решително стисна очи. Звукът на тихо затваряща се врата я накара отново да ги отвори.

Преди да усети паниката или разумът да я успокои, сърцето ѝ се заблъска бясно в гърлото. Бе сама, а в къщата имаше някой. Пред очите ѝ изплуваха всички кошмари, които плашат сама жена в тъмното. Пръстите ѝ стиснаха чаршафите и, без да помръдва, тя наостри уши.

Бе ли това стъпка по стълбите, или всичко бе само във въображението ѝ? Обзе я ужас. Спомни си за дерето отвън.

Прехапа устни, за да не издаде звук. Много бавно обърна глава и намери с поглед кученцето, което спеше в краката ѝ. Не бе чуло нищо. Отново затвори очи и се опита да успокои дишането си.

Ако кучето не бе чуло нищо, което да го разтревожи, разсъждаваше Меги, значи нямаше за какво да се безпокои. Просто дъските се наместваха. Още докато се мъчеше да си го внуши, тя чу движението долу. Леко стъргане, тихо поскърцване. Кухненската врата? Главата ѝ забуча от паника. Посегна към телефона до леглото, като се стараеше да се движи бавно и безшумно. Поднесе слушалката към ухото си и чу бръмченето, което ѝ напомни, че през деня бе изключила апарата в кухнята, за да не я безпокоят. Телефонът ѝ не работеше. Надигна се истерия. Тя преглътна.

Мисли, заповяда си. Стой мирно и мисли. След като бе сама и нямаше как да повика помощ, значи трябваше да разчита само на себе си. Колко пъти през последните седмици си бе казвала, че може да го направи?

Притисна ръка към устата си, за да не ѝ пречи звукът от собственото ѝ дишане да слуша. Нямаше нищо, нито скърцане, нито тихи стъпки по стълбите.

Като внимаваше да не вдига шум, Меги изпълзя от леглото, намери ръжена за камината и приседна на стола, който гледаше към

вратата. Стисна ръжена, с две ръце и се помоли утрото да дойде по-скоро.

ШЕСТА ГЛАВА

След няколко дни Меги бе почти забравила за шумовете в къщата. Още на сутринта след тази случка се бе почувствала като глупачка. Събуди я кученцето, което ближеше босите ѝ крака. Тя седеше вдървена на стола, всичко я болеше, а ръженът лежеше в скута ѝ като средновековен меч. Ярката слънчева светлина и песента на птичките я убедиха, че всичко това си го бе въобразила, а после бе преувеличавала всеки незначителен шум в къщата, както децата преувеличават сенките в тъмното. Може би не бе толкова приспособена да живее сама, както бе мислила. Добре поне, че бе изключила телефона от кухнята. Иначе всички в градчето щяха да разберат, че е нервна идиотка.

Ако бе нервна, каза си Меги, това със сигурност бе разбираемо при създалите се обстоятелства. Край къщата ѝ разни хора изравяха скелети, местният шериф ѝ предлагаше да си заключва вратите, а Клиф Дилейни, добави тя, я държеше будна през нощта. Единственото добро нещо от цялата тази седмица бе завършената филмова музика. Надяваше се Си Джей да е толкова доволен, че да не ѝ опява да се върне в Лос Анджелис, поне за малко.

Меги реши, че следващото разумно нещо, което трябваше да направи, бе да занесе в пощата пакета с касетата и нотните листи и да го изпрати. Може би по-късно щеше да отпразнува първите песни, написани в новия ѝ дом.

Наслаждаваше се на пътуването до града и не бързаше. От двете страни на тесните пътища се издигаха дървета, които само след няколко седмици щяха да хвърлят дебела сянка. Сега слънцето струеше между пъпките и се лееше върху шосето. Тук-там гората се прекъсваше от ниви, черна преорана земя. Тя виждаше фермери, които работеха с тракторите си и се чудеше какво ли засяват. Царевица, пшеница? Не знаеше нищичко за тази страна на живота, който си бе избрала. Помисли, че би било интересно да гледа как разни неща растат, докато дойде време за лятната или есенната жътва.

Видя крави с малки теленца, които трескаво бозаеха. Една жена носеше желязна кофа към нещо, което трябва да беше курник. Едно куче се втурна край оградата на двора и бясно залая по колата на Меги.

Паниката ѝ от последните нощи изглеждаше толкова нелепа, че тя реши да не мисли за нея.

Мина покрай няколко къщи, някои от тях не по-големи от колиби, други толкова очевидно нови и модерни, че дразнеха окото. Усети се, че се ядосва на примитивните постройките в дворовете, от които дърветата бяха разчистени. Защо не са работили с това, което е било там, вместо да го развалят? После се засмя. Звучеше почти като Клиф Дилейни. Нали хората имаха право да живеят, където и както им харесва? Ала не можеше да отрече, че предпочиташе старите тухлени или дървени къщи, обградени от дървета.

Когато навлезе в Морганвил, забеляза, че къщите бяха по-близо една до друга. Това вече бе градски живот, реши Меги. Тук имаше тротоари и няколко коли, паркирани край бордюра. Хората поддържаха ливадите си добре окосени. Помисли, че цветните градини са източник на гордост и съревнование. Това ѝ напомни да провери своите петунии.

Пощата бе на ъгъла, малка постройка от червени тухли с място за паркиране на две коли. До нея, разделена от не повече от две педи трева, беше банката на Морганвил. Пред пощенската кутия отпред стояха двама мъже, пушеха и разговаряха. Те гледаха как Меги спира на паркинга, как слиза от колата и тръгва към пощата. Решила да опита късмета си, тя обърна глава и им се усмихна.

— Добро утро.

— Добро да е — отвърнаха те в хор. Единият от тях бутна назад рибарската си шапка. — Хубава кола.

— Благодаря.

Меги влезе вътре, доволна, че бе завързала нещо като разговор.

Зад гишетото имаше една жена, вече погълната от разговор с по-млада жена с бебе.

— Не може да се каже откога са там — заяви пощаджийката, докато отброяваше марки. — Никой не е живял там след Фарадееви, а миналия месец станаха десет години оттогава. Старата Фарадей всяка седмица идваше тук за марки за по един долар. Ама те, разбира се,

тогава бяха по-евтини. — Бутна марките през гишето. — Тия са пет долара, Ейми.

— Ами мен ми намирисва на призраци. — По-младата жена залюля бебето и се засмя към Меги. После събра марките и ги пхна в чантата, която висеше през другото ѝ рамо. — Ако аз намеря една торба стари кости в двора си, на другия ден ще обявя къщата за продан. — Като я чу, Меги усети как част от удоволствието от деня избледнява. — Бил казва, че сигурно някой скитник е паднал в дерето и никой не го е видял.

— Може. Сигурно щатската полиция скоро ще разбере. — Пощаджийката приключи разговора, като се обърна към Меги: — Искате ли нещо?

— Да. — Тя се приближи до гишето. Младата жена ѝ хвърли един дълъг любопитен поглед и изнесе бебето си навън. — Бих искала да изпратя препоръчано писмо.

— Ами, да видим колко тежи. — Пощаджийката взе пакета и го сложи на кантара. — Искате ли обратна разписка?

— Да, моля.

— Добре. — Тя взе молива иззад ухото си и го прокара по таблицата, залепена над кантара. — Ще ви струва малко повече, ама ще знаете, че е стигнало. Да видим в коя зона отива... — Мярна адреса на подателя и млъкна. Вдигна поглед, погледна втренчено към Меги и започна да попълва бланката. — Вие сте композиторката от Калифорния. Вие купихте къщата на Морган.

— Точно така! — като не беше сигурна какво друго да каже след разговора, който бе дочула, Меги се задоволи с това.

— Хубава музика. — Пощаджийката пишеше със старателно закръглени букви. — Повечето от нещата, дето ги свирят, дори не ги разбирам. Имам някои плочи на майка ви. Тя беше най-добрата. Никой не може да се сравни с нея.

Сърцето на Меги се стопли, както винаги, когато някой говореше за майка ѝ.

— Да, и аз мисля така.

— Подпишете се тук. — Меги се подчини и усети погледа на пощаджийката върху себе си. Мина ѝ през ума, че тази жена вижда всяко писмо, което минава през нея. Въпреки че чувството бе странно,

тя откри, че не ѝ е неприятно. — Голяма стара къща, тая на Морганови. — Жената сметна сумата в малко бяло тефтерче.

— Устроихте ли се хубаво тук?

— Полека-лека. Има още много за вършене.

— Винаги е така, когато човек се пренася, особено ако къщата толкова дълго е била празна. Трябва да ви е доста трудно.

Меги вдигна глава.

— Да. Харесва ми.

Може би заради откровения поглед, а може би заради простицката фраза, но пощаджийката кимна сякаш на себе си.

— Боги ще ви свърши добра работа. Младият Дилейни също.

Меги се усмихна и посегна към портмонето си. Малки градчета, помисли тя. Никакви тайни.

— Оня ден сте преживели голям шок.

Тъй като бе очаквала някакъв коментар, Меги го прие спокойно.

— Не бих искала друг като него.

— Ами да, сигурно никой не би искал. Вие просто се отпуснете и се радвайте на оная стара къща — посъветва я пощаджийката. — Едно време беше като витрина. Лоуела винаги я поддържаше идеално. Оставете полицията да се тревожи за другото.

— Това се опитвам да правя. — Меги пхна рестото в джоба си. — Благодаря ви.

— Това веднага ще го пратим. Приятен ден.

Когато излезе навън, Меги определено се чувстваше доволна от себе си. Тя вдъхна мекия пролетен въздух, усмихна се на двамата мъже, които още разговаряха и се обърна към колата си. Като видя Клиф, облегнат на капака, усмивката ѝ угасна.

— Рано си излязла — забеляза той весело.

Бе ѝ казал, че трудно може да се избягва някой в такова малко градче. Меги реши, че за съжаление бе прав.

— Не трябваше ли да работиш някъде?

Клиф се ухили и ѝ предложи бутилката със сода, която държеше.

— Всъщност, току-що се връщам от един обект и бях тръгнал към друг. — Тя не посегна да вземе содата и той надигна шишето към устните си и дълго пи. — Тук човек не вижда много такива коли. — Потупа с пръст по нейния „Астон Мартин“.

Меги се опита да го заобиколи и да влезе в колата.

— Извини ме — каза тя студено. — Заета съм.

Клиф я спря без никакво усилие, като сложи ръка на рамото ѝ, и без да обръща внимание нито на възмутения ѝ поглед, нито на заинтригувания коментар на двамата мъже, които бяха само на няколко метра от тях, се вгледа в лицето ѝ.

— Имаш сенки под очите. Не си ли спала?

— Много хубаво си спях.

— Не. — Отново я спря, ала този път вдигна и ръка към лицето ѝ. Макар че Меги не го знаеше, всеки път, когато се проявяваше нейната слабост, той губеше почва под краката си. — Мислех, че не обичаш да увърташ.

— Виж какво, заета съм.

— Позволила си на тая работа в дерето да те разстрои.

— И така да е — избухна тя. — Човешко е.

— Не съм казал, че не е. — Ръката му вдигна брадичката ѝ още малко по-високо. — Тези дни лесно кипваш. Само заради онази работа ли си напрегната, или има и нещо друго?

Меги престана да се опитва да се дърпа и застана съвсем неподвижна. Може би Клиф не бе забелязал мъжете, които ги наблюдаваха, нито пощаджийката на прозореца, но тя ги бе видяла.

— Не е твоя работа дали съм напрегната, или не. А сега, ако престанеш да правиш сцени, ще се върна вкъщи да работя.

— Безпокоят ли те сцените? — Развеселен, той я привлече поблизо. — Не бих предположил, като знам колко пъти са те снимали.

— Клиф, престани! — Меги опря ръце на гърдите му. — За бога, ние сме на главната улица.

— Аха. И току-що се превърнахме в сутрешната новина.

От нея се изтръгна смях, преди още да бе разбрала.

— Май ти е много приятно, а?

— Ами... — Той се възползва, че леко се бе отпуснала и обви ръце около нея. — Може би. Имах намерение да говоря с теб.

Покрай тях мина жена с писмо в ръка. Меги забеляза, че тя доста се забави, докато го пусна в кутията.

— Мисля, че бихме могли да намерим по-добро място. — Клиф се изсмя и Меги присви очи: — Нямах това предвид. А сега ще ме пуснеш ли?

— След малко. Помниш ли, че оня ден ходихме на вечеря?

— Да, помня. Клиф... — Обърна глава и видя, че двамата мъже бяха още там и ги гледаха. Сега и жената бе застанала до тях. — Това наистина не е смешно.

— Въпросът е — продължи той весело, — че ние тук си имаме обичай. Аз те каня на вечеря, после ти мен.

Вбесена, Меги се задърпа и откри, че от това само ѝ се вдигна кръвното.

— В момента нямам време да ходя на вечеря. Ще ти се обадя след няколко седмици.

— Ще хапна каквото има.

— Каквото има ли? — повтори тя. — В моята къща?!

— Добра идея.

— Чакай малко. Не съм казала...

— Освен ако не можеш да готвиш.

— Разбира се, че мога да готвя — сопна му се Меги.

— Прекрасно. Седем часа?

Тя го стрелна с най-смъртоносния, най-царствения си поглед:

— Довечера ще лепя тапети.

— По някое време ще трябва и да ядеш. — Преди да бе успяла да отговори, я целуна бързо, ала достатъчно силно. — Ще се видим в седем — заключи Клиф и тръгна към камиона си. — И слушай — добави през отворения прозорец, — нищо специално. Не съм придирчив.

— Ти... — започна Меги, но ревът на мотора я заглуши. Остана сама, вбесена, в средата на паркинга. Като знаеше, че десетина очи бяха приковани към нея, тя с вдигната глава седна в колата си.

През целия петкилометров път към къщата псува Клиф от сърце.

Очакваше да намери там хората от бригадата, ала дискретната черна кола в края на алеята бе неочаквана. Докато спираше до нея, осъзна, че не бе в настроение нито за посетители, нито за съседи, които минават да засвидетелстват уважение, нито за любопитни зяпачи. Искаше да бъде сама с машината за циклене, която бе взела под наем от Джордж Купър.

Слезе от колата и забеляза стройния мъж с късо подстригана коса, който идваше откъм дерето. И го позна.

— Добро утро, госпожице Фицджералд.

— Добро утро. Лейтенант Райкър, нали?

— Да, мадам.

Какъв ли бе общоприетият етикет, запита се Меги, когато се прибереш вкъщи и намериш пред вратата си детектив от отдел „Убийства“? Реши да избере практичния, по-скоро приятелски тон.

— Мога ли да ви бъде полезна с нещо?

— Ще ви помоля за вашето съдействие, госпожице Фицджералд.
— Лейтенантът стоеше на един крак, сякаш имаше проблеми с бедрата. — Сигурен съм, че желаете да продължите с всичките си планове за външно оформление, но ние ще искаме да задържите още малко работата по езерото.

— Разбирам. — Боеше се, че наистина разбира. — Можете ли да ми кажете защо?

— Получихме предварителния доклад за медицинската експертиза. Започваме следствие.

Може би щеше да е по-лесно да не попита, да не разбере. Ала тя не бе сигурна, че ще може да се понася, ако поеме по пътя на малодушието, който очевидно ѝ се предлагаше.

— Лейтенанте, не съм сигурна колко имате право да ми кажете, но наистина мисля, че имам право да знам някои неща. Това е мой имот.

— Вие няма да бъдете въвлечена по никакъв начин, госпожице Фицджералд. Тази история е много стара.

— Доколкото моята земя е част от историята, аз съм въвлечена.
— Усети се, че мачка дръжката на чантата, също както Джойс по време на нейното посещение. Насили се да спре ръцете си. — Би ми било по-лесно, ако знам какво става.

Райкър потърка лицето си. Следствието едва бе започнало, а вече имаше лош вкус в устата си. Много неща, умрели и заровени преди десет години, би трябвало да си останат заровени. Някои неща, реши той мрачно. Да, някои неща.

— Медицинската експертиза е установила, че останките са от бял мъж, малко над петдесет години.

Меги преглътна. Всичко ставаше прекалено реално.

— Колко... — започна тя, но се наложи отново да преглътне. — Откога е бил там?

— Експертизата определя около десет години.

— Откакто къщата е празна. — Опита се да се овладее, казвайки си, че това не бе свързано с нея. Логически, практически това нямаше нищо общо с нея. — Предполагам, не могат да установят как е умрял?

— Бил е застрелян — произнесе Райкър безизразно и видя как ужасът изпълва очите ѝ. — Изглежда, от ловна пушка тридесет и втори калибър, вероятно от упор.

— Боже мили... — Убийство. Макар че, не го ли бе знаела, не го ли бе почувствала от първия момент? Тя се вторачи в гората и видя как две катерички тичаха нагоре по дънера на едно дърво. Как бе могло да се случи тук? — След толкова много години... — подзе Меги, ала се наложи отново да преглътне. — След толкова много години не е ли практически невъзможно да се идентифицира...

— Той беше идентифициран тази сутрин. — Райкър я гледаше как се обръща към него пребледняла, с почти помътнели очи. Това го накара да се почувства зле. Каза си, че е защото преди двадесет години, както всеки друг мъж в страната, е бил влюбен в майка ѝ. Каза си, че е защото е толкова млада, че може да му бъде дъщеря. В такива моменти му се искаше да бе избрал друга професия.

— Намерихме и един пръстен, стар пръстен с красива изработка и с три малки диаманта. Преди един час Джойс Ейджи го позна. Принадлежал е на баща ѝ. Уилям Морган е бил убит и заровен в това дърво.

Но това не беше вярно! Меги прокара ръка през косата си и се опита да мисли. Независимо колко направо, колко практично го представяше Райкър, не беше вярно.

— Това не може да бъде. Казаха ми, че Уилям Морган е катастрофирал... Някаква катастрофа с кола.

— Преди десет години колата му излетя през парапета на моста за Западна Вирджиния. Колата беше извадена от Потомак, ала не и тялото. Тялото така и не беше открито... Допреди няколко дни.

През парапета, помисли Меги замаяно, във водата. Като Джери. Не можаха да намерят и тялото на Джери, почти цяла седмица. През тази седмица бе преживяла всичките ужаси на ада. Сега стоеше, гледаше право пред себе си и имаше чувството, че бе двама различни човека в два различни момента.

— Какво ще правите сега?

— Ще има официално следствие. То няма нищо общо с вас, госпожице Фицджералд, освен че ще ви помолим да не влизате в тази част от имота си. Днес следобед ще дойде екип, за да го прегледа отново, в случай, че сме пропуснали нещо.

— Добре. Ако не ви трябва нищо друго...

— Не, мадам.

— Ще бъда вътре.

Докато вървеше през ливадата към къщата, си повтаряше, че нещо, което се бе случило преди десет години, нямаше нищо общо с нея. Преди десет години тя се занимаваше със собствената си трагедия, със загубата на родителите си. Не можа да се сдържи и докато изкачваше стълбите към верандата, погледна през рамо към дерето. Бащата на Джойс Ейджи, помисли Меги и потрепери.

Джойс бе продала къщата си, без да подозира какво ще се открие. Помисли за прелестната, напрегната млада жена, която ѝ бе толкова благодарна само задето е била мила с майка ѝ. Погледна в тефтерчето с телефоните и без да се колебае, набра номера на Джойс. Гласът, който ѝ отговори, бе тих, малко повече от шепот. Меги изпита остро съчувствие.

— Госпожо Ейджи... Джойс, обаждат се Меги Фицджералд.

— О... Да, здравейте.

— Не искам да ви се натрапвам. — „А сега какво“, запита се Меги. Тя нямаше никаква роля в това, нямаше никаква връзка, освен парче земя, на което десет години никой не бе обръщал внимание. — Просто исках да ви кажа, че ужасно съжалявам и че ако мога да направя нещо... Бих искала да ви помогна.

— Благодаря ви, няма нищо. — Гласът ѝ пресекна. — Беше такъв шок. Винаги сме мислили...

— Да, знам. Моля ви, не мислете, че сте длъжни да говорите с мен или да бъдете любезни. Обадох се само защото... — Замълча и прокара ръка през косата си. — Не знам. Чувствам се така, сякаш всичко тръгна от мен.

— По-добре е да се знае истината. — Гласът на Джойс изведнъж стана спокоен. — Винаги е по-добре да се знае. Безпокоя се за майка.

— Тя добре ли е?

— Не съм... Не съм сигурна. — Меги сега долавяше по-скоро умора, отколкото сълзи. Познаваше и тази форма на скръбта. — Тя в

момента е тук. Лекарят е при нея.

— В такъв случай няма да ви задържам. Джойс, знам, че ние почти не се познаваме, но бих искала да ви помогна. Моля ви, обадете ми се, ако мога с нещо да ви бъда полезна.

— Ще се обадя. Благодаря, че ми позвънихте.

Меги остави слушалката. Това не постигна нищо, реши тя. Не постигна нищо, защото не познаваше Джойс Ейджи. Когато човек скърби, има нужда от някой, когото познава, както тя бе имала нужда от Джери, когато родителите ѝ загинаха. Макар да знаеше, че Джойс има съпруг, Меги помисли за Клиф и как бе хванал ръцете на жената, за загриженото му изражение, когато бе говорил с нея. Той щеше да е до нея, реши тя и ѝ се прииска да разбере какво означаваха двамата един за друг.

За да изразходва излишната си енергия, Меги включи взетата под наем машина за циклене.

Слънцето се бе спуснало ниско. Небето бе порозовяло от него. Клиф караше към старото имение на Морган. Главата му бе пълна с въпроси. Уилям Морган убит. Бил е застрелян, погребан в собствената си земя, после някой е прикрил престъплението, като е засилил колата му в реката.

Клиф бе достатъчно близък с Морганови и с хората от Морганвил, за да знае, че всеки в града можеше да е желал смъртта на Уилям Морган. Той бе труден човек, студен човек, с гениалната способност да прави пари и да си създава врагове. Ала можеше ли някой, когото Клиф познаваше, някой, с когото бе разговарял на улицата, наистина да го бе убил?

Честно казано, той пет пари не даваше за стареца, но се безпокоеше за Лоуела и Джойс, особено за Джойс. Не искаше да я вижда такава, каквато я видя днес следобед, толкова спокойна, толкова отчуждена, с опънати до скъсване нерви. За него тя значеше повече от всяка друга жена, която познаваше, а не виждаше как да ѝ помогне. Това бе работа на Стан, помисли той и намали на завоя.

Един Бог знаеше дали полицията изобщо щеше да открие нещо. Не му се вярваше след десет години. Това означаваше Джойс да живее със съзнанието, че баща ѝ е бил убит и че убиецът се разхожда на

свобода. Щеше ли да гледа съседите си и да се чуди кой от тях го бе сторил?

Клиф изпсува и зави по пътя, който водеше към къщата на Морган. И за още някого се тревожеше, помисли мрачно, въпреки че нямаше извинението за дълго, близко приятелство с тази жена.

Да го вземат дяволите, ако искаше да се тревожи за Меги Фицджералд. Тя бе жена от друг свят, жена, която обичаше бляскави приеми и премиери. Когато той би избрал усамотението, Меги би избрала тълпите. Тя би пожелала шампанско, а Клиф студена бира. Меги би предпочела екскурзия до Европа, а той спокойно пътуване по реката. Тя бе последният човек, за когото трябваше да се тревожи.

Била е омъжена за артист, изгрял като комета на небосклоне и също толкова бързо изгорял. Кавалери ѝ бяха принцове от света на славата. Смокинги, копринени шалчета и диамантени копчета за ръкавели, помисли с отвращение. Какво, по дяволите, правеше Меги наред тази каша? И какво, по дяволите, правеше в неговия живот?

Спря зад нейната кола и бавно тръгна към къщата. Може би след всичко, което се случи, тя бе решила да се върне на запад. Би предпочел да е така. Да го вземат дяволите, ако не искаше да повярва, че би го предпочел. Не ѝ беше работа да се вмъква в мислите му, както ставаше напоследък. Тази музика. Като си я спомни, се впусна в дълги псувни. Тази нощна музика. Клиф знаеше, че я желае така, както не бе желал никоя друга жена досега. Това бе нещо, с което не можеше да се пребори. Нещо, което едва успяваше да овладее.

Защо тогава бе тук? Защо се бе натрапил за среща, която тя не искаше? Защото, призна си той, като си помислеше какво ставаше между тях, не искаше да се пребори с него. Тази вечер не искаше да го овладее.

Докато вървеше към входната врата, си напомни, че си има работа с жена, различна от всички, които бе познавал. По-внимателно, каза си Клиф и почука.

От другата страна Меги хвана с две ръце дръжката и дръпна. Успя чак на третия опит, а през това време кученцето не спираше да лае.

— Трябва да кажеш на Боги да го оправи — предложи ѝ Клиф и се наведе да разроши козината на кучето. То се катурна по гръб и му предложи корема си.

— Да. — Радваше се да го види. Меги си каза, че щеше да се зарадва да види, когото и да било, ала когато го погледна, разбра, че това бе лъжа. Цял следобед го бе чакала. — Все се каня.

Той забеляза напрежението в начина, по който тя стоеше, в начина, по който едната ѝ ръка все още стискаше дръжката на вратата. Нарочно се усмихна закачливо:

— Е, какво има за вечеря?

Тя се засмя и нервите ѝ малко се отпуснаха.

— Хамбургери.

— Хамбургери?

— Ти сам се покани — напомни му Меги. — И каза да не е нищо особено.

— Вярно, казах. — Клиф почеса за последно кученцето зад ушите и се изправи.

— Е, тъй като за пръв път каня на вечеря, реших да направя моя специалитет. Или хамбургери, или супа от консерва и студени сандвичи.

— Ако това ядеш, откак си дошла, нищо чудно, че си такава слаба.

Меги се намръщи и се огледа.

— Усещаш ли, че ти става навик да ме критикуваш?

— Не съм казал, че не харесвам слаби жени.

— Не е това въпросът. Ако искаш, можеш да дойдеш отзад и да мърмориш, докато правя хамбургерите.

Докато вървяха по коридора, той забеляза няколко петна, където тапетите бяха свалени от стената. Очевидно тя сериозно мислеше сама да ремонтира къщата. Минаха покрай студиото, Клиф мярна пианото и се зачуди защо. Меги имаше възможност да наеме цяла армия майстори и бояджии и работата щеше да бъде свършена за няколко седмици, вместо за няколко месеца или дори години, както вървеше по този начин. Прясно изцикленият под в кухнята привлече вниманието му.

— Добре свършена работа. — Машинално клекна и прокара пръст по повърхността на дървото. Кучето прие това за покана да близне лицето му.

Меги вдигна вежди.

— Е, благодаря.

Той долови тона ѝ и вдигна поглед към нея. Не можеше да отрече, че от самото начало я бе съдил прекалено строго. Имаше си причини за това. Основната, както я виждаше сега, бе въздействието ѝ върху него.

— Въпросът е — подзе Клиф и се изправи, — защо го правиш.

— Подът трябваше да бъде изциклен. — Тя се обърна и започна да прави питките.

— Искях да кажа, защо ти го правиш.

— Това е моята къща.

Той се приближи до нея и отново се улови, че гледа ръцете ѝ.

— Циклеше ли сама подовите си в Калифорния?

— Не. — Раздразнена, Меги постави питките на скарата. — Колко хамбургера ще изядеш?

— Един ще ми стигне. Защо циклиш пода и лепиш тапетите?

— Защото това е моята къща. — Тя извади от хладилника една маруля и започна да я реже за салата.

— Къщата в Калифорния също е била твоя.

— Не така. — Меги остави марулята и се обърна към него. Нетърпение, раздразнение, объркване — чувствата ясно се забелязваха. — Виж какво, не очаквам да разбереш. Не ме интересува дали ще разбереш. Тази къща е особена, дори след всичко, което се случи.

Не, Клиф не разбираше, но откри, че иска да разбере.

— Значи полицията се е свързала с теб.

— Да. — Тя настървено започна да реже марулята. — Сутринта тук беше онзи следовател, Райкър. — Пръстите ѝ се забиваха в студените влажни листа. — По дяволите, Клиф, чувствам се ужасно. Обадох се на Джойс и се почувствах като идиотка, като натрапник. Нямах какво да ѝ кажа.

— Така ли? — Странно, че Джойс не бе споменала нищо, помисли той. — Ти няма какво да ѝ кажеш. — Сложи ръце на раменете ѝ и усети как в нея се надига напрежение. — С това трябва да се оправят Джойс, майка ѝ и полицията. То няма нищо общо с теб.

— И аз това си повтарям — съгласи се Меги тихо. — Наистина, знам, че е така, но... — Обърна се, защото имаше нужда от някого. Защото, призна си тя, имаше нужда от него. — Случило се е точно отпред. Аз съм въввлечена в това, свързана съм, независимо дали го

искам, или не. Един човек е бил убит на няколко метра от моята къща, там, където имах намерение да си направя едно хубаво малко езерце, а сега...

— Сега — прекъсна я Клиф — са минали десет години.

— Защо това трябва да има значение? Моите родители загинаха преди десет години... Времето не променя нещата.

— Това — възрази той, не толкова внимателно, колкото имаше намерение — има много общо с теб.

Меги въздъхна и си позволи слабостта да опре глава на гърдите му.

— Знам как се чувства Джойс сега. Накъдето и да погледна, нещо ме тегли към това.

Колкото повече Меги говореше за Джойс, толкова по-малко Клиф мислеше за кротката брюнетка и толкова повече мислеше за Меги. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ. Не желане почувства сега, а почти яростна нужда да я защити, каквато никога не бе очаквал. Може би имаше нещо, което можеше да направи, реши той и я отдръпна от себе си.

— Ти не си познавала Уилям Морган.

— Не, но...

— Аз го познавах. Той беше студен, безмилостен човек, който не знаеше какво значи съчувствие или щедрост. — Избута Меги настрани и сам се зае с месото на скарата. — Ако не беше Лоуела, преди десет години половината град би празнувал. Тя обичаше стареца. И Джойс го обичаше, ала и двете също толкова се страхуваха от него. На полицията ще ѝ е трудно да докаже кой го е убил, а градът няма да се интересува. Аз самият го ненавиждах по много причини.

Не ѝ бе приятно, че Клиф можеше да говори за убийството на един човек толкова спокойно, толкова студено. Но пък, както му бе казвала и по-рано, те двамата всъщност не се разбираха. За да си намери работа, Меги отново се зае със салатата.

— Заради Джойс ли? — попита Меги уж между другото.

Той я погледна остро, после пак се облегна на масата.

— Да, една от причините. Морган държеше на дисциплината. На старомодната дисциплина. Джойс ми беше като по-малка сестричка. Когато беше шестнайсетгодишна и хванах Морган да я налага с колана, се заканих да го убия. — Каза го толкова спокойно, че кръвта

на Меги се смръзна. Погледна към него и Клиф забеляза съмненията и въпросите в очите ѝ. — А както се говори, половината от населението на Морганвил също се е заканвало. Когато измъкнаха колата му от реката, никой не страда.

— Никой няма право да отнема човешки живот — произнесе Меги с треперещ глас. — Нито собствения си, нито чужд.

Той си спомни, че и колата на съпруга ѝ е била извадена от реката. Спомни си, че последното заключение е било самоубийство.

— По-добре не прави сравнения — отсече остро.

— Те сякаш сами се правят.

— Това, което се е случило с Джери Браунинг, е било трагично погубване на един живот и на един талант. И за това ли смяташ да се чувстваш виновна?

— Никога не съм се чувствала виновна — каза Меги уморено.

— Обичаше ли го?

Очите ѝ говореха красноречиво, ала гласът ѝ бе спокоен.

— Не достатъчно.

— Достатъчно, за да си му била вярна шест години — възрази Клиф.

Тя се усмихна, като се замисли върху собствените си думи.

— Да, достатъчно за това. И въпреки това любовта не е само вярънност, нали?

Ръката му нежно докосна лицето ѝ.

— Каза, че не се чувстваш виновна.

— Отговорност и вина са различни неща.

— Не — поклати глава той. — Този път няма нито отговорност, нито вина. Не мислиш ли, че е връх на егоизма да чувстваш отговорност за действията на някой друг?

Меги понечи да му се сопне, но думите му попаднаха в целта.

— Може би. Може би е така. — Не ѝ бе лесно, ала се отърси от лошото си настроение и се усмихна: — Мисля, че хамбургерите са готови. Хайде да ядем.

СЕДМА ГЛАВА

Кухнята ѝ се стори уютна с миризмата на топла храна и барабаненето на първите дъждовни капки. Като си помисли за това, Меги реши, че никога досега не бе усещала уют. Родителите ѝ бяха живели нашироко — огромни, елегантни стаи и огромни, елегантни приеми, весели, ексцентрични приятели. В дома си в Бевърли Хилс, Меги бе живяла по същия начин. Може би екстравагантността е била това, което ѝ е трябвало в този период от живота, а може и да е била навик. Не бе сигурна кога бе започнала да ѝ тежи, както не бе сигурна дали някога се бе чувствала по-спокойна, отколкото в момента, както ядеше в полудовършената си кухня с мъж, на когото не можеше напълно да вярва.

Бе силен, помисли тя. Може би никога не бе допускала силен мъж в живота си. Баща ѝ бе силен, спомни си Меги. Бе от онези хора, които могат да отидат и да вземат точно това, което искат, просто защото го искат. Бе силен не физически, а като личност и воля. Но пък майка ѝ му подходеше по упоритост и енергичност. Меги никога не бе виждала по-съвършени отношения от техните.

Любовта им бе всепоглъщаща, трайна и в същото време практична, състрадателна и огнена. Двамата никога не се бяха съревновавали, никога не бяха завиждали на успехите си. Може би това бе истинската тайна на неизтощимата сила на тяхната връзка. Взаимната подкрепа без никакви колебания. Меги не бе намерила това в собствения си брак и затова бе решила, че родителите ѝ са били неповторими.

Нещо се бе случило с равновесието във връзката ѝ с Джери. Докато той ставаше все по-слаб, тя ставаше все по-силна и след време бяха достигнали до положение всичката подкрепа да е от нея, а всичката нужда от подкрепа — от него. И въпреки това бе останала, защото бе невъзможно да забрави, че са били приятели. Приятелите не нарушават обещанията си. Чудеше се, като гледеше Клиф, какъв

приятел би бил той. И се чудеше, въпреки че се опитваше да не го прави, какъв би бил като любовник.

— За какво мислиш?

Въпросът дойде толкова рязко, че Меги едва не преобърна чашата. Бързо прегледа мислите си и избра най-малко личната.

— Мислех — започна тя и отново взе виното си, — колко е уютно да се яде в кухнята. Сигурно ще оставя трапезарията на последно място в моя списък.

— За това ли мислеше? — От начина, по който я гледаше, Меги разбра, че той бе почувствал, че имаше и нещо друго.

— Горедолу. — Жена, която цял живот е била интервюирана и разпитвана, знае как да се измъкне и да отклони въпроса. Тя вдигна бутилката и допълни чашата на Клиф. — Това бордо е поредният подарък от моя агент. Или поредният подкуп.

— Подкуп ли?

— Той иска да се откаже от безумните си планове да лагерувам в тази пустош и да се върна в цивилизацията.

— Мисли, че може да те убеди с кученца и френско вино?

Меги се засмя весело и отпи.

— Ако не бях толкова привързана към това място, всяко от тях можеше да подейства.

— А ти привързана ли си? — попита Клиф замислено.

При този въпрос очите ѝ престанаха да се смеят, а меката ѝ широка уста стана сериозна.

— С твоята професия би трябвало да знаеш, че някои неща бързо пускат корени.

— Някои да — съгласи се той. — А някои от тях не могат да се аклиматизират в новата територия.

Тя потупа с пръст по чашата си и се запита защо съмненията му толкова я засягаха.

— Нямах много вяра в мен, нали?

— Може би не — сви рамене Клиф, сякаш да омаловажи нещо, в което вече не бе много сигурен. — Във всеки случай, интересно ми е да наблюдавам как се приспособяваш.

Меги реши да се включи в неговия тон.

— И как се справям?

— По-добре, отколкото бих предположил. — Вдигна чаша почти в наздравица. — Ала още е рано да се каже.

Тя се засмя, защото ѝ се стори, че спорът би бил загуба на време.

— По рождение ли си циник, Клиф, или си вземал уроци?

— По рождение ли си оптимистка?

Веждите ѝ се вдигнаха и изчезнаха под гарвановочерния бретон.

— Туш! — заяви Меги и, загубила интерес към яденето, се вгледа в него. Откри, че лицето му доста ѝ харесваше, но въпреки това не можеше да разчете нищо в очите му. Прекалено бе сдържан, реши тя. Човек можеше да проникне вътре, само ако бе поканен. — Знаеш ли — подзе Меги бавно, — след като ми мина раздразнението, реших, че съм доволна, задето тази вечер ще дойдеш. — Засмя се. — Не знам как иначе щях да успея да отворя виното.

Този път и той се засмя:

— Дразня ли те?

— Мисля, че и двамата го знаем — отвърна тя сухо. — И че по някакви си твои причини това ти е приятно.

Клиф отново опита виното. То бе топло и ароматно и му напомняше за нейните устни.

— Всъщност да.

Каза го толкова естествено, че Меги отново се засмя.

— Само мен ли, или ти е навик да дразниш хората?

— Само теб. — Погледна я над ръба на чашата си. Бе вдигнала косите си и прическата подчертаваше нежните ѝ малко старомодни черти. Бе си сложила тъмни сенки, от които очите ѝ изглеждаха още по-големи, ала устните ѝ бяха без червило. Това бе жена, помисли той, която знаеше как да подчертае най-доброто от себе си, неусетно, докато мъжът бъде завладян, преди да бе успял да анализира кое бе Меги и кое — илюзията за нея. — Харесват ми реакциите ти — обясни Клиф след малко. — Ти не обичаш да губиш самообладание. — Затова ти обичаш да ме предизвикваш, докато го сторя.

— Да. — Той отново се усмихна. — Горе-долу е така.

— Защо? — попита тя с престорено учудване.

— Не съм имунизиран срещу теб — отвърна Клиф толкова тихо, че пръстите ѝ стиснаха силно столчето на чашата. — Не бих искал да мисля, че ти си имунизирана срещу мен.

За момент Меги остана смутена и развълнувана. Стана и започна да разчиства масата, преди чувствата ѝ да си проличат.

— Не, не съм. Още вино ли искаш, или кафе?

Ръцете му се затвориха върху нейните над чиниите. Той бавно се изправи, без да откъсва очи от нея. Тя имаше чувството, че кухнята изведнъж бе станала по-малка. Като Алиса в заешката дупка, помисли объркано, която не знае дали да опита изкусителното малко шишенце. Барабаненето на дъжда навън се бе превърнало в тътен.

— Искам да правя любов с теб.

Не съм дете, каза си Меги. Бе голяма жена и ѝ се бе случвало мъжете да я желаят. Преди бе устоявала на изкушението. Но бе ли ѝ се случвало изкушението да е толкова примамливо?

— Този въпрос вече го обсъждахме.

Опита се да се отвърне и ръцете му стиснаха нейните по-здраво.

— Ала така и не го разрешихме.

Не, не можеше да се отвърне или да избяга от такъв мъж, осъзна тя. Трябваше да държи на своето.

— Сигурна съм, че го разрешихме. Вероятно ще е по-добре кафе, след като ти ще трябва да караш тази вечер, а аз ще трябва да работя.

Клиф взе чиниите и ги остави обратно на масата. Меги не знаеше какво да прави с ръцете си и ги скръсти пред гърдите си — навик, който, както Клиф бе установил, показваше, че бе ядосана или нервна. В момента не го интересуваше кое от двете, стига тя да не бе безразлична.

— Не сме го разрешили — повтори той и измъкна една фиба от косата ѝ. — Дори не сме и започнали да го разрешаваме.

Въпреки че очите ѝ оставаха спокойни, Меги се отдръпна, когато Клиф пристъпи по-близо. Това го накара да се чувства така, сякаш я дебнеше, странно и вълнуващо усещане.

— Мисля, че се изразих ясно — успя да произнесе тя с твърд и категоричен според кея тон.

— Ясно е, когато те докосна. — Той я притисна до масата и измъкна още една фиба. — Ясно е, когато ме погледнеш, както ме гледаш сега.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърлото. Обземаше я слабост. Чувстваше как ръцете и краката ѝ натежават, а главата ѝ се замайва.

Страстта бе изкушение, а изкушението само по себе си бе прелъстяване.

— Не съм казала, че не те желая...

— Не си — прекъсна я Клиф, измъкна следващата фиба и косата ѝ тежко падна върху раменете. — Мисля, че не те бива да лъжеш.

Как можеше само допреди малко да беше толкова спокойна, а сега толкова напрегната? Всеки неин мускул се бе обтегнал от усилието да се бори срещу това, което изглеждаше неизбежно.

— Не, аз не лъжа. — Гласът ѝ бе по-нисък, по-дрезгав. — Казах, че не те познавам. Казах, че ти не ме разбираш.

Нещо пламна в него — може би гняв, може би желание.

— Не ми пука колко малко се познаваме или колко малко се разбираме. Аз знам, че те искам. — Хвана с една ръка косата ѝ. — Трябва само да те докосна, за да разбера, че и ти ме искаш.

Очите ѝ потъмняха. Защо винаги изглеждаше така, сякаш желанието ѝ бе примесено с гняв и, въпреки че се мразеше за това, с някаква слабост, която не можеше да овладее?

— Наистина ли вярваш, че е толкова просто?

Трябваше да го вярва. Заради собственото си оцеляване той знаеше, че трябва да запази онова, което бе между тях, чисто физическо. Щяха да правят любов цяла нощ, докато се изтощят. На сутринта нямаше да го има вече желанието, нямаше да я има връзката. Трябваше да го повярва. Иначе... Не искаше да се замисля какво би било иначе.

— Защо трябва да е сложно?

Гневът и копнежът я завладяха.

— Защо наистина? — отрони Меги.

Стаята бе загубила своя уют. Сега тя имаше чувството, че ще се задуши, ако не се измъкне от нея. Очите ѝ бяха буреносни, неговите почти брутално спокойни, но Меги спокойно го гледаше, докато мислите ѝ бясно се блъскаха. Защо трябваше да чувства нужда да разсъждава разумно, да търси романтика? Тя не бе невинно младо момиче с мъгляви мечти, а голяма жена, вдовица, професионалистка, която се бе научила да живее с реалността. В реалността хората вземаха това, което искат, после се справяха с последствията. Сега щеше да постъпи точно така.

— Спалнята е горе — съобщи Меги, прелетя край Клиф и излезе от кухнята.

Той разтревожено я изпрати с поглед. Нали това искаше, помисли си. Никакви усложнения. И въпреки това внезапното ѝ съгласие бе толкова неочаквано, толкова студено. Не, осъзна Клиф, докато гледаше след нея, не това искаше.

Настигна я едва в началото на стълбите. Когато тя го погледна през рамо, той видя в очите ѝ ярост. В момента, в който я хвана за рамото, усети напрежението ѝ. Това искаше. Не искаше студеното ѝ, безчувствено съгласие, нито безгрижното ѝ приемане. Искаше да гради тази ярост, това напрежение, докато тлеещата в тях страст лумне. Преди нощта да превали, щеше да възпламени нея и да успокои себе си.

Мълчаливо се изкачиха на втория етаж.

Дъждът валеше, силен и непрекъснат, блъскаше се в прозореца и напояваше прясно засятата земя долу. Звукът напомни на Меги за неуловимия ритъм на ударните инструменти, който си представяше в аранжимента на току-що композираната песен. Нямаше луна да ги води, така че тя се движеше по памет. Тъмнината бе пълна и без сенки. Не погледна, когато влезе в спалнята, ала знаеше, че Клиф бе още до нея.

Внезапно я обзе паника. А сега какво? Какво правеше, защо го бе довела тук, на единственото място, което чувстваше съвсем лично свое? Преди да си отиде оттук, той можеше да научи повече, отколкото Меги искаше, а тя можеше да не научи нищо повече от това, което вече знаеше. Те се желаеха. Това бе необяснимо. Това бе неоспоримо.

Нервите ѝ се опънаха още повече и Меги бе благодарна за тъмнината. Не искаше Клиф да види съмненията, изписани на лицето ѝ. Знаеше, че когато желанието нарасне, нямаше да може да скрие и него. Тъмнината бе по-добра, каза си тя, защото бе анонимна. Когато Клиф я докосна, тялото ѝ се скова от противоречивите чувства.

Той го усети и спусна ръце по раменете ѝ. Откри, че не я иска прекалено отпусната, прекалено податлива. Не още. Искаше да знае, че Меги се бори срещу нещо по-дълбоко, нещо безименно. Както се бореше Клиф.

— Не искаш да се поддадеш на това — каза тихо. — Нито на мен.

— Да. — Въпреки това, когато той пхна ръце под тънкия ѝ вълнен пуловер, потрепери, но не от страх, а от удоволствие. — Не искам.

— Какъв избор имаш?

Виждаше лицето му през мрака, близо, много близо до нейното.

— Да те вземат дяволите — прошепна тя. — Никакъв.

Дланите му се плъзнаха нагоре по голия ѝ гръб, през яката на пуловера, докато пръстите му намериха косите ѝ.

— И двамата нямаме избор.

Тялото му бе притиснато към нейното. В гласа му, тих и нисък, се усещаше гняв. Меги долови миризмата на сапун, остър и определено мъжки. Лицето му бе загадъчно, неразлично в тъмното. Можеше да е който и да е. Тя почувства следващия прилив на желание и почти ѝ се прииска да е така.

— Прави любов с мен — настоя Меги. Едно решение, взето бързо и свободно, не би оставило място за съжаления. — Вземи ме сега. Това е всичко, което и двамата искаме.

Всичко ли? Въпросът едва се бе оформил в съзнанието му, и устните му бяха върху нейните. Нямаше въпроси, а огън, блясък и мощ. Разбирането, ако го бе имало преди, избледня. Разумът изчезна. Властваше усещането и само усещането. Въпреки че вероятно и двамата го бяха очаквали, попаднаха във водовъртеж, в който никой от тях нямаше контрол върху себе си. Отнесени от него, паднаха на леглото и оставиха огъня да бушува.

Клиф не можеше да намери нежност, за да ѝ я даде, ала тя сякаш нито я искаше, нито я очакваше. И да бе изрекъл на глас желанията си, не би могъл да получи повече. Меги се изви към него и устните ѝ се впиха в неговите в дива, нетърпелива целувка, която бе само прелюдия към страстта. Той започна да смъква дрехите ѝ, забравил за финеса, и след това затаи дъх, когато тя със същата полуда започна да го съблича.

Дрехите бяха захвърлени настрани, сякаш нямаха значение. Ароматът ѝ се излъчваше от кожата, от косите ѝ и замъгляваше всякаква логика, каквато може да се бе опитвал да запази. Дюшекът се огъна под тях. Те вече нямаха представа за дъжда и тъмнината, за време и място.

В следващия момент бяха голи, плът срещу плът и все поточно копнееха да получат един от друг всичко, което имаха.

Прошепнати обещания, задъхано дишане, стонове и въздишки от удоволствие, удавени в шума на дъжда. Тялото ѝ бе малко, гъвкаво и изненадващо силно. И трите неща го подлудяваха.

Това означаваше да изгориш. Меги го разбра, докато ръцете му се плъзгаха по нея и разпалваха тръпки. Тя копнееше, не, жадуваше за всяко ново нещо, което той искаше от нея. Ненаситна да получи всичкото удоволствие, което би ѝ дал и което би поела, Меги му позволяваше всичко. Не чувстваше нито срам, нито колебание във вкушването, докосването, моленето за повече или вземането му.

Дори ако бе специално създаден, за да задоволява потребностите ѝ, пак нямаше да е по-съвършен. Тя се наслаждаваше на стройното му тяло, на дългите му, тесни бедра, на мускулите, които играеха под пръстите ѝ. Където и когато и да го докоснеше, почти усещаше как кръвта пулсира под кожата му.

Искаше да знае, че и Клиф като нея не можеше да се контролира. Искаше да знае, че и двамата бяха жертви на собствената си обединена мощ. Фитилът, който се бе възпламенил между тях от един поглед, бързо се разгаряше. Страстта бе лудост и ако думите, които бе написала, бяха верни, Меги бе отхвърлила всякакви мисли за нея.

Съединиха се лудешки, за което и двамата копнееха, като се мъчеха да продължат яростната страст, алчни да уловят това последно проблясване на насладата. Тя си помисли за водовъртежи, за вдигнати платна и за тътена на гръмотевица. Почувства въртенето, скоростта и чу гръм. После и тялото, и съзнанието ѝ потрепериха от тази последна бурна вълна.

Любов? Ако това означаваше да се прави любов, помисли замаяно Меги по някое време, когато мислите ѝ отново започнаха да се проясняват, значи цял живот е била непорочна. Можеше ли нещо с такова нежно име да има такова бурно въздействие върху тялото? Нейното тяло трепереше и пулсираше, сякаш бе изкачила на бегом планина и се бе стоварила от другата ѝ страна. Бе писала песни за любов, песни за страст, но досега никога не бе разбирала напълно собствените си думи.

Досега, помисли тя, докато мъжът, който лежеше до нея, я предизвика да изживее фантазиите си. С него бе намерила отговора на

тъмните, безмилостни желания, които придаваха духа, а може би и горестта на по-голямата част от нейната музика. Разбираше, ала разбирането събуждаше десетки въпроси.

Меги плъзна ръка по тялото си, изненадана от чувството за сила и величие. Колко време бе чакала тази нощ? Вероятно бе възможно страстта да дреме неизпитвана, докато я пробуди определен човек в определен момент.

Помисли си за филма, за който бе написала музика. Така бе и с главната героиня там. Беше доволна от живота си, докато един ден в него влезе един мъж, мъж, с когото тя нямаше почти нищо общо, мъж, запалил искра, която промени всичко. Нямаше значение, че жената бе интелигентна, преуспяла, независима. Мъжът със самото си съществуване промени посоката и хоризонта на нейния живот.

Ако същото ставаше с нея, все още имаше време да спре, преди да бъде толкова погълната от желания, до такава степен да изпадне във властта на страстта, че нищо вече да не бъде същото.

Връзката във филма бе довела до насилие. Инстинктът ѝ подсказваше, че между нея и Клиф имаше нещо, което би могло да завърши по същия начин. И двамата не бяха особено умерени, а крайностите, Меги знаеше, създаваха хаос в човешката природа.

Може би съдбата я бе довела на това спокойно парче земя със своите отсенки на насилие. Може би същата съдба я бе довела при този неразговорчив, силен мъж, който сякаш бе свързан и със спокойствието, и с опасността. Въпросът бе дали тя бе достатъчно силна, за да се справи с последствията и от едното, и от другото.

Какво, запита се Меги, взряна в тъмнината, какво щеше да стане сега?

Тъй като нищо не бе както го бе очаквал, Клиф млъкна. Бе искал страст, но никога не си я бе представял толкова силна. Бе искал това, за което нашепваше нейната песен, ала реалността се оказа по-драматична от всякакви думи и мелодии. Бе сигурен, че след като напрежението между тях се освободеше, след като примамката бе приета, желанията щяха да отслабнат.

Бе вярно, че тялото му бе задоволено с удоволствие, по-дълбоко от всичко, което познаваше, но съзнанието... Той затвори очи. Искаше му се и съзнанието му да си почиваше така спокойно. Ала бе прекалено изпълнен от нея. Толкова изпълнен, че, знаеше, дори едно

докосване би накарало тялото му отново да се разбушува. Такъв вид желание прекалено приличаше на зависимост, за да е приятно. Те нямаха какво да си предложат, напомни си Клиф, нищо, освен бясна страст един към друг.

И изведнъж си спомни една строфа от нейната песен: „Страстта е лудост“.

Ако можеше да се спре, не би я докоснал отново. Вече протягаше ръка към нея.

— Студено ти е — прошепна той и машинално я привлече към себе си да я стопли.

— Малко. — Тя чувстваше някаква неловкост, от която не знаеше как да се отърси, и нужда, която не знаеше как да обясни.

— Ето. — Клиф придърпа свитото на топка одеяло върху нея и отново я прегърна. — Сега по-добре ли е?

— Да. — Тялото ѝ се отпусна до неговото, въпреки че мислите ѝ продължаваха да се мятат.

Отново потънаха в мълчание. Никой от двамата не знаеше как да се справи с това, което бе пламнало между тях. Той слушаше как дъждът биеше в стъклото на прозореца и засилваше чувството на изолираност. Знаеше, че дори в ясна нощ човек не може да види никаква светлинка от съседен прозорец.

— Неприятно ли ти е да живееш тук сама?

— Неприятно ли? — Искаше ѝ се да си лежи така, сгушена до него, на топло и сигурно и без нищо да я тревожи. Не искаше сега да мисли, че живее сама в голяма къща, че спи сама.

— Тази къща е по-изолирана от повечето други наоколо. — Колко бе мека, помисли Клиф. Изпитваше някакво странно удоволствие да усеща как косите ѝ са разпилени по рамото му. — На много хора, дори ако са израснали тук, би им било неприятно да са толкова надалеч и сами, особено след всичко, което се случи.

Не, не искаше да мисли за това. Меги затвори очи и си напомни, че бе дошла тук, твърдо решила да се грижи сама за себе си, да се справи с всичко, което се случи. Пое дълбоко въздух, но когато понечи да се отдръпне, той я задържа.

— Неприятно ти е.

— Не. Не, всъщност не. — Най-големият ѝ проблем в момента бе да спре тялото и съзнанието си да искат още от него. Отвори очи и се

вгледа в мокрия прозорец. — Ще си призная, че преживях една-две неспокойни нощи, откак... Ами, откак започнахме да копаем езерото. Не ми е леко, като знам какво се е случило в това дере преди десет години, а аз имам много развито въображение.

— Част от работата? — Обърна я още малко към себе си, така че кракът му естествено се плъзна между бедрата ѝ. Кожата ѝ бе гладка като полирано стъкло.

— Сигурно — засмя се тя, ала му се стори, че долавя в смеха ѝ нервност. — Една нощ бях сигурна, че чух някого в къщата.

Клиф спря да гали косите ѝ и я отдръпна, за да види очите ѝ.

— В къщата?

— Просто въображение — сви рамене Меги. — Дъски, скърцащи на тавана, прокрадващи се по стълбите стъпки, врати, които се отварят и затварят. Много се бях уплашила.

Не му хареса, колкото и безгрижно да го представяше тя.

— Нямах ли телефон в тази стая? — попита той.

— Ами, да, обаче...

— Защо не се обади на полицията?

Меги въздъхна и съжали, че изобщо го спомена. Клиф ѝ приличаше на сприхав по-голям брат, който се кара на вятърничавата си сестричка.

— Защото го бях изключила от кухнята. Този следобед се опитвах да работя, а пък... — Думата „вятърничава“ отново изплува в съзнанието ѝ. Замълча смутено. — Както и да е, по-добре стана, че не се обадох. На сутринта и без това се чувствах като идиотка.

Въображение или не, тя все пак бе сама жена, изолирана, и всички в радиус от петнайсет километра го знаеха.

— Заклучваш ли си вратите?

— Клиф...

— Меги. — Извъртя я, докато тя се озова по гръб, а той се надвеси над нея. — Заклучваш ли си вратите?

— Не ги заключвах — отвърна Меги раздразнено. — Но след като шерифът мина оттук, аз...

— Стан е бил тук?

Тя издиша през зъби.

— По дяволите, усещаш ли колко често ме прекъсваш по средата на изречението?

— Да. Кога идва Стан?

— Денят, след като беше тук щатската полиция. Искаше да ме успокои. — Сега не ѝ бе студено, не и когато тялото му бе притиснато към нейното. Отново започна да се надига желание, не толкова тихо, не толкова бавно. — Изглежда си разбира от работата.

— Той е добър шериф.

— Но? — подсказа му тя. Чувстваше, че има още нещо.

— Просто нещо лично — измърмори Клиф и се отмести. Меги усети как студът веднага се върна.

— Джойс — произнесе тя безизразно и се надигна. Ръката на Клиф я прикова към леглото.

— Имаш навика да казваш малко и да намекваш много. — Гласът му бе студен, хватът му здрав. — Това е голям талант.

— Изглежда, че нямаме какво да си кажем.

— Не съм длъжен да ти давам обяснения.

Меги лежеше неподвижно и напрегнато.

— Не съм те карала.

— Ами, не си! — Ядосан седна, увлече я със себе си и одеялото падна. Кожата ѝ беше бяла, косата ѝ се спускаше като черен водопад по раменете. Въпреки че не обичаше да разкрива чужди тайни, се почувства задължен да се изясни: — Джойс ми беше като сестричка. Когато се омъжи за Стан, аз му я предадох. Кръстник съм на най-голямото ѝ момиче. За теб може да е трудно да разбереш такъв вид отношения.

Не ѝ беше трудно. Такива бяха отношенията и между нея и Джери. Приятелството им постепенно се разпадаше по време на брака, защото бракът бе грешка.

— Не, разбирам го — промълви тя. — Не разбирам защо изглежда си толкова загрижен за нея.

— Това си е моя работа.

— Точно така.

Той отново изруга.

— Виж какво, Джойс преживява тежък момент. Тя никога не е искала да остане в Морганвил. Когато беше малка, мечтаеше да отиде в града и да учи за актриса.

— Искала е да играе?

— Може би е строила въздушни кули. — Клиф размърда рамене. — А може би не. Когато се омъжи за Стан, ги изостави, ала никога не е била щастлива в Морганвил. Една от причините да продаде къщата беше да имат достатъчно пари да заминат. Стан обаче не иска да отстъпи.

— Биха могли да стигнат до компромис.

— Стан не разбира колко важно е за нея да се измъкне оттук. Когато се омъжи за нея, Джойс бе осемнайсетгодишна. После за пет години роди три деца. През първата половина от живота си се е подчинявала на заповедите на баща си, през втората се грижи за децата и за майка си. Жена като теб не би разбрала това.

— Омръзна ми! — избухна Меги и рязко се отдръпна от него. — Омръзна ми до смърт да ме слагаш в някакви категории. Разглезена знаменитост, която няма представа какво мислят и чувстват обикновените хора. — Гневът се надигна толкова бързо и мощно, че дори и не помисли да го потисне. — Що за мъж си ти, след като си лягаш с жена, към която не изпитваш и грам уважение?

Стреснат от неочакваното страстно избухване, той я гледаше как изскочи от леглото.

— Чакай малко...

— Не, достатъчно грешки направих за една вечер. — Започна да търси разпилените си по пода дрехи. — Получи си вечерята и секса. Сега се махай!

Обзе го ярост и едва се овладя. Бе права, каза си Клиф. Бе дошъл, за да я вкара в леглото, това беше всичко. Интимността невинна означава близост. Той нямаше намерение да се сближава с нея, нито да се занимава с нещо друго, освен с тялото ѝ. Още докато го мислеше, го заля чувство на празнота. Удовлетворението, което бе изпитал за толкова кратко, изчезна. Едва чуваше неравномерното ѝ дишане, докато тя навличаше пуловера си. Посегна към дрехите си ѝ се опита да се съсредоточи върху звука на дъжда отвън.

— Ние с теб не сме свършили — измърмори Клиф.

— Така ли? — Меги се обърна вбесена, трепереща от болка. Усещаше как сълзите напират в очите ѝ, но се чувстваше в безопасност в тъмното. Пуловерът се спусна до бедрата ѝ, като краката ѝ останаха голи. Знаеше какво мисли той за нея и този път щеше да му достави удоволствието да повярва, че е бил прав. — Легнахме си и на двамата

ни беше приятно — каза безгрижно. — Не всички връзки за по една нощ са толкова успешни. Получавах висока оценка като любовник, Клиф, ако това ще помогне на самочувствието ти.

Този път той не се и опита да овладее яростта си. Сграбчи я за раменете и я дръпна към себе си.

— Да те вземат дяволите, Меги!

— Защо? Защото го казах първа? Върви си у дома и си легни със своя двоен стандарт, Клиф. Аз нямам нужда от него.

Всичко, което му каза, удари право в целта. И удари силно. Не бе сигурен какво щеше да направи, ако останеше. Да я удуши? Бе изкушаващо. Да я замъкне обратно в леглото и да се освободи от гневната страст, която бумтеше в него? Още по-изкушаващо. Докато я държеше, не бе сигурен тя ли трепереше или той, ала знаеше, че ако остане, можеше да избухне нещо неуловимо, може би необратимо.

Отпусна ръце и излезе от стаята.

— Заклучи си вратите — подвижна през рамо, изруга я и се спусна по стълбите.

Меги обви ръце около себе си и даде воля на сълзите. Бе прекалено късно за ключове, помисли тя.

ОСМА ГЛАВА

През следващите няколко дни Меги работи като роб. Подът в кухнята ѝ бе лакиран и се превърна в първия ѝ напълно и успешно завършен проект. Залепи три нови ивици тапети в спалнята, намери килим за музикалното студио и почисти перваза в коридора на първия етаж.

Вечер работеше на пианото, докато се измореше дотолкова, че да не може да вижда клавишите и да чува музиката. Като цяло, реши тя, отшелническият живот имаше своите предимства. Работеше продуктивно и никой не се намесваше в потока на дните ѝ. Все повече вярваше, че иска точно това и нищо повече.

Може би се претоварваше. Би могла да си го признае, ала не би признала, че го прави, за да не мисли за нощта с Клиф. Това бе грешка. Не бе разумно човек да се задълбава в грешките си.

Не се срещаше с никой, не говореше с никой и си казваше, че с удоволствие би живяла до безкрай по този начин.

Но, разбира се, пълното усамотение не може да трае толкова дълго. Докато боядисваше прозореца в музикалното студио, чу звука на приближаваща се кола. Замисли се дали не може да не обръща внимание на посетителя, докато си отиде. Като начинаещ отшелник определено имаше това право. После разпозна стария линкълн, остави кофата с боя върху парцала в краката си и излезе да посрещне Лоуела Морган.

Този път изглеждаше още по-болнава, помисли Меги. Кожата ѝ, обрамчена от спретнатата бяла коса, изглеждаше почти прозрачна. Това бе странно, някак зловещо съчетание между младост и старост.

Лоуела погледна към дерето. За момент остана като статуя, без да се помръдва, без да мига, без да диша. После пристъпи към къщата и Меги излезе навън.

— Добро утро, госпожо Морган.

Лоуела вдигна очи и погледът ѝ бавно се фокусира. Ръката, която вдигна да приглади косата си, леко трепереше.

— Искрах да дойда.

— Разбира се — усмихна се Меги. Надяваше се, че се държи както трябва. — Разбира се. Моля, влезте. Тъкмо щях да правя кафе.

Лоуела тръгна по хлътналите стъпала, които Меги все се канеше да поръча на Боги да оправи.

— Направили сте някои промени.

Меги реши да поддържа безгрижен, весел разговор.

— Да, и вътре, и навън. Озеленителите работят по-бързо от мен.

— Кученцето се показва на вратата, стресна се и се скри. Меги го сгълча и двете влязоха.

— Тези тапети ги имаше още като се нанесохме. — Лоуела се огледа в коридора. — Все мислех да ги сменя.

— Така ли? — Докато говореше, Меги внимателно я насочи към хола. — Може би ще ми дадете някои идеи. Още не съм решила какво да сложа.

— Нещо топло — промълви Лоуела. — Нещо топло и нежно, така че хората да се чувстват добре дошли. Това исках аз.

— Да, сигурна съм, че точно това би било подходящо. — Искаше й се да прегърне жената и да й каже, че я разбира. Може би бе по-любезно да не го прави.

— Една такава къща би трябвало да ухае на лимоново масло и на цветя.

— Ще ухае — обеща Меги и съжали, че не може да промени миризмата на прах и бои.

— Винаги ми се е струвало, че трябва да е пълна с деца. — Лоуела огледа стаята с мъгляв поглед, който наведе Меги на мисълта, че сигурно възрастната жена я виждаше каквато е била преди двайсет години. — Нали знаете, децата дават на една къща облика, не украсата. Те оставят своята следа в нея.

— Вие имате внуци, нали? — Меги я насочи към дивана.

— Да, децата на Джойс. Малкото вече тръгна на училище. За младите времето върви толкова бързо. Видяхте ли снимките? — попита тя внезапно.

— Снимките ли? — вдигна вежди Меги, после се сети. — А, да, всъщност успях само да ги погледна. Бях малко заета. — Отиде до камината и взе плика от лавицата. — Розите ви са много красиви. Не съм сигурна дали аз имам такъв талант.

Лоуела пое от нея плика и се вгледа в него.

— Розите имат нужда от любов и дисциплина. Като децата.

Меги реши да не предлага отново кафе и седна до нея.

— Може би ще е добре да ги разгледаме заедно.

— Стари снимки. — Лоуела отвори плика и ги извади. — Толкова много неща могат да се видят на старите снимки, ако човек знае къде да гледа. Ранна пролет — измърмори тя и посочи първата. — Виждате ли, зюмбюлите са цъфнали, нарцисите също.

Меги се вгледа в черно-бялата фотография, ала не цветята привлякоха вниманието ѝ, а мъжът и момиченцето. Той бе висок, широкоплещест, с ъгловато, изпито лице. Костюмът му бе строг и официален. Момиченцето до него бе с рокличка с воали, с ластик в кръста, с украсена с цветя шапчица и черни лачени обувки.

Трябва да е било на Великден. Момиченцето се усмихваше старателно към камерата. Джойс тогава трябва да е била четиригодишна, пресметна Меги, и може би се е чувствала малко неудобно в муселин и волани. Уилям Морган не изглеждаше жесток, помисли тя, докато разглеждаше строгото му, неразгадаемо лице. Просто изглеждаше недосегаем. Едва се сдържа да не потрепери и заговори бодро:

— И аз искам да засадя някои цветя. През есента нещата ще са вече по уредени.

Лоуела не отговори и мина на следващата снимка. Този път Меги видя младата Лоуела. Прическата и роклята подсказваха, че снимката бе отпреди двадесет години. Бе малко крива, което я караше да подозира, че я бе правила Джойс като дете.

— Розите — прошепна Лоуела и прокара пръст по снимката. — Няма ги вече, като няма кой да се грижи за тях.

— Имате ли сега градина?

— Джойс има. — Лоуела остави снимката и взе друга. — От време на време се занимавам с нея, но не е като да си имаш своя собствена.

— Да, не е, ала Джойс сигурно ви е благодарна за помощта.

— Никога не ѝ е било приятно в града — каза Лоуела почти на себе си. — Никога не ѝ е било приятно. Жалко, че толкова прилича на баща си, вместо на мен.

— Много е хубава. — Меги се чудеше какво да каже. — Надявам се по-често да я виждам. Съпругът ѝ ми спомена, че ще вечеряме заедно.

— Стан е добър човек. Стабилен. Той винаги я е обичал. — Устните ѝ отново трепнаха в тъжна, неуловима усмивка. — Държи се добре с мен.

Когато обърна следващата снимка, Меги я усети как се напругна и забеляза, че усмивката ѝ не толкова угасна, колкото замръзна. Тя погледна и видя Уилям Морган и младия Стан Ейджи, който вероятно още нямаше и двайсет години. Тази по-нова снимка бе цветна и дърветата отзад грееха есенно. Двамата мъже бяха с шапки и фланелени ризи и със сиви жилетки по ръба с нещо, което приличаше на малки тежести. И двамата носеха пушки.

Патрони, не тежести, сети се Меги, като погледна отново към жилетките. Трябва да са били на лов. И забеляза, че стояха близо до склона на дерето. Разтревожена, погледна към гъстите листа, които искаше и тя да вижда пред себе си.

— Трябва Джойс да ги е снимала — измърмори Лоуела. — Тя ходеше на лов с баща си. Той я учеше да стреля с пушка, още преди да бе навършила дванайсет години. Нямаше значение, че детето мразеше пушките. Научи се, за да му достави удоволствие. Уилям изглежда доволен — продължи тя, въпреки че Меги не може да забележи такова нещо. — Той обичаше да ловува в тази земя. Сега знаем, че е умрял тук. Тук — повтори и сложи длан върху снимката. — Не на пет километра по-надолу по реката. Уилям никога не е напускал тази земя. Кой знае защо, струва ми се, че винаги съм го знаела.

— Госпожо Морган... — Меги остави снимките настрана и сложи ръка на рамото ѝ. — Знам, че сигурно ви е трудно, сякаш отново го преживявате. Искане ми се да можех с нещо да ви помогна.

Лоуела обърна глава и я прониза с дълъг, сериозен поглед.

— Направете си езерото — каза безизразно. — Засадете си цветята. Така трябва да бъде. Останалото е минало.

Когато се надигна да стане, Меги усети, че бе по-разстроена от безстрастния отговор, отколкото ако Лоуела бе избухнала в сълзи.

— Снимките ви... — подзе тя неуверено.

— Задръжте ги. — Лоуела се обърна, едва когато стигна до вратата. — На мен вече не ми трябват.

Трябваше ли да се чувства потисната, чудеше се Меги, докато чуваше как колата се отдалечава. Бе ли реакцията ѝ обикновена симпатия към чуждата трагедия, или си позволяваше отново да се почувства емоционално обвързана? През последните няколко дни почти бе успяла да си повярва, че историята на Морганови нямаше нищо общо с нея. Сега, след тази кратка среща, всичко започваше отначало.

И въпреки това, бе повече от чувство за обвързаност, призна си тя, докато търкаше ръце, за да ги стопли. Имаше нещо зловещо в начина, по който Лоуела бе гледала снимките. Сякаш, помисли Меги, погребваше хората на тях, въпреки че само един бе мъртъв.

Отново въображение, сгълча се тя. Развихрено въображение. И все пак, не бе ли странно как Лоуела бе разглеждала онази последна снимка? Сякаш търсеше подробности, издирваше нещо. Меги се намръщи и отново прегледа фотографиите. Като стигна до цветната, спря. Тук отново бе Уилям Морган, косата му малко пооредяла, очите му малко по-сурови, отколкото на великденската снимка. До него стоеше шериф Ейджи, почти момче, с още не съвсем оформена фигура, с малко разрошена коса. На млади години още повече е приличал на разбивач на женски сърца, помисли Меги, въпреки че държеше пушката като човек, добре запознат с оръжията. Като го гледаше, тя можеше да разбере защо Джойс се бе влюбила в него толкова силно, че да се откаже от мечтите си за слава и богатство. Той бе млад, красив, с едва загатната самоуверена сексуалност.

Можеше да разбере и защо Джойс се бе страхувала от мъжа до него, защо му се бе подчинявала и се бе мъчила да му достави удоволствие. Уилям Морган гледаше право в обектива, разкراчил крака, стиснал в две ръце пушката. Клиф го бе описал като тежък, студен човек. Меги лесно можеше да му повярва, ала това не обясняваше защо Лоуела толкова се бе разтревожила от тази снимка. Или защо, добави Меги, тя самата се смущаваше, когато я погледнеше.

Раздразнена от подозрителността си, започна да разглежда по-внимателно снимката, но боботенето отвън я предупреди, че пристига още една кола.

Злото никога не идва само, помисли Меги кисело, хвърли снимката върху останалите и отиде до прозореца. Когато се показва пикапът на Клиф, се потресе от обзелото я вълнение. О, не, напомни си

бързо. Жена, която повтаря грешките си, заслужава това, което получава. Решително грабна четката и започна да боядисва с дълги, силни движения. Да чука колкото си иска. Тя си имаше работа.

Минутите минаваха, ала Клиф не се приближаваше към вратата ѝ. Меги продължаваше да боядисва, като си казваше, че не я интересува какво прави той навън. А когато се опита да се наведе през прозореца да погледне, лепна джинсите си върху прясната боя на перваза. Изруга, опита се да я избърше и само я размаза.

Пет пари не даваше за Клиф Дилейни, повтори си тя. Обаче се интересуваеше какво правят разни хора в нейната земя. Бе нейно право да излезе, за да види какво бе намислил и да му заповяда да си ходи. Остави четката. Дори само да проверяваше как расте тревата, пак трябваше да има любезността да се обади. Като не ѝ се обаждаше, ядоса се Меги, ѝ отнемаше удоволствието да не му обърне внимание.

Отвори рязко вратата, но не го видя, както очакваше, наведен над малките зелени стръкчета, които бяха започнали да се показват от земята. Нито гледаше хвойновите храсти на склона отпред. Може би, помисли тя намръщено, бе отишъл да провери какво става с последния проект, който трябваше да се завърши, укрепването на свлачището отзад.

Ядосана, че не се бе сетила за това, се обърна да си влезе обратно в къщата, ала в този момент някакво движение близо до дерето привлече вниманието ѝ. За момент се събуди първичният, примитивен страх, който дремеше в нея — от таласъми, върколаци, от духове, които никога не намират покой. В следващия момент позна Клиф. Както беше бясна и засрамена от реакцията си, се запъти към него.

Като се приближи, Меги видя върбата — крехка, малка и свежо зелена. Клиф я садеше в дупката, която бе изкопал в каменистата почва с кирка и лопата. Стоеше на пет-шест метра от склона на дерето, захвърлил небрежно ризата си на земята. Мускулите на гърба му играеха, докато пълнеше дупката с пръст. Свиването на сърцето ѝ показва, че реакцията ѝ към него сега бе не по-малко мощна, отколкото преди да правят любов.

Исправи рамене и вирна глава.

— Какво правиш?

Той не престана да работи с лопатата, без да нарушава ритъма, и тя реши, че я бе усетил.

— Садя дърво — отвърна й весело.

Очите й се присвиха заплашително.

— Виждам. Доколкото си спомням, не съм ти поръчвала върба.

— Не си. — Клиф коленичи да затъпче пръстта край дървото. Меги наблюдаваше ръцете му и си спомни какво можеха да направят те с нейното тяло. Изглежда имаше същия талант и със земята.

Раздразнена и че не получава отговор, и от възбудата си, тя скръсти ръце.

— Защо садиш дърво, което не съм купувала?

Той се изправи, доволен, че върбата вече бе добре укрепена, облегна се на лопатата и се вгледа в нея. Не, не се бе освободил, помисли Клиф. Напрежението, с което живееше вече дни наред, не се разсея, като я видя. Знаеше си, че няма да се разсее, но трябваше да опита.

— Някои хора биха го нарекли предложение за примирие — отговори накрая и видя как устата й се отваря и отново се затваря.

Меги погледна към дървото. Бе толкова младо, толкова крехко, ала си го представяше разперено над нейното езеро и... Спря се, осъзнала, че за пръв път след откритието си бе помислила да продължи с езерото. Той сигурно го бе знаел, също както бе знаел, че върбата щеше да я накара отново да види красотата и спокойствието. По-голямата част от гнева й се изпари, преди да си бе спомнила, че трябваше да запази поне малко.

— Предложение за примирие — повтори тя и прокара пръст по едно нежно листенце. — Ти така ли го наричаш?

Гласът й бе студен, но Клиф забеляза, че очите й вече започваха да се стоплят. Чудеше се колко ли силни мъже бе покорила с този поглед.

— Може би. — Заби лопатата в земята. — Има ли тук нещо студено за пиене?

Това бе извинение, реши Меги, може би единственото извинение, което би могъл да даде мъж като него. Отне й само пет секунди да реши да го приеме.

— Може би — отвърна със същия тон, обърна се и тръгна към къщата. Когато той се изравни с нея, по устните й заигра усмивка. —

Твоите хора са свършили отлична работа — продължи тя, докато обикаляха. — Нямам търпение да видя как ще изглеждат онези растения по свлачището.

— Фий — подсказа ѝ Клиф и спря да го погледне, както бе очаквала. — Би трябвало да го видиш да пониква след четири-пет дни. Разпространява се достатъчно бързо, така че още преди края на лятото ще е покрил този склон. — Държеше ръце в задните си джобове, докато проверяваше работата на своите хора и мислеше за жената до себе си. — Заета ли си?

Меги вдигна вежди:

— Сигурно. Къщата има нужда от много грижи.

— Чете ли вестника?

— Не — отвърна тя озадачено. — Защо?

Той сви рамене и отвори стъклената врата.

— Пише, че са намерили Уилям Морган заровен в собствената му земя. Земя — продължи Клиф, когато Меги мина покрай него в кухнята, — която наскоро е била купена от знаменита авторка на песни.

Тя рязко се обърна.

— Знаят ли името ми?

— Да, беше споменато... Няколко пъти.

— По дяволите! — прошепна Меги и, забравила, че той бе помолил за нещо за пиене, се отпусна на един стол. — Искан да избегна това. — Почти с надежда вдигна очи: — Местният вестник ли?

Клиф реши сам да се обслужи и отвори хладилника да потърси сода.

— Морганвил няма собствен вестник. Имаше статии във „Фредерикпост“ и в „Хералд Мейл“. — Отвъртя капачката и кимна към отворения телефон: — Ако не го беше направила, досега журналистите щяха да са те затрупали с обаждания. — Той самият също, добави наум. През последните двадесет и четири часа ѝ бе звънял поне десет пъти. Всеки път, когато чуваше сигнала заето, се люшкаше между безумието и яда. Що за жена беше, да оставя телефона си отворен часове наред? Жена, която не зависеше от външния свят, чудеше се Клиф, или която се криеше от него? Вдигна шишето и отпи. — Това ли ти е тези дни начинът за бягство?

Тя стана и затръшна слушалката върху вилката.

— Нямам нужда да бягам от нищо. Ти самият каза, че цялата тази работа няма нищо общо с мен.

— Казах го. — Той се вгледа в останалата в бутилката течност. — Може би си бягала от нещо друго? — Вдигна поглед и очите му приковаха нейните. — От мен ли се криеше, Меги?

— Не, разбира се. — Тя се наведе над умивалника и се зае да остъргва боята от ръцете си. — Казах ти, бях заета.

— Толкова заета, че да не можеш да вдигнеш телефона?

— Телефонът разсейва. Ако искаш да започнеш спор, Клиф, можеш просто да си вземеш предложението за примирие и... — Телефонът зад гърба ѝ извънхя рязко, така че Меги завърши с ругатня. Преди да бе успяла да го вдигне, Клиф взе слушалката.

— Да? — Облегна се на масата и видя как в очите ѝ пламва гняв. Това му бе липсвало, осъзна той, както и неуловимата сексуалност на нейния аромат. — Не, съжалявам, госпожица Фицджералд няма да прави коментари. — Остави слушалката.

Тя изтри ръце в панталона си.

— Мога да се справям с телефонните си обаждания, благодаря ти. Ако ми потрябва телефонист, ще ти съобщя.

Клиф отново отпи от шишето.

— Просто ти спестявам малко нерви.

— Не искам ти или който и да било друг да ми спестява нервите — избухна Меги. — Това са си моите нерви и аз ще правя с тях каквото си поискам. — Той се ухили, ала преди да бе измислила как да му отговори, телефонът отново извънхя. — Да не си посмял! — предупреди го тя, избухна го настрани и грабна слушалката.

— Ало?

— По дяволите, Меги, пак беше оставила телефона отворен.

Тя въздъхна. С журналист може би щеше по-лесно да се оправи.

— Здравсти, Си Джей. Как си?

— Ще ти кажа аз как съм!

Меги отдръпна слушалката от ухото си и се намръщи към Клиф.

— Няма нужда да висиш тук.

Той изпи следващата голяма глътка и се разположи удобно.

— Аз нямам нищо против.

— Меги! — вибрираше гласът на Си Джей в ухото ѝ. — С кого, по дяволите, говориш?

— С никого — смотолеви тя и демонстративно обърна гръб на Клиф. — Щеше да ми казваш как си.

— От вчера съм се побъркал да те търся. Меги, безотговорно е да оставяш телефона си отворен, когато хората се опитват да се свържат с теб.

На масата имаше плик със сладки. Меги извади една и отмъстително впи зъби в нея.

— Очевидно съм го оставила отворен, защото не съм искала да се свързват с мен.

— Ако и този път не бях те намерил, щях да изпратя телеграма, а и не съм сигурен дали в това затънтено място доставят телеграми. Какво, по дяволите, правиш?

— Работя — процеди тя през зъби. — Не мога да работя, когато телефонът непрекъснато звъни и вечно идва някой. Преместих се тук, за да бъда сама. Все още чакам това да се случи.

— Хубава позиция, няма що. — В Лос Анджелис Си Джей отвори чекмеджето на бюрото и започна да търси хапчетата си. — Из цялата страна хората се безпокоят за теб.

— По дяволите, хората из цялата страна няма нужда да се безпокоят за мен. Аз съм много добре!

— Добре звучиш.

Меги с усилие овладя нервите си. Когато ги изпускаше със Си Джей, неизбежно губеше битката.

— Извинявай, че ти се развиках, Си Джей, ала ми е омръзнало да ме критикуват за това, че правя каквото искам да правя.

— Аз не те критикувам — изръмжа той, като смучеше ментовото хапче. — Това е просто естествена загриженост. По дяволите, Меги, кой не би бил загрижен след онази история във вестника?

Тя се напрегна и, без да се замисля, се обърна с лице към Клиф. Той я гледаше настойчиво и държеше небрежно шишето между пръстите си.

— Каква история във вестника?

— За онзи човек... Тъж, за това, което е останало от онзи човек, дето е бил погребан в двора ти. Господи, Меги, едва не получих удар, като го прочетох. А после, като не можех да се свържа с теб...

— Извинявай. — Тя прокара ръка през косата си. — Наистина съжалявам, Си Джей, не мислех, че ще стигне до вестниците, поне не

там при вас.

— Така че какво би ми навредило, ако не го знам, нали?

Меги се усмихна на обидения му глас.

— Да, нещо такова. Ако се бях сетила, че новините ще стигнат толкова далеч, щях да ти се обадя да ти разкажа подробностите.

— Да стигнат толкова далеч? — Той не се бе успокоил. — Меги, ти знаеш, че всичко, свързано с твоето име, стига до пресата от двете страни на Атлантика.

Тя бавно започна да разтрива с пръст слепоочието си.

— А ти знаеш, че това е една от причините, поради които исках да се измъкна.

— Това няма да се промени, където и да живееш.

Меги въздъхна:

— Очевидно няма.

— Освен това, то няма нищо общо с онова, което става сега — възрази Си Джей, притисна ръка към нервния си стомах и си помисли дали една чаша минерална вода „Перие“ не би го успокоила. Може би по-добре уиски.

— Не съм чела вестника — подзе спокойно тя, — но съм сигурна, че цялата история е раздута.

— Раздута? — Меги отново трябваше да отдалечи слушалката от ухото си. На няколко крачки от нея Клиф чуваше ясно гласа на Си Джей. — Ти спънала ли си се, или не си се спънала в купчина... кости?

Тя се намръщи, като си представи тази картина.

— Не съвсем. — Трябваше много да се старее да поддържа тона си спокоен. — Всъщност кучето ги намери. Полицията веднага пристигна и се зае. Аз нямам нищо общо с това. — Видя как при последните й думи Клиф вдигна вежди, ала не изкоментира.

— Меги, пише, че онзи човек е бил убит и погребан точно там, на няколко метра от къщата ти.

— Преди десет години. — Тя по-силно притисна пръсти към слепоочието си.

— Меги, ела си у дома.

Тя затвори очи, защото в гласа му звучеше молба, на която трудно се устояваше.

— Си Джей, аз съм си у дома.

— По дяволите, как очакваш да спя през нощта, като те мисля, че си сама на края на света? За бога, ти си една от най-преуспелите, най-богатите, най-прочутите жени в света, а живееш в такава дупка.

— Ако съм преуспяла, богата и прочута, мога да живея където поискам. — Отново трябваше да се пребори с гнева си. Както и да го изказваше Си Джей, с какъвто и да бе тон, загрижеността му бе искрена. По-добре беше да се съсредоточи върху това. — Освен това, имам зло куче пазач, което ти ми подари. — Погледна към кутретото, което кротко спеше в краката на Клиф. Когато вдигна очи, се усети, че се усмихва в лицето му. — Не бих могла да съм в по-голяма безопасност.

— Ако си беше наела бодигард...

Меги се разсмя.

— Отново се държиш като баба. Последното, което ми трябва, е бодигард. Много съм добре — продължи бързо, преди да бе успял да възрази. — Завърших музиката, в главата ми се въртят десетина идеи за нови песни и си мисля за нов мюзикъл. Защо не ми кажеш колко беше блестяща музиката?

— Знаеш, че е блестяща — смотолеви той. — Това е може би най-доброто, което си правила.

— Още — настоя тя. — Говори ми още. Искам да ме хвалиш.

Той въздъхна, признал поражението си.

— Когато го пуснах на продуцентите, те изпаднаха в екстаз. Беше предложено да дойдеш да контролираш записа.

— Забрави! — Меги закричи към умивалника и обратно.

— По дяволите, бихме дошли ние при теб, но в Хънтсвил няма студио.

— Морганвил — поправи го тя. — Ти нямаш нужда от мен за записа.

— Искат ти да направиш заглавната песен.

— Какво? — Изненадана, Меги спря наскочила крачка.

— Чуй ме, преди да откажеш! — Си Джей се поизправи на стола и избра най-убедителния си глас. — Знам, че винаги си отказвала сама да изпълняваш или записваш песните си и никога не съм те насилвал. Обаче това е нещо, за което според мен наистина трябва да си помислиш. Меги, тази песен е върховна, абсолютно върховна, а никой

не може да вложи в нея това, което ти си вложила. След като пуснах записа, всички в залата имаха нужда от студен душ.

Въпреки че се засмя, тя не можеше напълно да отхвърли идеята.

— Сещам се за поне пет актриси, които могат да изпеят тази песен, Си Джей. Нямах нужда от мен.

— Аз се сещам поне за десет, които могат да я изпеят — възрази той. — Ала не като теб. На тази песен й трябваш ти, Меги. Можеш поне да си помислиш.

Тя си каза, че вече достатъчно му бе отказвала като за един ден.

— Добре, ще си помисля.

— След една седмица ще ми кажеш какво си решила.

— Си Джей...

— Добре, добре, след две седмици.

— Добре. И извинявай за телефона.

— Можеш поне да си сложиш един от онези ужасни телефонни секретари.

— Може би. Грижи се за себе си, Си Джей.

— Аз винаги се грижа. Просто следвай собствения си съвет.

— Винаги го правя. Дочуване. — Затвори и изпусна една дълга въздишка. — Чувствам се, сякаш директорът на училището ми е издърпал ушите.

Клиф я гледаше как взема сгънатата кърпа за съдове, смачква я и пак я оставя.

— Знаеш как да се справяш с него.

— Имам голям опит.

— От какво е недоволен Си Джей?

— Вечният мърморко. — Меги поклати глава. — Не, честно казано, представа си нямам.

— Винаги ли те измъчва така?

— Сигурно. — Отново хвана кърпата. — Изглежда новините са достигнали до вестниците по крайбрежието. А после, като не е успял да се свърже с мен... — Замълча и се намръщи през прозореца.

— Напрегната си.

Тя пусна кърпата върху ръба на умивалника.

— Не съм.

— Напрегната си — настоя той. — Нали виждам. — Протегна ръка и плъзна длан по шията и рамото й. — Чувствам го.

От докосването на пръстите му кожата ѝ пламна. Меги бавно обърна глава.

— Не искам да правиш това.

Клиф протегна и другата си ръка и започна да размачква раменете ѝ. Нейните ли нерви искаше да успокои, или своите?

— Да те докосвам ли? — прошепна той. — Трудно.

Усетила, че вече отслабва, тя хвана китките му.

— Постарай се — посъветва го Меги и се опита да го отблъсне.

— От няколко дни се опитвам. — Пръстите му натискаха и отпускаха, натискаха и отпускаха в ритъм, от който костите ѝ омекваха. — Реших, че това е хабене на енергия, която иначе бих могъл да употребя, за да правя любов с теб.

Съзнанието ѝ започваше да се замайва, дъхът ѝ ставаше неравномерен.

— Ние нямаме какво да си дадем.

— И двамата знаем, че не е така. — Наведе глава и докосна с устни слепоочието ѝ, което я бе видял да разтрива по време на телефонния разговор.

От нея се изтръгна една въздишка. Това не бе, което искаше... Това бе всичко, което искаше.

— Сексът е...

— Необходима и приятна част от живота — довърши Клиф и насочи устни към нейните.

Значи това бе прелъстяването, помисли тя унесено. Това бе неволната възбуда. Усещаше, че не се съпротивлява, а отстъпва, разтопява се и знаеше, че когато напълно се предаде, мостовете ще останат зад гърба ѝ в пламъци.

— Ние ще бъдем само двама души, които споделят леглото — отрони Меги. — Няма нищо друго.

Независимо дали това бе въпрос, или заключение, той се опитваше да повярва, че бе истина. Ако имаше нещо друго, то нямаше да свърши, а Клиф щеше да се окаже оплетен до края на живота си с една жена, която почти не разбираше. Ако имаше само желания, можеше да отслаби самоконтрола си и да им се отдаде. Ако имаше само страст, можеше без никакви последствия да вземе всичко, което поиска. Мислеше ли изобщо за последствията, когато тя омекваше и се разгорещаваше в ръцете му?

— Искам да те почувствам — прошепна в устните ѝ. — Искам кожата ти под ръцете си, гладка и гореща, искам сърцето ти да се блъска.

Всичко, помисли Меги като през мъгла. Би му дала всичко, стига да стоеше така близо, стига устните му да продължаваха така тъмно, отчаяно, трескаво да прелъстяват сетивата ѝ. Той смъкна тениската ѝ през главата и плъзна ръце по гърба ѝ — надолу, после отново нагоре, така че тя едва не полудя от желание за още. Ризата му дращеше втвърдените ѝ зърна, докато ръцете му ги завладяха.

Клиф усещаше биенето на сърцето ѝ, Меги самата го чуваше в главата си как бумти. Бедрата ѝ се притиснаха към неговите. Разделяха ги само два слоя тънък, мек плат на двата чифта джинси. Тя помнеше всяка извивка на тялото му, помнеше усещането за това тяло срещу своето, топло, нетърпеливо и голо.

Той миришеше на работа и на вятър, на пот и разкопана пръст. Тази миризма изпълни сетивата ѝ и Меги посегна с устни към лицето и врата му, за да опита вкуса им.

Дива като земята, която ги държеше и двамата. Очарователна и не съвсем опитомена като гъстите гори, които ги обграждаха. Това мислеше Меги за изгарящата ги страст, ако изобщо можеше да мисли. Това бе опасно, приятно и чудесно. Тя захвърли всички разсъждения и му се отдаде.

— Сега — прошепна дрезгаво. — Искам те сега.

Отпуснаха се на пода, без да имат представа за време и място, без колебание. Борбата с дрехите само допринесе за чувството за безумие, за неумолимото желание, което избухваше, когато и да се докоснеха.

Когато телефонът на стената зад тях извъня, никой от тях не го чу. Дали те бяха решили така, или съдбата, но в този момент съществуваха само двамата. Потреперване, стон, ласка, ароматът и яростта на страстта — това бе техният свят. Нетърпеливо и още по-нетърпеливо всеки търсеше вкуса и докосването на другия, сякаш този глад никога нямаше да стихне, сякаш никой не би му позволил да стихне. Подът под тях бе твърд и гладък. Търкаляха се по него, сякаш бе покрит с пух. Слънчевата светлина струеше през прозорците, падаше върху тях. Те разкриваха всички тайни на нощта. Един мъж за една жена, една жена за един мъж — времето нямаше място, а мястото

нямаше смисъл. Горещите му устни намериха нейните, а когато ги намериха, го изгори желанието да я притежава напълно. Пръстите му се впиха в бедрата ѝ. Клиф я повдигна върху себе си и я усети как пулсира. Вълната от желание преля през стената на самообладанието му. В момента, в който се съединиха, тялото ѝ се изви назад в потресено удоволствие. Бесният безмилостен ритъм ги подлудяваше.

През полупритворените си очи той я видя как потръпна, а после се понесе с нея в последния огнен танц.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Наистина ли бяха минали часове, или чувството за време му изневеряваше? Клиф се опита от падащите косо през прозореца слънчеви лъчи да разбере колко е часът, ала не можеше да е сигурен. Чувстваше се повече от отпочинал. Чувстваше се съживен. Обърна глава и се загледа в Меги, която спеше до него. Въпреки че смътно си спомняше какво бе правил, като в полусън с проблясъци на пробуждане, знаеше, че я бе отнесъл нагоре по стълбите и двамата се бяха стоварили в леглото. После, прегърнати, бяха потънали в сън. Да, помисли той, тази част си спомняше смътно, но останалото...

Върху кухненския под. Прокара ръка по лицето си. Не бе сигурен дали му бе приятно, или забавно. Откри, че и двете.

Бе правил любов с нея върху кухненския под като хлапак в първия пристъп на страстта. Когато един мъж с опит е минал тридесетте, би трябвало да може да покаже малко повече контрол, малко повече финес. Ала и двата пъти, когато бе правил любов с нея, не бе имал ни едното, ни другото. Не бе сигурен, че това би се променило и ако я любеше за стотен път. Меги имаше над него някаква сила, която достигаше дълбоко и събуждаше не изтънченост, а ярост. И въпреки това... Тъй като тя спеше и нищо не усещаше, Клиф отметна косите от лицето ѝ, за да я вижда по-добре. Да я гледа се превръщаше в навик, от който не бе сигурен, че лесно би се освободил. А когато лежах така кротко, го заливаше вълна на нежност и желание да я защитава. Доколкото си спомняше, никоя друга жена не бе събуждала подобни чувства в него. Тази мисъл не бе успокояваща.

Може би защото когато спеше както сега, Меги изглеждаше крехка, безпомощна, малка. Никога не бе могъл да устоява на крехкостта. Когато бе в прегръдките му, тя бе цялата огън, с някаква направо неразрушима сила. Предизвикателството бе още нещо, на което никога не бе могъл да устои.

Коя всъщност бе Меги Фицджералд, чудеше се той, докато обрисуваше с пръст очертанията на устните ѝ. Не би казал, че е

красива, но лицето ѝ можеше да зашемети мъжа и да го накара никога да не го забрави. Не бе очаквал от нея състрадание, ала го бе видял. Не бе очаквал да е самостоятелна, но при тези трудни обстоятелства тя го доказваше.

Намръщи се и несъзнателно я привлече по-близо. Меги измърмори нещо, без да се събуди. Макар да ѝ казваше, че тя няма нищо общо с това, което се бе случило тук преди десет години, не му бе приятно, че бе сама в голямата отдалечена къща. Знаеше, че Морганвил бе тихо и спокойно градче, ала това не му помагаше. Дори в тишината и спокойствието имаше подводни течения. През последните две седмици това се бе проявило.

Който и да бе убил Уилям Морган, десет години бе живял ненаказан. Който и да го бе убил, вероятно бе ходил по улиците на градчето, бе бърбил с приятели пред банката, бе се веселил на състезанията на детските отбори. Тази мисъл не бе приятна. Още по-неприятна бе мисълта, че който бе убил веднъж, би направил всичко възможно, за да продължи да си живее спокойно в един град, където всеки те познава и знае всичко за теб. Може да беше банално правилото, че убиецът винаги се връща на местопрестъплението, и все пак...

Меги се събуди сама, все още неориентирана. Утро ли бе, чудеше се тя замаяно. Размърда се, вдигна ръце да отметне назад косите си и усети сладостната тежест, която идва след любенето. Рязко се събуди, огледа се и видя, че леглото до нея бе празно.

Сигурно бе сънувала. Но чаршафите до нея бяха още топли, а възглавницата все още ухаеше на него.

Бяха правили любов на пода в кухнята, спомни си Меги и се почувства точно както се бе почувствал Клиф. Ала си спомняше ясно и как я бе носил по стълбите, нежно и внимателно, сякаш бе нещо безценно. Това бе топъл спомен, различен от еротичната сцена, която го предшествах. Такъв спомен можеше да запази за някоя дълга, неспокойна нощ в бъдеще. Но той си бе тръгнал, без да каже нищо.

Порасни, Меги, заповяда си тя. Бъди разумна. От самото начало знаеше, че това не бе любов, а страст. Единственото, което би получила от любовта, бе болката. Романтиката бе за непрактичните, за уязвимите, за наивните. Не бе ли се старала толкова дълго да свикне да не е нито непрактична, нито уязвима, нито наивна?

Клиф не я обичаше, Меги не го обичаше. При второто „не“ сърцето ѝ се сви и тя прехапа устни. Не, повтори си, не го обичаше. Не можеше да си го позволи.

Той бе суров човек, въпреки че бе видяла и някои по-меки черти на характера му. Бе нетолерантен, нетърпелив и често груб. Една жена няма нужда да отдава сърцето си на такъв мъж. Във всеки случай Клиф ясно ѝ бе показал, че искаше тялото ѝ и само тялото ѝ. Два пъти тя бе взела решението да му го даде, така че нямаше право да съжалява, въпреки че си бе тръгнал, без да каже и дума.

Меги разтърка очи и отказа да си признае нарастващия страх, че вече му бе дала нещо повече от тялото си, без и двамата да бяха го осъзнали.

И тогава чу тихото поскърцване горе. Бавно спусна ръце и продължи да лежи неподвижно. Когато звукът се чу за втори път, паниката затрептя в гърлото ѝ. Бе напълно будна, бе посред бял ден и звуците идваха от тавана, не от въображението ѝ.

Макар да трепереше, тя се измъкна тихо от леглото. Този път нямаше да се крие в стаята си, докато някой тършуваше из къщата ѝ. Този път, помисли Меги и облиза устни, докато навличаше тениската си, щеше да открие кой бе това и какво искаше. Бе ѝ студено и главата ѝ бе ясна. Взе ръжена от камината и се промъкна в коридора.

Стълбите към тавана бяха отдясно. Като видя, че вратата горе бе отворена, отново я обзе страх. Никой не бе отварял тази врата, откакто се бе нанесла тук. Трепереща, стисна решително ръжена и тръгна нагоре.

На вратата се спря, защото чу тихото движение вътре. Стисна устни, преглътна и влезе.

— По дяволите, Меги, можеш да нараниш някого с това нещо.

Тя отскочи и се удари в касата на вратата.

— Какво правиш тук?

Клиф се намръщи.

— Просто проверявах. Кога за последен път си влизала?

Меги издиша задържания въздух и напрежението се разсея.

— Изобщо не съм влизала. Таванът е на едно от последните места в списъка на приоритетите ми, така че не съм идвала, откакто съм се нанесла.

Той кимна и отново обходи с очи стаята.

— Някой обаче е влизал.

За пръв път тя се огледа. Както предполагаше, тук нямаше почти нищо, освен прах и паяжини. Таванът бе достатъчно висок, така че Клиф можеше да стои изправен, въпреки че покривът бе скосен. Имаше един стар люлеещ се стол, който след преполиране можеше да се окаже интересен, диван, който беше безнадежден, две лампи без абажури и голям изправен сандък.

— Струва ми се, че тук от години никой не е влизал.

— По-скоро от една седмица — поправи я Клиф. — Погледни насам. — Приблужи се към сандъка и Меги го последва, като се смръщи на дебелия слой прах по пода.

— Е? — настоя тя. — Джойс беше споменала, че тук са останали някои неща, които не ѝ трябват. Аз ѝ казах да не се безпокои, че аз ще се заема с тях, когато имам време.

— Бих казал, че някой вече е изнесъл нещо. — Клиф приклекна до прашния сандък и посочи.

Раздразнена, едва сдържайки се да не кихне, Меги се наведе до него. И тогава го видя. Отпечатък от ръка, много блед, точно до ключалката.

— Но...

Клиф хвана ръката ѝ, преди да бе успяла да пипне отпечатъка.

— На твоє място не бих го правил.

— Някой е идвал тук — прошепна тя. — Не съм си представяла. — Вдигна поглед към Клиф, като се мъчеше да запази спокойствие. — Но какво е можел да търси тук, в този сандък?

— Добър въпрос. — Той се изправи, ала не пусна ръката ѝ.

Меги искаше да говори безгрижно.

— Какво ще кажеш за един добър отговор?

— Струва ми се, че трябва да видим какво мисли шерифът.

— Мислиш, че има нещо общо с... с другото?

Гласът ѝ бе достатъчно стабилен, но пръстите му бяха върху китката ѝ и той знаеше, че пулсът ѝ не беше.

— Струва ми се странно, че всичко се случва едновременно. Съвпаденията са любопитно нещо. Не би било разумно това да се пренебрегне.

— Прав си. — Това не е било преди десет години, помисли тя. Това ставаше сега. — Ще се обадя на шерифа.

— Аз ще се обадя.

Меги спря на прага и се наежи:

— Това е моята къща — започна тя.

— Разбира се — съгласи се Клиф и за нейна изненада плъзна ръце нагоре по голите ѝ бедра. — Аз нямам нищо против да те гледам полуоблечена, обаче Стан сигурно ще се смути.

— Много смешно!

— Не, много красиво. — Докато Меги го гледаше с широко отворени очи, той наведе глава и за пръв път я целуна с истинска нежност. Тя не помръдна и не каза нищо. — Аз ще се обадя на шерифа — отсече Клиф. — Ти иди обуй някакви панталони.

Без да чака отговор, тръгна надолу по стълбите. Меги, още с широко отворени очи, замаяно вдигна ръка и обрисова с пръст устните си. Това, реши тя, бе също толкова неочаквано и трудно за обясняване, както и всичко друго, което се бе случило между тях.

Напълно объркана, опря ръжена на вратата и се върна в спалнята. Не би могла да предположи, че Клиф можеше да целува така — нежно, изискано. А след като не би могла да го знае, не би могла да знае и че сърцето ѝ можеше да спре да бие и въздухът да заседне в дробовете ѝ. Тази съвсем различна целувка бе предизвикала съвсем различна реакция. А тази реакция, Меги знаеше, я бе оставила без никаква защита.

На страст и агресивност можеше да отговори също със страст и агресивност. Там те бяха равни. Ако тя губеше контрол, той също. Нетърпението щеше да бъде посрещнато с нетърпение, огъня с огън, ала нежността... Какво щеше да прави, ако пак я целунеше така? И колко дълго трябваше да чака да го стори? Една жена можеше да се влюби в мъж, който целува така.

Меги се сепна. Някоя жена, поправи се бързо и припряно намъкна джинсите си. Не и тя. Меги нямаше да се влюби в Клиф Дилейни. Той не беше за нея. Клиф не искаше нищо повече от...

После си спомни, че той не си бе тръгнал, без да каже и дума. Изобщо не си бе тръгнал.

— Меги!

Гласът долетя откъм стълбите и я сепна.

— Да? — откликна тя, гледайки в огледалото изненаданото си лице.

— Стан вече е тръгнал.

— Добре, слизам. — След минутка, добави наум. След само една минутка. Седна на леглото. Движеше се като човек, който не бе сигурен дали краката го държат.

Ако се влюбваше в него, по-добре бе да си го признае сега, докато още имаше време да направи нещо. Дали още имаше време? Изведнъж осъзна, че за нея времето бе свършило преди дни, а може би и по-рано. Може би в момента, в който Клиф бе слязъл от камиона си.

А сега какво? Бе си позволила да се влюби в мъж, когото почти не познаваше, едва разбираше и през повечето време изобщо не бе сигурна, че харесва. Той пък определено не я разбираше и не изглеждаше да има желание да я разбере.

И въпреки това бе засадил върба в двора ѝ. Може би разбираше повече, отколкото и двамата осъзнаваха. Естествено, между тях всъщност нищо не можеше да има, повтори си Меги припряно. По характер бяха диаметрално противоположни. И въпреки това в момента нямаше друг избор, освен да следва сърцето си и да се надява, че разумът ще ѝ помогне да е по-уравновесена.

Стана и фаталистично си напомни, че досега не го бе правила.

Долу бе тихо, но още щом слезе, ѝ замириса на кафе. Спря за момент, като се чудеше дали трябва да се ядоса, или да ѝ стане приятно, че Клиф се чувстваше като у дома си. Не можа да реши и тръгна към кухнята.

— Искаш ли една чаша? — попита я Клиф. Той вече пиеше, облегнал се на масата в обичайната си поза.

Тя вдигна вежди.

— Ако искаш да знаеш, искам. Затрудни ли се да намериш каквото ти трябва?

Без да обръща внимание на сарказма ѝ, Клиф посегна към бюфета за още една чаша.

— Не. Ти не си обядвала.

— Аз обикновено не обядвам. — Меги дойде зад него да си налее чашата.

— Аз пък обядвам — съобщи той с естественост, която според нея граничеше с нахалство, отвори хладилника и започна да търси в него.

— Заповядай — измърмори тя и си опари езика с кафето.

— По-добре се научи да си зареждаш хладилника — посъветва я Клиф, като откри, че запасите ѝ бяха отчайващо оскъдни. — През зимата често се случва такива странични пътища по цяла седмица да останат затрупани със сняг.

— Ще го запомня.

— Ядеш ли такова нещо? — поинтересува се той и избута настрана кофичка кисело мляко.

— Най-случайно го харесвам. — Меги се приближи решително с намерението да захлопне вратата на хладилника, независимо дали ръката му бе вътре, или не. Клиф я изпревари, измъкна едно пилешко бутче и отстъпи крачка назад. — Бих искала само да спомена, че ми изяждаш вечерята.

— Искаш ли една хапка? — Дружелюбно ѝ протегна бутчето. Тя едва сдържа усмивката си.

— Не.

— Странно. — Той отхапа и замислено започна да дъвче. — Щом вляза в тази кухня, и ми се отваря апетит.

Меги му хвърли един поглед. Много добре знаеше, че стои точно на мястото, където съвсем скоро бяха правили дива любов. Ако Клиф се опитваше да я предизвика, успяваше. Ако се опитваше да я разсее от онова, което бяха открили на тавана, също успяваше. И в двата случая тя откри, че не може да му устои.

Нарочно пристъпи към него и бавно плъзна ръце по гърдите му. Време бе, реши Меги, да му го върне с неговите камъни по неговата глава.

— Може би, в края на краищата, и аз съм гладна — прошепна тя и се вдигна на пръсти да погъделичка подмамващо устните му със своите.

Тъй като не бе очаквал такова нещо от нея, той не направи нищо. От самото начало Клиф бе дебнал и прелъстявал. Меги бе дамата, принцесата с необузdana страст, за която мъжете често си мечтаят през дългите тъмни нощи. Сега, като гледаше в дълбоките ѝ кадифени очи, повече му приличаше на вещица. Кой кого всъщност дебнеше и прелъстяваше?

Тя му отнемаше дъха, само ароматът ѝ бе достатъчен. Караше съзнанието му да се замъглява, само докосването стигаше. Когато го погледнеше така настойчиво, с полуразтворени устни, Меги бе

единствената жена, която желаше, единствената жена, която познаваше. В такива моменти я искаше с огън, който обещавахе никога да не бъде обуздан. Съвсем неочаквано и съвсем ясно тя го ужасяваше.

— Меги... — Протегна ръка да я отблъсне или да я привлече още по-близо. Така и не разбра, защото кучето започна да лае и отвън се чу звукът на изкачваща се по ливадата кола. Клиф отпусна ръката си. — Това трябва да е Стан.

— Да. — Тя го разглеждаше с откровено любопитство, което той не бе готов да понесе.

— По-добре иди да отвориш.

— Добре. — Още един момент го гледа право в очите, доста доволна от неувереността, която виждаше там. — Ти идваш ли?

— Да, след малко. — Изчака я да излезе и въздъхна дълбоко. Прекалено много се бе доближил до нещо, не бе сигурен точно до какво, ала знаеше, че то не му харесва. Апетитът му изведнъж се изпари. Клиф остави бутчето и взе кафето. Като забеляза, че ръцете му не бяха съвсем стабилни, го пресуши на един дъх.

Е, определено не скучаеше, мислеше Меги, докато вървеше по коридора. Шерифът отново бе пред вратата ѝ, Клиф седеше в кухнята и изглеждаше така, сякаш го бяха ударили с тъп предмет, а на нея главата ѝ така се въртеше от чувство за — за сила? — че не знаеше какво може да се случи в следващия момент. Преместването на село със сигурност не ѝ бе донесло спокойствие. Никога през живота си не се бе чувствала по-възбудена.

— Добър ден, госпожице Фицджералд.

— Добър ден, шерифе. — Тя вдигна кучето да спре лая му.

— Страшен звяр имате тук — отбеляза той, протегна ръка и позволи на кученцето предпазливо да я подуши. — Клиф ми се обади. Каза, че май някой е влизал в къщата.

— Това изглежда единственото обяснение. — Меги отстъпи назад и започна да се бори и с кучето, и с вратата. — Въпреки че не виждам никакъв смисъл. Явно миналата седмица някой се е качвал на тавана.

— Миналата седмица? — Стан се зае с вратата, после леко, сякаш нехайно опря ръка на кобура на пистолета си. — Защо не се обадохте по-рано?

Меги пусна кученцето на пода, тупна го по задницата и то избяга в студиото. Чувстваше се глупаво.

— Събудих се посред нощ и чух шум. Признавам, че в момента се паникьосах, но на сутринта... — Замълча и сви рамене. — На сутринта реших, че съм си въобразила, така че повече или по-малко забравих за цялата история.

Стан слушаше и кимаше.

— А сега?

— Случайно го споменах пред Клиф тази... Тъж... Тази сутрин — довърши тя. — Той беше достатъчно любопитен да се качи на тавана.

— Разбирам. — Меги имаше чувството, че Стан разбира всичко, много добре разбира.

— Здравей, Стан. — Клиф дойде от кухнята. Изглеждаше съвсем спокоен. — Благодаря, че дойде.

Аз трябваше да го кажа, помисли Меги, ала преди да успее да отвори уста, мъжете говореха над главата ѝ.

— Това ми е работата — заяви Стан. — Ти самият добре се справяш с терена.

— Преборвам се.

Стан му се усмихна чаровно:

— Винаги си обичал предизвикателствата.

Познавах се достатъчно добре и Клиф разбираше, че става дума не само за земята, а и за жената.

— Без тях животът би бил скучен.

— Чух, че си намерил нещо на тавана.

— Достатъчно, за да ме накара да мисля, че някой е ровил там.

— Дай да видя.

— Аз ще ви покажа — намеси се Меги, хвърли на Клиф един многозначителен поглед и поведе нагоре по стълбите.

Когато стигнаха до вратата на тавана, Стан погледна към ръжена, който още бе опрян на нея.

— Някой може да се спъне в това нещо — обади се той.

— Трябва да съм го забравила. — Без да обръща внимание на усмивката на Клиф, тя го грабна и го скри зад гърба си.

— Не ми изглежда някой скоро да е влизал тук — забеляза Стан и изчисти една паяжина от лицето си.

— Аз до днес не се бях качвала — Меги потрепери, като видя как един голям черен паяк невъзмутимо пълзеше по стената отляво. На никого не би признала, че причината да не го стори бе страхът от насекоми и мишки. — Има толкова много други неща, които трябва да се правят в къщата. — Хладнокръвно отстъпи крачка назад от стената.

— Тук няма много за правене. — Стан потърка брадичката си с ръка. — Когато Джойс наследи къщата, ние с нея изнесохме всичко, което ни интересуваше. Лоуела вече беше взела каквото искаше. Ако не сте се качвали — продължи той, като се оглеждаше бавно наоколо, — откъде знаете, че нещо липсва?

— Не знам. Но вижте това. — За втори път Меги прекоси прашния под. Този път приклепна до сандъка и показа.

Стан се наведе до нея и тя долови непретенциозния му одеколон, вероятно купен от местния универсален магазин. Позна го и надигналата се вълна от носталгия ѝ напомни, че шофьорът на майка ѝ използваше същия одеколон. Това, без никаква друга причина, затвърди доверието ѝ в него.

— Любопитно — промърмори Стан, като внимаваше да не размаже бледото очертание. — Отваряли ли сте това?

— Никой от нас не го е пипал — обади се зад гърба му Клиф.

Стан отново кимна и натисна резето. Другата му ръка машинално се вдигна, ала спря миг преди да се опре точно върху отпечатъка.

— Някой друг май го е пипал. — Внимателно хвана ключалката и я дръпна. — Заключено. — Седна на пети и се намръщи към сандъка. — Да ме убият, ако мога да си спомня какво имаше вътре и дали имаше ключ. Джойс може да знае... Или по-скоро Лоуела. И все пак... — Поклати глава и се изправи. — Не ми звучи логично някой да се вмъкне тук и да вземе нещо от този стар сандък, особено сега, когато за пръв път от десет години в къщата живее някой. — Погледна отново към Меги. — Сигурна ли сте, че долу нищо не липсва?

— Да... Тоест, така мисля. Почти всичко, което съм докарала, е още по кашоните.

— Няма да навреди да огледате по-хубаво.

— Добре. — Тя тръгна надолу към втория етаж. Осъзна, че се надяваше нещо да липсва. Това щеше да има смисъл, щеше да е нещо реално. Едва забелязващият се отпечатък на сандъка и липсата на

всякакви обяснения предизвикваха гадене в стомаха ѝ. Един обикновен обир щеше само да я ядоса.

Влезе в своята спалня, следвана от двамата мъже, и провери първо бижутата. Всичко бе точно както го бе оставила. В следващата стая имаше кашони, които от пръв поглед можеше да каже, че никой не бе пипал, а още по-малко отварял.

— Тук това е всичко. Долу има още кашони и няколко картини, на които още не съм сложила рамките.

— Да погледнем.

Меги тръгна надолу по стълбите.

— Това не ми харесва — каза полугласно Клиф на шерифа. — И ти не мислиш, че тя ще открие нещо да липсва долу.

— Единственото разумно обяснение е грабеж, Клиф.

— Откак започнахме да ровим в онова дере, много неща нямат разумно обяснения.

Стан въздъхна тихо и проследи Меги с поглед.

— Знам, и много пъти просто няма отговори.

— Ще кажеш ли на Джойс за това?

— Може да се наложи. — Стан спря долу на стълбите и разтърка врата си. — Тя е силна жена, Клиф. Мисля, че не съм разбирал колко е силна, докато не започна цялата тази история. Знам, че когато се оженихме, много хора мислеха, че го правя заради наследството ѝ.

— Никой, който те е познавал, не е мислил така.

Стан сви рамене.

— Както и да е, след време тези приказки отмряха, особено след като станах шериф. Струва ми се, че на моменти съм се чудил дали и Джойс не мисли така.

— Щеше да ми каже — успокои го Клиф.

Стан се позасмя и се обърна към него.

— Да, щеше.

Меги се върна в коридора от музикалното студио.

— И тук не липсва нищо. Имам някои неща и в хола, но...

— Да доведем работата докрай — предложи Стан и влезе. — Боядисват ли? — попита той, като забеляза кутията с боя и четката до прозореца.

— Смятах днес да довърша — отвърна разсеяно Меги, докато оглеждаше още няколко кашона, — но после госпожа Морган се отби

и...

— Лоуела? — прекъсна я Стан.

Тъй като той се бе намръщил, тя се опита да заглади нещата:

— Да, макар че не стоя много. Просто разгледахме снимките, които ми беше изпратила. — Смутено ги взе. — Всъщност, Клиф, исках да ти ги покажа. Мислех да те попитам как да засадя такива пълзящи рози. — Започна да прехвърля снимките. Мъжете стояха от двете ѝ страни. — Лоуела определено е имала усет как да накара цветята да изглеждат тъй, сякаш сами са пораснали. Не знам дали аз имам такъв талант.

— Тя винаги е обичала тази къща — намеси се Стан. — Тя... — Замълча, когато Меги стигна до цветната снимка, където бяха двамата с Морган. — Тази я бях забравил — обади се след малко. — Джойс я направи първия ден от ловния сезон.

— Лоуела спомена, че тя е ловувала.

— Ловуваше — вметна Клиф, — защото той я караше. Морган имаше... Слабост към пушките.

И е умрял от пушка, помисли Меги и потрепери. Обърна снимките.

— Доколкото виждам, шерифе, никъде нищо не липсва.

Той погледна към купчината фотографии.

— Добре тогава, ще проверя прозорците и вратите, да видя дали има следи от разбиване.

— Можете да проверите — въздъхна Меги, — обаче не знам дали вратите бяха заключени, а поне половината прозорци бяха отворени.

Той я погледна както родителите гледат децата си, когато направят нещо глупаво и очаквано.

— Все пак ще се поразходя. Човек никога не знае.

Когато той излезе, Меги се стовари върху дивана и потъна в мълчание. Клиф, сякаш нямаше какво друго да прави, се приближи до часовника над камината и започна да го навива. Кучето се измъкна изпод дивана и започна да танцува в краката им. Напрежението в стаята бе направо осезаемо. Меги почти бе престанала да се чуди дали мълчанието или напрежението някога щяха да се разсеят.

Защо му е на някой да се рови в един стар сандък, който от години е стоял изоставен на тавана? Защо Клиф присъства на това

откритие, както присъства и на откритието в дерето? Какво я бе накарало да се влюби в него и щеше ли страстта между тях да избледнее като ярко лумнал пламък? Ако можеше да разбере някое от тези неща, може би останалото щеше да си дойде на мястото и тя щеше да знае какво да прави.

— Изглежда не е имало проникване с взлом — съобщи Стан, като се върна в стаята. — Ще отида в града, ще подам официален рапорт и ще се заема с това, но... — Поклати глава. — Нищо не мога да обещавам. Препоръчвам ви да държите вратите си заключени и да помислите за катинари.

— Аз ще остана тук няколко дни — оповести Клиф за изненада и на двамата. Продължи, сякаш не бе забелязал реакцията им: — Меги няма да бъде сама, макар да ми се струва, че каквото е трябвало да се вземе от къщата, вече е взето.

— Да... — Стан се почеса по носа, почти успявайки да скрие усмивката си. — Аз ще тръгвам.

Меги не стана да го изпрати, а се вторачи в Клиф, докато предната врата се затвори.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще останеш тук?

— Първо ще трябва да понапазаруваме. Не мога да преживея с това, което имаш в кухнята си.

— Никой не те е карал да преживяваш с него — сопна му се тя и скочи на крака. — И никой не те е молил да оставаш тук. Не разбирам защо трябва да продължавам да ти напомням чия е тази къща и земята около нея.

— И аз не разбирам.

— Ти му го каза — продължи Меги. — Все едно, че си съобщил на целия град, че аз и ти...

— Сме точно това, което сме — довърши той весело. — Ако ще ходим до града, по-добре си обуй някакви обувки.

— Аз няма да ходя до града, а ти няма да останеш тук.

Клиф се приближи толкова бързо, че я свари съвсем неподготвена. Хвана я здраво за раменете.

— Няма да те оставя тук сама, докато не разберем какво точно става.

— Казвала съм ти и преди, че мога да се грижа за себе си.

— Може и да можеш, ала няма да го проверяваме точно сега. Оставам тук.

Тя го изгледа. Истината бе, че не искаше да бъде сама. Истината бе, че го искаше, може би прекалено много. И въпреки това той настояваше, помисли Меги и гневът ѝ се поохлади. След като Клиф настояваше, може би го интересуваше повече, отколкото имаше желание да си признае. Може би бе дошло време да заложи на това.

— Ако ти разреши да останеш... — подзе тя.

— Оставам.

— Ако ти разреши да останеш — повтори студено, — ти ще трябва да приготвиш вечерята.

Клиф вдигна вежди и леко отпусна пръстите си върху раменете ѝ.

— След като опитам как готвиш, изобщо няма да споря.

Меги кимна, решила да не се обижда.

— Прекрасно. Отивам да се обуя.

— По-късно... — Преди да бе разбрала какво бе намислил, се стовариха отново на дивана. — Имаме цял ден.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Според Меги бе ирония на съдбата, че едва бе свикнала да живее сама, и вече не живееше сама. Клиф осъществи промяната ненатрапчиво — без суетене, без много труд, с енергично, доста неусетно чувство за организираност, което изглежда му бе в характера. Тя винаги бе уважавала организираните хора — от безопасно разстояние.

Всяка сутрин той излизаше рано, много преди за нея да бе прилично човек да е станал. Бе тих, бърз и никога не я будеше. Понякога, когато по-късно слезеше долу, Меги намираше до кафеварката някоя набързо надраскана бележка: „Телефонът пак беше изключен“ или „Млякото е на свършване, ще взема“.

Не точно любовни писма, помисли тя кисело. Мъж като Клиф не би излял чувствата си върху хартия, както би направила Меги. Това бе просто още една разлика между тях. Във всеки случай, не бе сигурна дали той имаше към нея някакви други чувства, освен желание и от време на време пристъп на нетърпимост. Макар да имаше моменти, когато подозираше, че бе докоснала някои негови по-нежни струни, Клиф не се държеше много като любовник. Не й носеше цветя, ала тя помнеше, че й бе посадил върба. Не я обсипваше с изящни, нежни думи, но Меги понякога улавяше погледа в очите му. Той не бе поет, не бе романтик, ала този поглед, този дълъг, настойчив поглед казваше повече, отколкото повечето жени някога биха чули.

Може би, въпреки неговото и нейното нежелание, бе започнала да го разбира. Колкото повече разбираше, толкова по-трудно й ставаше да овладява непрекъснато растящата си любов. Това не бе мъж, чиито чувства можеха да се пришпорват или насочват. Тя бе жена, която, след като чувствата й са били докоснати, тичаше след тях, накъдето и да я поведат.

Въпреки че бе живяла само месец в една къща извън Морганвил, Меги бе разбрала някои основни неща от живота в малкия град. Каквото и да направеше, ставаше всеобщо достойние, почти преди да

го бе направила. Каквото и да направеше, то предизвикваше разнообразни мнения, които достигаха до всеобщ консенсус. Имаше няколко ключови фигури, чиито мнения можеха да повлияят върху този консенсус. Клиф, разбра тя, бе един от тях, ако решеше да си направи труда. Стан Ейджи и пощаджийката бяха други двама. Не й отне дълго време да открие, че Боги бе още един човек, чието мнение хората търсеха и внимателно претегляха.

Отношенията в Морганвил може и да бяха от по-малък мащаб, отколкото в музикалната индустрия в Южна Калифорния, но Меги виждаше, че те се движеха в едно и също русло. В Лос Анджелис, обаче, тя бе кралска особа от второ поколение, докато тук бе аутсайдер. Аутсайдер, чиято известност можеше да бъде или презирана, или приемана. Засега имаше късмет, защото повечето от ключовите фигури бяха решили да я приемат. Като си мислеше за малките, сплотени градчета, Меги осъзнаваше, че живеейки с Клиф, излагаше на риск това приемане.

Не живееше с него, поправи се тя, докато размазваше лепило по наскоро почистения под на банята. Той не живееше с нея, той стоеше при нея. Имаше огромна разлика. Клиф не си бе пренесъл багажа, нито бяха говорили колко дълго ще остане тук. Бе по-скоро, реши Меги, като да имаш гост, когото не се чувстваш задължен да развличаш или впечатляваш.

Без да бе необходимо и по свой собствен избор той бе решил да бъде неин телохранител. А нощем, когато слънцето залезеше и гората стихнеше, тялото ѝ бе негово. Клиф приемаше нейната страст, нейния глад и желания. Може би един ден щеше да приеме и чувствата ѝ, които горяха също толкова горещо и буйно. Ала първо трябваше да започне да я разбира, както тя започваше да разбира него. Без това разбиране и без уважението, което идваше с него, емоциите и страстите щяха да увехнат и да умрат.

Меги намести следващата плочка и седна да огледа как става. Теракотата с цвят на камък ѝ позволяваше да използва безброй комбинации от цветове. Тя искаше нищо в нейната къща да не бъде прекалено ограничаващо или организирано, както искаше и да направи сама повечето промени и подобрения.

Меги огледа шестте залепени плочки и кимна. Напоследък ставаше доста сръчна. Въпреки че теменужките ѝ така и не се

възстановиха, те бяха единственият ѝ голям провал.

Доволна и готова да продължи, тя се замисли дали да не разбърка още една доза лепило или да не започне следващата стена в спалнята си. Оставаше да сложи тапетите само още на една стена и половина, спомни си Меги, после трябваше да реши какви пердета да избере — бежови, кафяви, масленозелени... Голяма работа, биха казали повечето хора, но пък тя винаги досега бе оставяла такива неща на декораторите. Сега, ако нещо не се получи, можеше да обвинява само себе си.

Със смях посегна отново към кутията с плочките, поряза си пръста на един остър ръб и изруга без особен ентусиазъм. Това бе цената сам да си майстор, реши Меги и отиде до чешмата да се изплакне. Може би трябваше да остави за малко плочките и да се заеме с тапетите.

Когато кучето залая и се чу шум от кола, тя разбра, че и двете ще трябва да почакаат. Примирено спря водата, отиде до малкото прозорче и видя как лейтенант Райкър взема последния завой.

Защо се е върнал, учуди се Меги и се намръщи. Едва ли можеше да му даде още някаква информация. Ала той не тръгна веднага към къщата и тя остана, където си беше. Райкър пое по пътеката от плочки, която хората на Клиф бяха направили едва тази седмица. Като стигна до края, не се обърна към терасата, а погледна към дерето. Бавно извади цигара и я запали с къса кибритена клечка. Няколко минути просто стоеше там, пушеше и гледаше към пръстта и камъните, сякаш те можеха да му дадат отговор на въпросите, които имаше. После, преди Меги да бе успяла да реагира, се обърна и погледна право към прозореца, където стоеше тя. Почувствала се глупаво, Меги слезе долу да го посрещне.

— Здравейте, лейтенанте. — Тя внимателно слезе по стъпалата на терасата към твърдите нови плочки.

— Добър ден, госпожице Фицджералд. — Той метна фасата в храсталака близо до дерето. — Вашият двор започва да се оформя. Като си помисля само на какво приличаше преди няколко седмици.

— Благодаря ви. — Изглеждаше толкова безопасен, толкова приятен. Меги отново се зачуди дали носи под самото си пистолет.

— Забелязвам, че там сте засадили върба. — Но гледаше към нея, не към върбата. — Скоро ще можете да направите вашето езеро.

И Меги като Райкър не погледна към дерето.

— Значи ли това, че разследването почти е завършило?

Райкър се почеса по брадата.

— Струва ми се, че не съм казал такова нещо. Работим по въпроса.

Тя потисна въздишката си.

— Ще претърсват ли пак дерето?

— Едва ли ще се стигне до това. Прегледахме го вече два пъти. Въпросът е... — Той замълча и пристъпи от крак на крак. — Не обичам неизяснените неща. Колкото повече се ровим в тази история, толкова повече откриваме. Трудно е да се изяснят неща отпреди десет години.

Дали това бе светско посещение, или официално, чудеше се Меги, като се мъчеше да не се дразни. Спомняше си колко бе смутен Райкър, когато я молеше за автограф. В момента нямаше нужда от още един поклонник.

— Лейтенанте, има ли нещо, което мога да направя?

— Искан да ви питам дали някой не е минавал насам, някой, когото познавате, или може би някой, когото не познавате.

— Някой да е минавал?

— Убийството е станало тук, госпожице Фицджералд, и колкото повече се ровим, толкова повече хора откриваме, които са имали причини да убият Морган. Много от тях все още живеят в града.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Ако се опитвате да ме притесните, лейтенанте, успявате.

— Нямам такова желание, ала и не искам да ви държа в неведение. — Той се поколеба, после реши да следва инстинкта си. — Открихме, че Морган е изтеглил дваисет и пет хиляди долара от банковата си сметка в деня, в който е изчезнал. Колата му е била намерена, сега е открито и тялото, но парите така и не са се появили.

— Дваисет и пет хиляди... — прошепна Меги. Порядъчна сума, още по-порядъчна преди десет години. — Искате да ми кажете, че парите са били мотивът за убийството?

— Парите винаги са мотив за убийство и това не е изяснено. Проверяваме много хора, ала това отнема време. Досега никой не е показвал, че има такива пари. Понечи да извади още една цигара, после очевидно размисли. — Аз имам една-две теории...

Би се усмихнала, ако главата не започваше да я боли.

— И бихте искали да ми ги разкажете?

— Който и да е убил Морган, е бил достатъчно умен, за да скрие следите си. Може да е бил достатъчно умен и за да знае, че ако се появи с двайсет и пет хиляди долара, това няма да остане незабелязано в град като този. Може би, само може би се е уплашил и се е отървал от парите. А може и да ги е скрил, така че да има търпение, докато слуховете за Морган престанат. А после те да го чакат.

— Десет години са много дълго време, лейтенанте.

— Някои хора са по-търпеливи от други — той сви рамене. — Това е само теория.

Но я накара да се замисли. Таванът, сандъкът, отпечатъкът...

— Онази нощ... — подзе тя и спря.

— Да не се е случило нещо онази нощ? — подсказа ѝ Райкър.

Бе глупаво да не му го каже, да се чувства, както се чувстваше, сякаш изковаваше още една брънка за веригата, която я свързваше с всичко случващо се. В края на краищата, той отговаряше за разследването.

— Ами, изглежда някой се е вмъкнал в къщата и е взел нещо от сандъка на тавана. Едва няколко дни след това разбрах, после съобщих на шериф Ейджи.

— Така е трябвало да направите. — Погледът му се насочи към таванския прозорец. — Той откри ли нещо?

— Не кой знае какво. Наистина, намери един ключ. Тоест, жена му намери отнякъде един ключ. Шерифът се върна и отключи сандъка, обаче той беше празен.

— Ще имате ли нещо против, ако и аз погледна?

Искаше ѝ се всичко това да свърши, ала ѝ се струваше, че с всяка крачка затъваше все по-дълбоко.

— Не, нямам нищо против. — Примирено се обърна да го поведе към къщата. — Струва ми се глупаво човек да скрие парите на тавана и да чака, докато някой дойде да живее тук, преди да си ги вземе.

— Вие купихте къщата почти веднага, щом беше обявена за продажба — напомни ѝ Райкър.

— Да, но мина почти цял месец, преди да се нанесе.

— Чух, че госпожа Ейджи е пазила продажбата в тайна. Мъжът ѝ бил против.

— Вие чувате много неща, лейтенант.

Той ѝ се усмихна със същата бавна, полусмутена усмивка, както когато ѝ бе поискал автограф.

— Това ми е работата.

Меги потъна в мълчание, докато стигнаха до втория етаж.

— Таванът е там, горе. Ако има значение, не открих нищо да липсва в къщата.

— Как са влезли? — попита Райкър и започна да се изкачва по стръмните тесни стълби.

— Не знам — смотолеви тя. — Аз не си заключвах вратите.

— Ала вече ги заключвате? — Той погледна през рамо.

— Да, заключвам ги.

— Добре. — Райкър тръгна направо към сандъка, приклепна и се вгледа в резето. Отпечатъкът бе покрит с прах и вече не се виждаше. — Казахте, че ключът е бил у госпожа Ейджи?

— Да, или по-точно един от ключовете. Изглежда сандъкът е бил на последните наематели, семейство възрастни хора. Май е имало поне два ключа, но Джойс успя да намери само единия.

— Хм. — Райкър отвори вече отключения сандък и надзърна вътре, също както се бе взираше в дерето. И двете, помисли Меги, вече бяха празни.

— Лейтенанте, наистина ли мислите, че има връзка между това и... И онова, което разследвате?

— Не обичам съвпаденията — измърмори той и ѝ напомни, че и Клиф бе казал същото. — Казахте, че шерифът се занимава?

— Да.

— Ще поговоря с него, преди да се върна. Двайсет и пет хиляди не заемат много място. Сандъкът е голям.

— Не разбирам защо някой би ги оставил десет години в сандък.

— Хората са странни. — Той се изправи и леко изпъшка от усилието. — Разбира се, това е само предположение. Друго предположение е, че любовницата на Морган е взела парите и е избягала с тях.

— Любовница ли? — повтори неразбиращо Меги.

— Алис Дилейни — обясни спокойно Райкър. — Пет или шест години е имала връзка с Морган. Странно как хората се разприказват, след като веднъж ги накараш да започнат.

— Дилейни — произнесе тихо тя. Надяваше се, че не е чула добре.

— Точно така. Всъщност точно нейният син се занимава с вашето озеленяване. Съвпадение — повтори той. — Цялата тази история е пълна със съвпадения.

Меги някак успя да се овладее, докато слязоха долу. Отговори му любезно, когато отново ѝ каза колко се възхищава от нейната музика. Може би дори се усмихна, докато затваряше вратата след него. Когато обаче остана сама, тя усети как кръвта ѝ се смразява, после спира.

Майката на Клиф години наред е била любовница на Морган, а веднага след смъртта му е изчезнала? Клиф сигурно знаеше. Сигурно всички знаеха, помисли тя и скри лицето си в ръце. В каква каша бе попаднала и как щеше да се измъкне от нея?

Може би полудяваше, ала Клиф започваше да си мисли за дългата извиваща се алея нагоре по хълма като за завръщане у дома. Никога не си бе представял, че може да смята старата къща на Морганови за свой дом. Не и след начина, по който винаги се бе отнасял към Уилям Морган. Нито пък би повярвал, че жената, която живееше там, можеше да го накара да се чувства така. Изглежда ставаше нещо голямо, което не можеше нито да спре, нито да обуздае. И въпреки това той сам бе решил да остане при Меги, както и сам щеше да реши да си тръгне... Когато бъде готов. Откриваше, че от време на време има нужда да си повтаря, че може да си тръгне и че ще го стори.

Но когато тя се смееше, къщата ставаше така топла. Когато се сърдеше, я изпълваше с живот. Когато пееше — когато работеше вечер в музикалното студио, поправи се Клиф. Когато гората притихнеше, преди да изгрее луната, Меги свиреше. Докато композираше, пееше откъслечни думи, фрази, изречения. Дълго преди да свършеше, той усещаше, че е полудял от желание. Чудеше ѝ се как работи с такава страст и чувство час след час, ден след ден.

Това бе дисциплина, реши Клиф. Никога не бе очаквал, че тя ще се отнася към музиката си дисциплинирано. Отдавна се възхищаваше на таланта ѝ, ала през няколкото дни, откак живееше с нея, бе разбрал колко упорито се трудеше Меги в часовете, през които работеше.

Какъв контраст, помисли Клиф. Неправдоподобен контраст като за жена, която прескача от задача към задача в тази голяма пращна къща. Тя оставяше стените наполовина подготвени, таваните наполовина боядисани. Навсякъде имаше кашони и кутии, повечето от тях недокоснати. Във всеки ъгъл имаше натрупани материали. Би казал, че работата ѝ върху къщата бе прецизна, дори съзидателна, до момента, в който я изоставеше заради нещо друго.

Меги не приличаше на никоя друга жена, която познаваше, и той осъзнаваше, че по някое време бе започнал да я разбира. Бе му по-лесно, когато я възприемаше като разглезена холивудска принцеса, която е купила една порутена селска къща заради прищявка или заради сензацията. Сега знаеше, че я бе купила не поради друга причина, а защото я бе обикнала.

Може би наистина бе малко разглезена. Имаше навика много лесно да раздава заповеди. Когато не ставаше нейното, се наежваше или се смразяваше. Клиф се усмихна. Същото можеше да се каже и за него, призна си той.

Трябваше да ѝ отдаде дължимото, че не бе избягала от тревогите и неприятностите, започнали толкова скоро, след като бе пристигнала тук. Ако ставаше дума за друга жена, би казал, че наистина бе пуснала корени. За нея все още имаше съмнения. Може би съзнателно ги подхранваше, защото ако повярваше, че Меги Фицджералд щеше да остане в Морганвил, трябваше да си признае, че искаше тя да остане. Трябваше да признае, че не би се отказал без бой да се прибира всяка вечер у дома при една жена, която го караше да се смее, да се гневи и да се вълнува.

Измина последните няколко метра и спря до края на алеята. Отстрани цъфтеше флокс. Покаралата трева бе като зеленикава сянка върху пръстта. Петуниите на Меги пъстрееха.

Вече и двамата бяха оставили част от себе си в тази земя, осъзна Клиф. Може би това само по себе си бе една връзка, която трудно можеше да се разруши. Още докато слизаше от камиона, я желаше, просто аромата ѝ, просто нейната мекота. Нищо не можеше да направи, за да промени това.

Не се чуваше музика. Той се намръщи и бавно изкачи стъпалата. По това време на деня тя винаги бе пред пианото си. Понякога Клиф се връщаше по-рано и работеше в двора. Разбираше, че бе станало пет

часа, защото тогава музиката започваше и продължаваше не по-малко от час, често по-дълго. Той погледна часовника си. Шест без двайсет и пет. Неспойно натисна дръжката на входната врата.

Разбира се, не бе заключена, помисли си раздразнено. Сутринта ѝ бе оставил бележка, че този ден никой от неговата бригада няма да идва и да държи вратите заключени. Неразумна жена. Защо не можеше да ѝ набие в главата, че тук бе съвсем откъсната? Прекалено много неща се бяха случили и само поради това, че живееше тук, Меги се бе озовала в центъра им.

Тихо. Прекалено тихо, усети Клиф и раздразнението започна да отстъпва пред тревогата. Кучето не лаеше, в къщата витаеше онова празно, ехтящо усещане, което почти всеки можеше да почувства, но не и да го обясни. Макар инстинктът да му подсказваше, че няма никой, той започна да обикаля от стая в стая и да я вика. Името ѝ отскачаше със собствения му глас от стените и се връщаше при него.

Къде, по дяволите, бе тя, чудеше се Клиф, докато прескачаше през две стъпала да провери на втория етаж. Не искаше да си признае, че изпитваше паника само защото се връщаше и намираше къщата празна, ала това, което изпитваше, бе точно паника. Всеки ден тази седмица осигуряваше бригада или поне няколко души, които да работят навън, докато той се върне. Не искаше да я оставя сама, но понеже не можеше да го обясни, този ден бе нарушил ритуала. И сега не можеше да я намери.

— Меги! — Отчаяно се втурна на втория етаж, без да знае какво очакваше или искаше да намери. Никога не бе изпитвал такъв първичен, студен страх. Знаеше само, че къщата бе празна и жената я нямаше. Чифт нейни обувки бяха захвърлени небрежно в средата на килима в спалнята ѝ. Върху облегалката на стола бе праметната блуза. Обиците, които снощи я бе гледал как сваля, още лежаха на шкафчето до сребърната четка с инициалите на майка ѝ. В стаята витаеше нейният аромат. Както винаги.

Когато видя новите плочки в банята, се опита да се успокои. В типичния си безпорядъчен стил Меги се бе заела с нова задача. Но къде, по дяволите...

В този момент видя в умивалника нещо, от което сърцето му спря. Върху белия порцелан имаше три капки кръв. Клиф ги гледа,

докато паниката се надигна в него, зави му се свят и го полазиха студени тръпки.

Някъде отвън се чу бесният лай на кучето. Той се спусна надолу по стълбите, без дори да усеща, че отново и отново викаше името ѝ.

Видя я, още щом излетя през входната врата. Идваше бавно от гората на изток от къщата, а кучето танцуваше в краката ѝ, подскачаше и душеше. Ръцете ѝ бяха в джобовете, главата ѝ наведена. Съзнанието му обхвана всички подробности, а краката му отслабнаха от съчетанието между страх и облекчение.

Втурна се към нея, отново извика името ѝ и я видя как вдигна глава. В следващия момент я грабна в прегръдките си, притисна я към себе си, затвори очи и просто я чувстваше, топла, цяла и невредима. Бе прекалено завладян от чувствата си, за да забележи, че тя стоеше сковано срещу него.

Зарови лице в косите ѝ.

— Меги, къде беше?

Това бе мъжът, когото си мислеше, че е започнала да разбира. Това бе мъжът, когото бе започнала да обича. Тя гледаше над рамото му към къщата.

— Излязох да се разходя.

— Сама ли? — попита Клиф, макар че нямаше нужда. — Сама ли излезе?

Всичко замръзна — кожата ѝ, тялото ѝ, очите ѝ.

— Това е моята земя, Клиф. Защо да не изляза сама?

Той се улови, преди да бе избухнал, че е трябвало да му остави бележка. Какво ставаше с него?

— В умивалника горе имаше кръв.

— Порязах си пръста на една плочка.

Усети, че му се иска да се нахвърли върху нея заради това. Меги нямаше право да се наранява.

— Обикновено по това време свириш — успя да произнесе той.

— Не съм вързана с никакъв график, както не съм вързана и в къщата. Ако ти трябва някаква кротка женичка, която да се хвърля в краката ти всяка вечер, когато се върнеш вкъщи, потърси я някъде другаде. — Остави го зяпнал, отскубна се от него и влезе вътре.

По-спокоен, ала и по-объркан, Клиф влезе в кухнята и я видя да си налива питие. Уиски, забеляза той, още едно нещо за пръв път. Умът

му се бе прояснил малко и вече можеше да види, че на страните ѝ я нямаше обичайната руменина и че раменете ѝ бяха сковани от напрежение. Този път не се приближи до нея, не я докосна.

— Какво се е случило?

Тя разлюля уискито, преди да преглътне. Стори ѝ се прекалено топло, прекалено силно, но отново отпи.

— Не разбирам за какво говориш. — Кухнята бе твърде малка. Меги взе чашата и излезе навън. Въздухът бе топъл и мек. Навън нямаше стени и тавани, които да я карат да се чувства затворена. Завъртя се и седна на тревата. Тук щеше да седи през лятото, помисли тя, щеше да чете... Байрон, ако бе в такова настроение. Слънцето щеше да пада върху нея, тишината да я облива, и щеше да чете, докато заспи. Продължи да гледа към гората, докато сянката на Клиф падна върху нея.

— Меги, какво ти е?

— Не съм в настроение — отвърна тя безизразно. — Не очакваш ли разглезените знаменитости понякога да не са в настроение?

Едва сдържайки гнева си, той седна до нея, после хвана брадичката ѝ. Изчака, докато очите им се срещнаха.

— Какво?

Знаеше, че ще трябва да му каже. Това, от което всичко в нея изстиваше и се свиваше, бе, че не знаеше какво ще последва.

— Днес лейтенант Райкър беше тук — подзе Меги, ала внимателно отмести ръката на Клиф от лицето си.

Той изруга, като се прокле, задето я бе оставил сама.

— Какво искаше?

Тя сви рамене и отново отпи от уискито.

— Той е човек, който не обича неизяснените неща. Очевидно открива доста. Изглежда Уилям Морган е изтеглил от банковата си сметка двайсет и пет хиляди долара в деня, в който е бил убит.

— Двайсет и пет хиляди?

Звучеше изненадан, отбеляза Меги. Искрено изненадан. Разпозна изражението му, присвитите очи, този замислен поглед, който означаваше, че обмисля всички подробности и от всички ъгли. Как можеше вече да е сигурна в нещо?

— Парите така и не са били открити. Една от теориите на Райкър е, че убиецът ги е скрил и търпеливо е чакал хората да забравят за

Морган.

Погледът на Клиф стана по-остър. Той несъзнателно обърна глава и погледна към къщата.

— Тук ли?

— Възможно е.

— Десет години са дяволски дълго време, за да седи човек върху торба с двайсет и пет хиляди — измърмори Клиф. Но той също не обичаше неизяснените неща. — Каза ли му за сандъка на тавана?

— Да, той също го погледна.

Клиф я докосна по рамото, само с върховете на пръстите, толкова леко, че докосването предлагаше колкото успокоение тя би поискала да приеме.

— Това те е разстроило. — Меги не каза нищо, не го и погледна. Клиф почувства как самият той започва да се напруга. — Има още нещо.

— Винаги има още нещо — отвърна тя тихо и сега вече го погледна. Трябваше да го погледне. — Той спомена, че любовницата на Морган е изчезнала веднага след смъртта му. — Усети как пръстите на Клиф се впиват конвулсивно в рамото ѝ, усети и надигащата се вълна гняв.

— Тя не му беше любовница — изрече мъчително той. — Майка ми може да е била дотолкова глупава, че да се влюби в човек като Морган, може да е била дотолкова неразумна, че да спи с него, ала не му беше любовница.

— Защо не си ми казал по-рано? Защо чака да го науча по този начин?

— Това няма нищо общо с теб, нито с всичко, което се случва тук. — Изправи се вбесен.

— Съвпадения — отрони Меги, но Клиф се извърна и се вторачи в нея. — Не беше ли ти самият казал да не се доверявам на съвпадения?

Той бе уловен между стария си гняв и две бездънни кафяви очи. Отново се почувства принуден да обясни нещо, което никога преди не бе обяснявал.

— След като баща ми почина, майка ми беше самотна и много уязвима. Морган знаеше как да се възползва от това. Аз по това време живеях далеч. Ако бях тук, може би щях да успея да го спра. — Овладя

надигналото се негодувание. — Той знаеше как да използва слабостта на хората и използваше слабостта на майка ми. Когато открих, че са любовници, исках да го убия. — Каза го както веднъж вече го бе казвал, студено, спокойно. Меги преглътна мъчително. — Тя вече бе прекалено затънала, за да може да се направи каквото и да е, заблуждаваше се, че го обича. А може и наистина да го обичаше. И други интелигентни жени са били влюбени в него. От години бяха приятелки с Лоуела, ала това нямаше значение. Когато намериха колата му в реката, тя рухна. — Бе болезнено да се връща към това, но сериозните кафяви очи на Меги настояваха да продължи. — Тя не изчезна, дойде при мен. Беше полудяла и за пръв път, откак се бе хванала с Морган, можеше отново да вижда ясно нещата. Срамът по различен начин действа върху хората. Майка ми прекъсна всякакви връзки с Морганвил и с всички в него. Тя знаеше, че връзката ѝ с Морган не е била тайна и когато всичко бе свършило, просто не можеше да понесе клюките. Все още е във Вашингтон. Започнала е нов живот и аз не искам нищо от това да стигне до нея.

Винаги ли толкова непоколебимо защитаваше жените в своя живот, чудеше се Меги. Джойс, майка му... Къде бе нейното място?

— Клиф, разбирам как се чувстваш. И за мен майка ми беше един от най-скъпите хора на света. Ала може да не успееш да направиш нищо. Сега възстановяват какво се е случило преди десет години, а майка ти е била свързана с това.

Но това не бе всичко, което мислеше тя, осъзна той. Хвана я за раменете, като се мъчеше да овладее напрежението в пръстите си.

— Ти се чудиш каква роля може да съм имал аз в това?

— Недей... — Меги се опита да стане, ала той я задържа.

— Възможно е да съм застрелял Морган, за да прекратя една разрушителна връзка с майка ми.

— Ти си го мразел.

— Да.

Очите ѝ не се откъсваха от неговите. Гледаха го дълбоко, изпитателно. Логиката можеше да стигне до него, темпераментът му можеше да го направи подозрителен. Тя се вгледа в тъмносивите му очи и повярва на това, което видя.

— Не — отрони накрая и го привлече към себе си. — Не, прекалено добре те разбирам.

Доверието ѝ, топлата вълна на доверие, която го обля, едва не го разби.

— Наистина ли?

— Може би прекалено добре — прошепна Меги. — Толкова се бях уплашила! — Затвори очи и вдъхна познатия аромат. Бе реален, бе стабилен и, докато можеше да го задържи, бе неин. — Сега не, сега, когато си тук, не.

Клиф усети вълнението, лекото, нежно вълнение. Ако не внимаваше, скоро щеше да забрави, че в живота му има нещо друго и някой друг, освен нея.

— Меги... — Пръстите му вече се вплитаха в косите ѝ. — Не би трябвало да се доверяваш без въпроси.

— Няма доверие с въпроси — възрази тя. Искаше да бъдат само двамата, искаше останалият свят да бъде заключен, забравен. Обхвана с две ръце лицето му и привлече устните му към своите.

Бе очаквала огън, нападение, но устните му бяха меки и нежни. Объркана, развълнувана, Меги се отдръпна да го погледне. Очите му, които от самото начало я очароваха, не се откъсваха от нейните. Тя се загуби в тях. Без да каже дума, Клиф отново я привлече.

Приковал поглед в очите ѝ, обрисова леко с пръст лицето ѝ. Това, откри той, бе единственото лице, което някога бе имал нужда да види отново. Очерта устните ѝ. Това, знаеше Клиф, бяха единствените устни, които някога бе имал нужда да вкуси. С нежност, каквато не бе проявявал към никоя друга жена, я положи на земята. Това бе единственото тяло, което някога бе искал да притежава.

Меги се потресе, отмая от тази нежност. Устните му играеха върху нейните, ала толкова трогателно, че само от целувката костите ѝ омекнаха. Тревата под нея бе студена, слънцето бе топло. Тя се отдаде на чувството и затвори очи, докато устните му обхождаха лицето ѝ.

Бе ли я докосвал някой така? Ръцете му я галеха, сякаш бе крехка като стъкло. Устните му я вкусваха, сякаш бе най-рядък деликатес. А Меги се бе озовала безпомощно уловена в копринената мрежа, която бе по-скоро любов, отколкото страст.

— Клиф...

Може би щеше да му го каже, ако устните му не бяха уловили нейните с нежност, от която дъхът ѝ секна.

Той никога досега не бе изпитвал по-силна потребност да се наслаждава. Сякаш докато лежаха заедно върху уханната пролетна трева, всеки миг можеше да бъде разтегнат до час. Страните ѝ нежно руменееха, слънцето играеше в косите ѝ. Очите ѝ го гледаха с поглед, на който никой мъж не би могъл да устои. Те му казваха по-ясно от всякакви думи, че бе негова. Трябваше само да поиска. Като знаеше това, се движеше по-бавно и я докосваше с повече благоговение.

Съблече я, докато целувките му продължаваха да я държат в медения затвор на страстта. Когато вече бе гола, Клиф гледаше как слънцето струи върху кожата ѝ. Големите ѝ изразителни очи бяха полупритворени. Тя с въздишка вдигна ръце да му помогне да се съблече и той усети колко податливи бяха тези ръце.

Суровата, примитивна страст, която Меги толкова често събуждаше в него, не се надигна. Вместо това тя изтръгна по-нежни чувства, които Клиф обикновено съдържаше. Сега той искаше само да ѝ достави удоволствие.

Бавно сведе устни към гърдите ѝ. Чу как пулсът ѝ се ускори, когато улови втвърденото зърно, чу я как спря да диша, после рязко пое дъх. Ръката ѝ се бе вплегла в косите му, докато Меги лежеше, преизпълнена с усещания.

Тялото ѝ бе като съкровище, което трябваше да се открие и оцени, преди да се притежава. Бавно, почти лениво започна да го обхожда с длани и целувки, като спираше, когато усетеше потреперването ѝ. Знаеше, че Меги се бе потопила в този мъглав, тъмен свят, в който се реят страсти и отвсякъде дебнат изкусителни желания. Искеше да я задържи там часове, дни или години.

Бедрата ѝ бяха дълги, стройни и млечнобели. Клиф се спря там, като докара и двамата почти до ръба. Но не още.

Тя бе забравила къде се намира. Въпреки че очите ѝ бяха полуотворени, не виждаше нищо, освен мъгла и мечти. Чувстваше, о, да, чувстваше всяко поглаждане на ръката му, всяко горещо докосване на устните, чуваше нежния шепот, тихите въздишки, които можеха да са и негови, и нейни. Нямаше причина някога да чувства или чува каквото и да било друго. Бавно, неизбежно се отнасяше през сладостта към огъня. Започна да копнее за него.

Той почувства промяната в тялото ѝ, чу промяната в дишането ѝ, ала все още не бързаше. Преди да бяха свършили, Меги трябваше да

получи всичко, което можеше да ѝ даде.

Тя се изви, изхвърлена от внезапното удоволствие. Бързо, стъписващо, разтърсващо се озова на върха, отдадена на усещанията си. Клиф искаше точно това. Преди да се бе успокоила, отново я издигна там, докато лудостта още един път ги обзе и двамата. Той продължаваше да бави, не на себе си от съзнанието, че можеше да ѝ даде това, за което една жена можеше само да мечтае. Умът ѝ се рееше с мисли само за него.

Като знаеше това и му се наслаждаваше, Клиф проникна в нея и я взе с неспирна нежност.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В събота сутринта Меги реши, че може да лежи и да дреме до събота вечерта. Чувстваше как ръката на Клиф тежи на кръста ѝ, усещаше как топлият му дъх пърха върху бузата ѝ. Без да отваря очи, се сгуши по-близо, потънала в лениво удоволствие.

Ако бе сигурна, че той можеше да е толкова нежен, охотно би се влюбила в него. Ала какво удовлетворение бе да го открие, след като вече си бе загубила сърцето! Клиф таеше такива чувства в душата си. Може би внимаваше да не ги проявява, но тя можеше да го обича много по-спокойно, като знаеше, че ги има и че от време на време неочаквано те ще стигнат и до нея.

Не, не красиви фрази искаше Меги, а неговата стабилност. Нямахше нужда от изискан чар. Когато една жена намереше мъж, който бе способен на такава страст и на такава нежност, би била глупачка да се опитва да го промени по какъвто и да било начин. Меги Фицджералд, помисли тя с доволна усмивка, не бе глупачка.

— На какво се усмихваш?

Меги отвори очи и го погледна право в очите. Тъй като погледът му бе внимателен и пряк, тя разбра, че отдавна бе буден. Премигна да се разсъни и отново се усмихна.

— Приятно ми е — прошепна и се сгуши още по-близо. — Приятно ми е с теб.

Той плъзна ръка по гърба ѝ, по кръста и бедрата. Да, много беше приятно.

— Меко — каза тихо. — Толкова меко и гладко. — Чудеше се как бе преживял толкова много години, без да може да я докосва така, когато бе сънена и полуоблечена. Не чувстваше в нея никакво напрежение, нямахше ги почти неуловимите малки признаци, които така добре се бе научил да различава. Много му се искаше да държи надалеч това напрежение колкото можеше по-дълго. Меги неволно се бе оказала в един водовъртеж, а Клиф по някакъв начин се чувстваше

свързан с това. Дори да бе само за един ден, би задържал проблемите далеч от нея.

Той се претърколи и я притисна върху дюшека, така че тя със смях се възмути.

— Ще направиш ли закуската?

Меги облегна глава на ръцете си и го погледна предизвикателно.

— Ти не харесваш как готвя.

— Реших тази сутрин да проявя търпимост.

— Така ли? — вдигна вежди тя. — Какъв късмет имам.

— Сочен бекон и сочни яйца — поръча си Клиф, преди да зарови лице във врата ѝ.

Меги се размърда, като се наслаждаваше на удоволствието от покаралата през нощта брада, която дращеше кожата ѝ.

— Какво?

— Не обичам беконът ми да хруска... — Захапа шията ѝ. — Нито яйцата ми да са прекалено препържени.

Тя с въздишка затвори отново очи. Искаше да запази този момент, така че да го измъкне от съзнанието си, когато изпита необходимостта да се почувства доволна.

— Аз обичам беконът ми да е толкова препържен, че да хруска, а яйца изобщо не обичам.

— Ще са ти от полза. — Той плъзна устни по шията ѝ и я захапа по ухото. — Може малко да понапълнееш. — Докато говореше, отново я погали по бедрото.

— Недоволен ли си?

— Ъхъ. — Пръстите му се върнаха и погалиха гърдите ѝ. — Макар че ти си по-скоро тънка. Можем да те поохраним с три здрави яденета на ден и малко упражнения.

— Никой няма нужда от три яденета на ден — подзе Меги малко нацупено. — А колкото до упражненията...

— Обичаш ли да танцуваш?

— Да, но...

— Нямах кой знае какви мускули — отбеляза Клиф и щипна ръката ѝ. — Как си с издръжливостта?

Тя го изгледа предизвикателно.

— Ти ще кажеш.

Той със смях притисна устни към нейните.

— Имаш много бърз, много порочен ум.

— Благодаря.

— Сега, за танците. Била ли си някога на събор?

— На какво?

— Така си и мислех. — Клиф поклати глава и се премести, така че да можеше да я погледне със съжаление. — Селска забава, Меги.

Тя се намръщи:

— Квартална забава?

— Не. — Време бе да се обясни на дамата, реши той и я издърпа да седне. Косата ѝ се спускаше разрошена по раменете, точно както му харесваше. — Кварталната забава е много по-официална, много по-организирана, отколкото съборът, ала и тук има традиционна музика и викач.

Меги прокара пръст по гърдите му.

— Въртиш партньора си и припяваш?

Клиф чувстваше как под пръста ѝ кожата му настръхва. Дали тя разбираше, чудеше се той. От усмивката, която играеше на устните ѝ, реши, че много добре знае.

— Освен всичко друго.

Меги обви ръце около врата му и отпусна назад глава, така че да може да го погледне изпод спуснатите си ресници.

— Сигурна съм, че е много приятно, но не разбирам защо говорим за това, когато би могъл да ме целуваш.

Вместо отговор той ѝ подари една дълга, изгаряща целувка, която я остави задъхана и доволна.

— Защото — заяви и я захапа по ухото — искам да отида на танци с теб.

Тя въздъхна доволно и се отдаде на усещането, че и собствената ѝ кръв закипява.

— Къде и кога?

— Тази вечер, в парка извън града.

— Тази вечер? — Меги отвори едно око. — Да танцуваме в парка?

— Това е традиция. — Отново я наведе да легне, ала той остана надвесен над нея, така че ръката му да остане свободна да обхожда тялото ѝ. — Нещо като Деня на конституцията, съчетан с Първа пролет. Почти целият град ще отиде. Ще има танци до полунощ, после

угощение. А след това... — Обхвана гърдите ѝ, наслаждавайки се как очите ѝ се замъгляват, когато плъзна пръст по зърната. — След това танци до зори за тези, които могат да ги издържат.

— До зори? — Заинтригувана и вече безнадеждно възбудена, тя се извиваше под него.

— Сигурно и преди си танцувала до зори. — Бе казал не каквото трябваше или не с какъвто тон трябваше, защото тялото ѝ замръзна. Не, сега не искаше да подчертава разликите между тях. В момента почти не можеше да ги разпознае. Легна до нея и я прегърна. — Ще можем да видим как изгрява слънцето — прошепна Клиф. — И как звездите избледняват.

Меги лежеше до него, но съзнанието ѝ вече бе ясно. Съмненията се бяха върнали.

— Никога досега не си го споменавал.

— Не съм си представял, че би се интересувала от събори и угощения. Сигурно съм разбрал, че не съм бил прав.

Това също бе един вид извинение. Тя го прие спокойно, както първото. Усмихна се и измъкна ръката си изпод него.

— Каниш ме на танц?

Харесваше му, когато очите ѝ светеха така полузакачливо, полупредизвикателно.

— Така изглежда.

— С удоволствие.

— Добре. — Косите ѝ падаха на рамото му. Той разсеяно нави един кичур на пръста си. — А сега какво става със закуската?

Меги се засмя и посегна с устни към него.

— Ще я изядем за обед.

Тя не знаеше какво да очаква, ала се радваше да прекара вечерта навън, извън къщата, да бъде сред хора. След краткотрайния опит да живее като отшелник бе открила, че наистина можеше напълно да владее потребностите си. Това, че можеше задълго да живее насаме със себе си просто ѝ показваше, че не бе нужно да го прави, за да докаже своята независимост. Може би не се бе опитвала да научи нещо с тази радикална промяна в начина си на живот, но въпреки това бе научила. Можеше да се справя с дребните подробности на ежедневиия живот,

които винаги бе оставяла на другите, ала не бе нужно да се откъсва от всички останали, за да го прави.

Не, Меги не знаеше какво да очаква — може би старомоден малък фестивал с духова музика и топла лимонада в картонени чаши. Не очакваше да остане особено впечатлена. И определено не очакваше да остане очарована.

Редицата от коли, която се извиваше по пътя към парка, я изненада. Бе мислила, че повечето хора ще дойдат пеша. Когато го спомена пред Клиф, той сви рамене и пхна камиона си на тясното място зад един жълт фургон.

— Те идват от цялата област, чак от Вашингтон и Пенсилвания.

— Наистина ли? — Тя стисна устни и излезе в топлата свежа нощ. Щеше да е пълнолуние, въпреки че слънцето едва залязваше. Чудеше се дали датата бе нарочно избрана, или бе просто късмет. Както и да е, това бе още едно приятно нещо. Хвана Клиф за ръка и тръгна с него към билото на хълма.

Докато вървяха, слънцето се спусна по-ниско зад планините на запад. Бе гледала как слънцето потъва величествено в морето, бе занемявала от възторг пред цветовете и блясъка на залеза в снежните Алпи. Бе виждала как пустинята трепти от цветове по залез-слънце, как градовете сияят по здрач. Кой знае защо, златистите, пурпурни и розови отблясъци над тукашните планини, които едва ли бяха нещо повече от хълмове, я вълнуваха повече. Сигурно бе глупаво, сигурно бе странно, но се чувстваше повече част от тази земя, по-свързана с настъпването на тази нощ, отколкото с която и да било друга. Импулсивно обви ръце около врата на Клиф. Той се засмя и я прегърна през кръста.

— Това пък защо?

— Приятно ми е — отвърна Меги, също както сутринта.

След това с гръм, който разтърси тишината, избухна музика. Като музикант тя чуваше всеки отделен инструмент — цигулката, банджото, китарата, пианото. Като любител на музиката я обзе възбуда.

— Невероятно! — възкликна Меги и се понесе напред. — Абсолютно невероятно! Побързай, искам да гледам. — Хвана го за ръката и се втурна нагоре по хълма.

Първото ѝ впечатление бе за гъмжило от хора, двеста, може би двеста и петдесет души, струпани заедно в покрита шатра. После видя,

че бяха подредени в редици — шест, не, осем, преброи ги тя бързо. Една редица мъже, срещу тях една редица жени и така нататък, докато просто повече нямаше място. И всички се движеха в такт с музиката в някаква система, която изглеждаше и объркваща, и непрекъснато променяща се.

Някои от жените носеха поли, които се развяваха, когато те се навеждаха, люшкаха се или се въртяха. Други бяха с джинси. Облеклото на мъжете не бе по-еднакво и не по-официално, отколкото на жените. Някои от танцьорите бяха с гуменки, докато много повече носеха някакви старомодни кожени обувки с връзки и с дебели здрави токове. Имаше и други, с нещо като ориенталски чехли с каишка през глезена. Нямаше значение кой как е облечен. Всички се движеха. Развяваха се фусти, тропаха токове, звънтеше смях.

Една жена стоеше на малък дървен подиум в ъгъла пред оркестъра и викаше заповеди с напевен глас. Меги може и да не разбираше повечето думи, ала разбираше ритъма. Вече едва се сдържаше да не го опита.

— Но откъде знаят какво да правят? — надвика тя музиката. — Как я разбират?

— Една и съща последователност от движения се повтаря отново и отново — обясни ѝ Клиф. — След като веднъж я усетиш, дори не ти трябва викач. Тя сама подсказва.

Последователност, учуди се Меги и се опита да я открие. Отначало виждаше само движещи се сякаш в безпорядък тела, ала постепенно започна да забелязва повторенията. Започна да брои тактовете и се съсредоточи върху една двойка, като се опитваше да отгатне следващото им движение. Приятно ѝ беше, че успяваше да открие последователността, както музиката бе приятна за ухото ѝ, а въртящите се цветове — за очите. Долавяше смес от одеколони, мъжки и женски, и разпукващия се аромат на пролетните цветя около шатрата.

Когато слънцето се спусна по-ниско, окачените отгоре лампи обляха танцьорите със светлини. Подът вибрираше под краката ѝ и Меги имаше чувството, че вече и тя танцува. Ръката на Клиф бе обвита около кръста ѝ, а Меги гледаше с неподправения възторг от откриването на нещо ново и вълнуващо.

Разпозна пощаджийката. Доста свирепата на вид лелка се въртеше като дервиш и флиртуваше като младо момиче. Флиртът бе част от танца, разбра Меги, когато започна да наблюдава лицата, вместо краката и телата. Задължителни елементи бяха погледите, както и дръзките усмивки и бързото отмятане на главата. Това вероятно бе нещо като ритуал за чифтосване — каквото винаги са били танците.

Клиф не бе предполагал, че тя щеше да е очарована или възбудена, но го четеше в погледа ѝ. Доставяше му неизказано удоволствие, че той ѝ бе подарил тази радост. Лицето ѝ пламтеше, тялото ѝ вече се движеше в такт с музиката, а очите ѝ бяха едновременно навсякъде. Караше го да мисли не за Меги Фицджералд, звездното дете и бляскавата знаменитост, а за Меги, жената, с която можеше да танцува, докато слънцето изгрее отново.

Когато музиката свърши, тя заедно с всички други избухна в ръкопляскания. Засмя се, отметна глава назад и сграбчи ръката му.

— Трябва следващия път да опитам, дори да се изложа.

— Просто слушай заповедите и следвай музиката — посъветва я Клиф, когато редиците отново започнаха да се оформят. — Винаги първо показват танца, преди да засвири музиката.

Меги гледаше, докато викачката обясняваше последователността за следващия танц. Въпреки че не разбираше половината от термините, Меги се опита в съзнанието си да ги свърже с движенията, които следваха. Клиф я водеше бавно през стъпките, а тя се наслаждаваше на непосредствената атмосфера и липсата на задръжки около нея. Чувстваше, че я наблюдават с любопитство и интерес, ала не си позволяваше да се смути. Имаха право да гледат, реши Меги. В края на краищата, това бе първият път, когато участваше в живота на града, а партньор ѝ бе мъж, когото изглежда всички познаваха...

— Този танц се нарича „Уиски преди закуска“ — съобщи викачката. — Ако сте го опитвали, знаете, че не е толкова полезно, колкото танцуването. — Потропа с крак по подиума, едно, две, три и музиката засвири.

Танцът беше бърз и буен. Меги бе увлечена от движенията, преди напълно да ги бе разбрала. Надясно, после наляво. Допря лявата си ръка с партньора и се завъртя два пъти. Пристъпи напред и се люшна.

Първият път, когато Клиф я завъртя, Меги усети върху лицето си вятър и се засмя.

— Гледай ме в очите — предупреди я той. — Иначе ще ти се завие свят и няма да можеш да стоиш изправена.

— Харесва ми! — извика тя, изпусна следващата стъпка и се забърза да настигне останалите от редицата.

Нямаше нищо против чувството на бъркотия, нито тълпата. Раменете се блъскаха, краката се преплитаха, хора, които никога не бе срещала, я държаха за кръста и я въртяха. Момчета танцуваха с баби, дами в рокли с воали — с мъже в джинси с цветни носни кърпи в задните джобове. Очевидно всеки бе добре дошъл да застане в редицата и да танцува и Меги вече бе забелязала, че жените си избираха кавалери не по-рядко, отколкото и мъжете си избираха дами. Бе отворено за всички и правилата бяха съвсем свободни.

Когато стъпките започнаха да се повтарят и тя ги танцуваше по-инстинктивно, ѝ стана още по-приятно. Движенията ѝ станаха по-живи и се съсредоточаваха по-малко върху стъпките, а повече върху музиката. Разбираше защо на хората им се танцува — краката не можеха да стоят на едно място, когато този ритъм звънтеше така. Когато Клиф я грабна и я завъртя бързо, Меги имаше чувството, че от часове танцува.

— Ето това е — засмя се той.

— Вече? — Бе задъхана, но още имаше сили. — Беше чудесно, обаче много кратко. Кога ще изиграем още един танц?

— Когато поискаш.

— Сега — заяви тя и се нареди в наново оформящите се редици.

Държеше се, сякаш тук ѝ бе мястото, сякаш цял живот бе танцувала по събори. Вероятно не би трябвало да е изненадан. Колко пъти му бе доказвала, че предубежденията му към нея бяха неправилни? Ала в друг смисъл бе прав, помисли Клиф. В нея имаше една елегантност, която бе прекалено вкоренена, за да не бъде забелязана, независимо дали отпорваше линолеума или лежеше в прегръдките му. Имаше изисканост, която идваше от охолството и от скъпите училища и която я отделяше от другите жени наоколо. От няколко дни си казваше, че точно тази разлика го привличаше към нея и в същото време го нервираще. Не можеше да обясни причината нито за едното, нито за другото. Не можеше да обясни сега, докато я

гледаше как започва следващия танц, сякаш цял живот се бе движила по командите на викачката, защо го караше да чувства тревога.

Обстоятелства, каза си той и я завъртя. Обстоятелствата бяха тревожни почти от първия момент, в който се срещнаха. Това нямаше как да не повлияе на начина, по който се чувстваше, когато я погледнеше, когато помислеше за нея. А Клиф мислеше за нея често, отколкото би трябвало. Поглеждаше я по-рядко, отколкото би искал.

Животът с Меги през последните няколко дни му бе донесъл странното чувство, че притежаваше нещо, което никога не бе знаел, че иска. Имаше нещо малко прекалено вълнуващо в това, да се събужда всяка сутрин, а тя да лежи топла до него, да се прибира всяка вечер при нея и при нейната музика. Би било разумно, много по-разумно, ако помнеше тези различия между тях. Те двамата всъщност нямаха нищо общо, каза си отново. Но когато Меги се въртеше засмяна в ръцете му, сякаш цял живот я бе чакал.

Първите няколко танца бяха водовъртеж от цветове, звуци и музика. Меги се отдаде на настроението, усещайки, че от много време не се бе чувствала толкова освободена от напрежение и тревоги. Бе танцувала в модни клубове със знаменитости, бе кръжала в бални зали с кралски особи, ала знаеше, че никога не бе изпитвала такова просто удоволствие, както сега, когато следваше банджото и заповедите на викачката.

Когато се обърна към следващия си партньор, се озова срещу Стан Ейджи. Без значка и пистолет, той може би беше привлекателен атлет в разцвета на силите си. По причини, които не можеше да обясни, в момента на контакта тя веднага се напрегна.

— Радвам се да ви видя, госпожице Фицджералд.

— Благодаря. — Твърдо решила да не се поддава на настроението, Меги се усмихна, вдигна ръка на рамото му и започна да се върти. Долови аромата му, познатия одеколон от универсалния магазин, но той не я успокои.

— Бързо схващате.

— Чудесно е. Не мога да повярвам, че цял живот съм пропускала това удоволствие. — С крайчеца на окото си видя, че Клиф се въртеше с Джойс. Напрежението не се разсейваше.

— Запазете един танц за мен — каза ѝ той, преди да се върнат към първоначалните си партньори за следващите стъпки.

В момента, в който я докосна, Клиф усети, че мускулите ѝ се бяха схванали.

— Какво има?

— Нищо. — Нямаше нищо, каза си Меги, защото не можеше да го обясни. Ала сега, докато се рееше от един чифт ръце към други, ѝ мина през ума, че всеки път, когато танцуваше с някого, може би танцуваше с убиец. Откъде можеше да знае? Можеше да е всеки — брокерът от агенцията за недвижими имоти, който ѝ продаде къщата, месарят, който онзи ден ѝ препоръча свинските пържоли, пощаджийката, касиерът в банката. Откъде можеше да знае?

Зави ѝ се свят. За момент мярна лейтенант Райкър, който стоеше отстрани и гледаше. Защо е тук, запита се тя, докато отново някой я вдигаше и въртеше. Защо бе дошъл тук? Може би наблюдаваше нея — но защо? Пазеше я — от какво?

След това отново се озова в ръцете на Клиф, благодарна, че краката ѝ можеха да следват повторенията на танца, докато мислите ѝ се втурваха в десетки посоки. Не ѝ ли бе казал Клиф, че хората пристигат от всички посоки за този фестивал до зори? Може би Райкър обичаше селските забави. По-вероятно, помисли Меги мрачно, той искаше да види всички градски жители заедно, да ги наблюдава, да ги анализира. Потрепери. Това му беше работата, напомни си тя. Човекът просто си вършеше работата. Ала колко ѝ се искаше да си отиде!

Там бе и Лоуела, която сякаш се носеше през танца. В движенията ѝ имаше не толкова енергия, колкото някакво сдържано достойнство, което бе едновременно и прекрасно, и смуцаващо. Прекрасно, реши Меги, защото Лоуела притежаваше грацията на родена танцьорка. Смуцаващо — въпреки че не можеше да го разбере, Меги чувстваше, че под тази сдържаност се криеше нещо, което се мъчеше да излезе на свобода.

Глупости, сгълча се наум. Това бяха глупости, тя си въобразяваше неща, които ги нямаше. Но чувството на безпокойство не преминаваше. Наблюдаваха я, знаеше. Кой? Райкър? Стан Ейджи, Джойс, Лоуела? Всички, помисли Меги. Те всички се познаваха. Те всички бяха познавали Уилям Морган. Тя бе чуждият човек, разкрил онова, което от десет години е било мъртво и погребано. Логиката

показваше, че поне един от тях я мразеше заради това... А може би всички те?

Изведнъж музиката се оказа прекалено гръмка, стъпките прекалено бързи, а въздухът прекалено изпълнен с аромати.

В следващия момент се озова уловена в късите възлести ръце на Боги и завъртяна до задъхване.

— Добре се въртите, госпожице Меги — каза ѝ той и се ухили с беззъбата си уста. — Страхотна танцорка.

Тя се вгледа в грозноватото му сбръчкано лице и неволно се усмихна. Колко бе глупава. Никой не я мразеше. За какво трябваше да я мразят? Меги нямаше нищо общо с трагедията, разиграла се преди десет години. Време бе да престане да се опитва да гледа под повърхността и да приеме нещата такива, каквито ги вижда.

— Обичам да се въртя! — извика тя на Боги. — Мога да се въртя с часове.

Той се изкиска и я пусна за следващата серия от стъпки. Музиката се извиси, ала вече не ѝ се струваше прекалено силна. Темпото се забърза, но Меги би могла да танцува все по-бързо и по-бързо. Когато танцът свърши, обви ръце около врата на Клиф и се засмя. Сега в нея нямаше напрежение, ала бе имало. Той мислеше, че разбира причината. Нарочно я насочи настрани от семейство Ейджи и Лоуела.

— Бих пийнал една бира.

— Звучи прекрасно. Но още ми се гледа. Това е най-доброто представление в града.

— Ти искаш бира?

Тя го погледна и вдигна вежди:

— Не ми ли се полага?

Клиф сви рамене и подаде един долар на мъж с престилка.

— Просто не ми приличаш на тип жена, която пие бира.

— Прекалено лесно определяш типовете — възрази Меги, докато гледаше как наливат бирата от крана в картонени чаши.

— Може би — промърмори той, докато я гледаше как отпива. — Забавляваш ли се?

— Да. — Тя се засмя над ръба на чашата. Бирата бе топла, ала все пак течност. Кракът ѝ вече тактуваше. Бяха включили и мандолина,

забеляза Меги. Звукът бе сладък и старомоден. — Не мислеше ли, че ще се забавлявам?

— Мислех, че музиката ще ти хареса. — Клиф се облегна на стената, за да може да я вижда с танцьорите зад гърба ѝ. — Мислех, че имаш нужда да поизлезеш. Но не очаквах, че ще приемеш всичко това, сякаш си родена да го правиш.

Тя отпусна полупразната си чаша и му се усмихна сериозно.

— Кога ще престанеш да ме слагаш в тази лъскава стъклена клетка, Клиф? Аз не съм нежно парниково цвете, нито холивудска кучка. Аз съм Меги Фицджералд и пиша музика.

Дълго се гледаха, докато музиката пулсираше край тях.

— Мисля, че знам коя си ти. — Той вдигна ръка и я погали с опакото на дланта си по бузата. — Мисля, че познавам Меги Фицджералд. Може би и за двама ни щеше да е по-безопасно, ако ти си живееше в онази стъклена клетка.

Тя почувства как пламва. Достатъчно бе само едно докосване.

— Ще трябва да видим, нали? — Все още вдигнала въпросително вежди, докосна чашата си до неговата. — За новото разбиране.

— Добре. — Клиф хвана брадичката ѝ и я целуна. — Ще опитаме.

— Госпожице Фицджералд?

Меги се обърна и видя нисък мъж, около двадесетинагодишен, който въртеше в ръце изпомачкана шапка. До този момент бе толкова заета с Клиф, че не бе забелязала, че музиката бе спряла.

— Вие сте пианистът. — Очите ѝ светнаха и усмивката, която толкова неочаквано можеше да зашемети човек, заигра върху устните ѝ. — Вие сте чудесен!

Ако преди момчето бе нервно, сега бе втрещено.

— Аз само... Благодаря ви — успя да произнесе то.

Тя дори не го знаеше, осъзна Клиф. Не разбираше, че може да накара мъжа да иска да пълзи в краката ѝ. Разклати бирата си, наблюдавайки как пианистът се опитва да върне гласа си.

— Когато ми казаха, че сте тук, не можах да повярвам.

— Аз живея тук — отвърна Меги простичко.

Каза го толкова естествено, че Клиф отново я погледна. Бе го казвала преди, безброй пъти и по безброй начини, ала сега той разбра,

че не я бе слушал. Да, тя живееше тук. Бе избрала да живее тук, също като него. Нямаше значение къде и как бе живяла преди. Сега бе тук, защото така бе решила. И щеше да остане. За пръв път Клиф напълно повярва в това.

— Госпожице Фицджералд... — Пианистът пречупи ръба на шапката си, разкъсван между удоволствие и тревога. — Искях само да ви кажа, че много се радваме, че сте тук. Не искаме да ви караме насила да правите каквото и да е, обаче ако искате да изсвите нещо, каквото и да е...

— Молите ли ме? — прекъсна го Меги.

Момчето се почувства като в небрано лозе.

— Искяхме само да знаете, че ако искате...

— Не знам нито една от песните — оправда се тя и отпи за последен път от бирата си. — Имате ли ми доверие да импровизирам?

Устата му увисна.

— Шегувате ли се?

Меги се засмя и подаде на Клиф чашата.

— Подръж ми я.

Клиф поклати глава и се облегна на стената, а тя се качи на подиума с пианиста. Меги имаше навик да раздава заповеди, помисли той. После си помисли за потресеното възхищение в очите на пианиста. Може би си струваше.

Тя свири цял час. Откри, че правенето на музика бе също такова удоволствие, както танцуването на тази музика.

Наслаждаваше се на предизвикателството от непознатите мелодии и на свободния стил. Преди да бе стигнала до втория номер, Меги вече бе решила и тя да напише такава.

От удобното си наблюдателно място на сцената виждаше добре танцьорите. Отново забеляза Лоуела, която танцуваше със Стан. Машинално потърси в тълпата Джойс и я намери, изправена срещу Клиф. Сякаш знаеше, че ще е там, погледът ѝ се отклони наляво. Райкър се бе подпрял на една колона, пушеше и гледаше танцьорите.

Кого, чудеше се Меги. Кого наблюдаваше? Редиците се сливаха и преплитаха и тя не можеше да е сигурна, само че погледът му винаги бе насочен натам, където Стан танцуваше с Лоуела, а Клиф с Джойс.

Ако виждаше в някой от тях убиеца, това не се проявяваше в очите му. Те бяха спокойни и неподвижни и караха стомаха ѝ да се свива. Меги обърна глава и се съсредоточи върху музиката.

— Не очаквах, че едно пиано ще ми отнеме партньорката — оплака се Клиф, когато музиката отново спря.

Тя го погледна косо.

— Не личеше да ти липсва партньорка.

— Тук един самотен мъж е лесна плячка. — Хвана я за ръка и я издърпа да стане. — Гладна ли си?

— Полунощ ли е вече? — Меги притисна ръка към корема си. — Умирам от глад.

Напълниха си чиниите, макар светлината да бе толкова мъждива, че не можеха да кажат какво ядат, преди да са го опитали. Седяха на тревата под едно дърво и бърбяха дружески с хората, които преминаваха покрай тях. Бе лесно, помисли тя. Това просто бяха хора, събрани заедно от музиката. Отново изпита чувство на другарство и единение. Облегна се назад и огледа тълпата.

— Не виждам Лоуела.

— Стан трябва да я е завел вкъщи — обясни Клиф между две хапки. — Тя никога не остава след полунощ. Той ще се върне.

— Ммм... — Меги опита от нещо, което се оказа салатата.

— Госпожице Фицджералд.

Тя остави вилицата си.

— Добър вечер, лейтенанте.

— Много ми хареса как свирите. — Той приклепна до нея и ѝ се усмихна с онази своя кротка усмивка, която я караше да се проклина, че така реагираше към него. — От години слушам вашата музика, но никога не съм очаквал, че ще мога да ви чуя да свирите.

— Радвам се, че ви е харесало. — Знаеше, че трябва да спре дотук, ала се чувстваше длъжна да продължи. — Не ви видях да танцувате.

— Аз ли? — Усмивката му стана малко глуповата. — Не, аз не танцувам. Жена ми, да, тя обича да идва.

Меги усети как се отпуска. Значи обяснението бе съвсем просто, съвсем невинно.

— Повечето хора, които оценяват музиката, обичат да танцуват.

— Бих искал, но краката ми не щат. — Погледът му се премести към Клиф. — Бих искал да ви благодаря за помощта. Това може да ни помогне да изясним някои неща.

— На ваше разположение — отвърна бодро Клиф. — Ние всички бихме искали тази история да се разplete.

Райкър кимна и с известно усилие се изправи.

— Надявам се да посвирите още малко, преди да свърши забавата, госпожице Фицджералд. Истинско удоволствие е да ви слуша човек.

Когато си тръгна, Меги въздъхна дълбоко.

— Не е честно да ме кара да се чувствам притеснена. Той просто си върши работата. — Зае се отново с храната, ала Клиф мълчеше. — Какво имаше, предвид той за помощта?

— Свързах се с майка ми. Тя в понеделник ще дойде да даде показания.

— Сигурно ѝ е трудно.

— Не — махна с ръка Клиф. — Минали са десет години, това е вече зад гърба ѝ. Зад гърба на всички нас — добави тихо, — освен на един.

Меги потрепери и затвори очи. Не искаше да мисли за това сега, не тази нощ.

— Танцувай пак с мен — помоли тя, когато музикантите отново започнаха да настройват инструментите си. — Има още часове до изгрева.

Не се умори дори когато луната започна да залязва. Музиката и движението освобождаваха нервната ѝ енергия. С напредването на нощта някои танцьори отпаднаха, други станаха още по-буйни. Музиката нито за миг не спираше.

Докато започна да просветлява, на крака бяха останали не повече от стотина танцьори. Имаше нещо мистично, нещо мощно в това, да наблюдаваш как слънцето се показва иззад планините, докато музиката се лее във въздуха. Когато небето порозовя от новия ден, обявиха последния валс.

Клиф завъртя Меги по подиума. Чувстваше как животът вибрира в нея — възбуждащ, мощен. След като веднъж спреше, помисли той и я привлече по-близо, тя щеше да спи часове.

Меги се движеше с него, бе се сгушила в него. Сърцето ѝ биеше равномерно, косата ѝ бе мека. Клиф гледаше как планините на изток се обагрят. Тя отметна глава и му се усмихна.

И когато разбра, че е влюбен в нея, той се смая и загуби ума и дума.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Меги може би щеше да забележи рязкото отдръпване на Клиф, ако не бе толкова преизпълнена с музиката и с нощта.

— Не мога да повярвам, че свърши. Бих могла да танцувам още часове.

— Ще си заспала, преди да се прибереш вкъщи — обеща й той, ала внимаваше да не я докосва. Сигурно бе полудял. Да се влюби в жена като нея! Тя не можеше да реши дали да лепи тапети, или да слага плочки. Раздаваше заповеди. Носеше копринено бельо под джинсите си. Сигурно бе полудял.

Обаче можеше да танцува с него цяла нощ. Под нежните черти се криеха сила и смелост. Правеше музика, едновременно божествена и греховна. Не бе ли знаел и не се ли бе борил толкова, защото почти от самото начало бе разбрал, че това бе жена, която никога нямаше да може да изхвърли от главата си?

Сега Меги се изкатери в кабината на камиона и облегна глава на рамото му, сякаш там й бе мястото. Наистина й бе там мястото. Въпреки, че му бе трудно да го приеме, той обви ръка около нея и я привлече по-близо. Там й бе мястото.

— Не знам откога не съм прекарвала толкова добре. — Енергичността бързо я напускаше. Тя държеше очите си отворени само с усилие на волята.

— Музиката още ти се върти в главата.

Меги наклони глава така, че да вижда профила му.

— Мисля, че започваш да ме разбираш.

— Донякъде.

— Донякъде стига. — Прозя се широко. — Много ми беше приятно да свиря тази вечер. Знаеш ли, винаги съм избягвала да свиря пред публика, най-вече защото знам, че това ще предизвика още сравнения. Но тази вечер...

Клиф се намръщи. Не бе сигурен, че му харесва накъде се насочва разговорът.

— Не, не редовно. Ако ме влечеше към това, отдавна да съм го направила. — Тя се намести по-удобно. — Обаче реших да приема съвета на Си Джей и да изпълня заглавната песен за „Огнен танц“. Това е компромис, по-скоро запис, отколкото изпълнение. А и наистина чувствам тази песен много лична.

— Това тази вечер ли го реши?

— От доста време клоня натам. Струва ми се глупаво човек да живее по толкова строги правила, че да не може да направи нещо, което наистина иска. — Главата ѝ започна да клюма. Забеляза, че завиват по нейната алея. — Това значи, че за няколко дни ще отида до Лос Анджелис за записа, от което Си Джей ще се побърка. — Засмя се сънено. — Ще използва всякакви хитрости, за да не ме пусне да се върна.

Клиф усети как в гърдите му се надига паника. Той стигна до края на алеята и натисна спирачките.

— Искам да се омъжиш за мен.

— Какво? — Полузаспала, Меги тръсна глава, сигурна, че не бе разбрала.

— Искам да се омъжиш за мен — повтори Клиф, ала този път я хвана за раменете, за да не потъне в седалката. — Не ме интересува дали ще запишеш десет песни. Ще се омъжиш за мен, преди да се върнеш в Калифорния.

Би било безкрайно слабо да се каже, че бе потресена. Тя се вторачи в него, сякаш един от двамата си бе загубил ума.

— Сигурно в момента съм малко замаяна — произнесе Меги бавно. — Ти казваш, че искаш да се ожениш за мен?

— По дяволите, много добре знаеш какво казвам. — Бе прекалено да усети страха, че можеше да я загуби точно в момента, в който бе осъзнал, че не може да живее без нея. Той не можеше да бъде спокоен. Не можеше да бъде разумен. Не можеше да я пусне без залог, че ще се върне.

— Няма да ходиш в Калифорния, преди да се омъжиш за мен.

Тя се отдръпна и се опита да проясни съзнанието си.

— За моите записи ли говориш, или обсъждаме брак? Едното е свързано с работата ми, другото с живота ми.

Вбесен, че Меги бе спокойна, когато той не можеше, Клиф отново я дръпна към себе си.

— Оттук нататък животът ти е моя работа.

— Не. — Това звучеше прекалено познато. — Не, не искам някой да мисли вместо мен, ако това имаш предвид. Не мога отново да поема такава отговорност... Или такава вина.

— Не разбирам за какво, по дяволите, говориш — избухна той.
— Казвам ти, че ще се омъжиш за мен.

— Точно за това говоря. Не можеш да ми го казваш! — Отскубна се и сънливостта в очите ѝ се превърна в огън. — Джери ми каза, че ще се оженим и аз се съгласих, защото ми се струваше, че така трябва. Той беше най-добрият ми приятел. Помогна ми да преживея смъртта на родителите ми, окуражаваше ме да започна отново да пиша. Искаше да се грижи за мен. — Тя прокара ръка през косата си. — И аз му разреших, докато нещата тръгнаха надолу и той не можеше да се грижи дори за себе си. Тогава аз не можех да му помогна. Ролите бяха разпределени и аз не можех да му помогна. Никога вече, Клиф. Никога вече няма да бъда поставена в тази стъклена клетка.

— Това няма нищо общо с първия ти брак, нищо общо с клетки — сопна се той. — Ти съвсем добре можеш да се грижиш за себе си, но ще се омъжиш за мен.

Меги присви очи и овладя гнева си.

— Защо?

— Защото аз ти казвам.

— Неправилен отговор. — Тя отметна глава, изскочи от камиона и затръшна вратата. — Можеш да отидеш някъде да се поохладиш, можеш да спиш, каквото искаш — посъветва го студено. — Аз си лягам. — Завъртя се на пети и тръгна по паянтовите стълби. Когато натисна дръжката на вратата, чу звука на спускащия се по хълма камион. Да върви, каза си, преди да бе успяла да се обърне и да го повика. Не можеш да му позволиш така да те притиска. Когато един мъж си мисли, че може да заповяда на една жена да се омъжи за него, заслужава точно това, което получи, реши Меги. Един хубав бърз ритник по самочувствието. Само като си представяше как ѝ го сервира, като гръм от ясно небе! Отвори рязко предната врата. Брак, не любов. Размахваше ѝ брака като морковче. Нямахше да ухапе. Ако я искаше, ако наистина я искаше, Клиф трябваше да направи много повече.

Обичам те. Облегна глава на вратата и си каза, че няма да плаче. Само това щеше да бъде достатъчно, само това трябваше да ѝ каже.

Разбиране. Не, реши тя и се изправи, много път трябваше да извървят, преди да започнат да се разбират.

Защо не лаеше кучето, помисли кисело. Голям пазач се оказа, няма що. Раздразнено се обърна към стълбите с намерение за една гореща вана и един дълъг сън, обаче някаква миризма я спря. Восък от свещи, помисли тя озадачено. Рози? Странно. Въображението ѝ бе добро, ала не чак дотолкова, че да си измисля миризми. Запъти се към хола и спря на прага.

На стола с висока облегалка седеше Лоуела, много изправено и много вдървено. Ръцете ѝ лежаха чинно скръстени в скута. Бе със същата тъмносива рокля, която носеше на събора. Кожата ѝ бе толкова бледа, че сенките под очите приличаха на синини от удар. Самите очи сякаш гледаха през Меги. На масата до нея имаше свещи, вече почти догорели, а в основата на свещника се бе натрупал разтопен восък. Наблизо стоеше ваза със свежи рози, така че ветрецът през прозореца донасяше аромата през стаята.

След първия шок Меги се опита да си събере мислите. От пръв поглед бе очевидно, че Лоуела не бе съвсем добре. Трябваше да се отнася внимателно с нея. Приблужи се като към ранена птичка.

— Госпожо Морган — обади се тихичко и предпазливо докосна рамото ѝ.

— Винаги съм обичала светлината на свещи — произнесе Лоуела със своя спокоен, тих глас. — Толкова са по-хубави от една лампа. Често вечер палех свещи.

— Прекрасни са — съгласи се Меги нежно и коленичи до нея.

— Да. — Лоуела погледна немиждащо към струящия от слънце прозорец. — Често седя по цяла нощ. Обичам звуците. В гората през нощта има такава музика.

Може би ако бе помислила, Меги нямаше да попита. Просто щеше да заведе Лоуела до колата и да я откара вкъщи. Но не помисли.

— Често ли идвате нощем тук, госпожо Морган?

— Понякога пристигам с колата — отвърна тя унесено. — Понякога, когато нощта е такава ясна и топла, както сега, вървя пеша. Като момиче много ходех пеша. Когато беше мъничка, Джойс обичаше да щатурка по пътеките в гората.

Меги облиза устни.

— Често ли идвате тук през нощта, госпожо Морган?

— Знам, че трябва да стоя надалеч. Джойс все така ми казва. Но... — Въздъхна и тъжната усмивка докосна устните ѝ. — Тя си има Стан. Такъв добър човек... Грижат се един за друг. Това е бракът, нали знаете, да се обичат и да се грижат един за друг.

— Да. — Меги безпомощно гледаше как ръцете на Лоуела започват да се вълнуват.

— Уилям не беше любещ мъж. Просто не беше създаден такъв. Искях Джойс да има любещ мъж, като Стан. — Потъна в мълчание, затвори очи и започна да диша леко, сякаш спеше. Меги реши, че е най-добре да се обади на семейство Ейджи и понечи да стане, ала ръката на Лоуела се затвори върху нейната. — Онази нощ го проследих — прошепна тя. Сега погледът ѝ бе настойчив, съвсем фокусиран. Устата на Меги пресъхна.

— Проследихте го?

— Уилям беше тук — обясни Лоуела. — Беше тук и парите бяха у него. Аз знаех, че ще направи нещо ужасно, нещо, което ще му се размине заради това, което беше. На това трябваше да се сложи край. — Пръстите ѝ стиснаха конвулсивно ръката на Меги, после се отпуснаха и също толкова рязко главата ѝ падна. — Разбира се, парите не можеха да бъдат погребани с него. Помислих, не, ако го намерят, не бива да намерят парите. Затова ги скрих.

— Тук — успя да се обади Меги. — На тавана.

— В стария сандък. Съвсем бях забравила. — По лицето на Лоуела се изписа умора. — Бях забравила допреди няколко седмици, когато разкопаха дерето. Дойдох и взех парите и ги изгорих, както трябваше да направя преди десет години.

Меги погледна ръката, която лежеше отпуснато върху нейната. Тя бе хилава, сините вени се очертаваха под прозрачната кожа. Можеше ли тази ръка да е дръпнала спусъка, да е изпратила куршум в човек? Меги отмести поглед към лицето на Лоуела и видя, че сега то бе успокоено от съня.

Какво да правя, запита се тя и внимателно остави ръката на Лоуела в скута ѝ. Да повикам полиция? Погледна към кротко спящата крехка фигура в креслото. Не, не можеше. Не бе толкова безчувствена. Щеше да повика Джойс.

Отиде до телефона и попита телефонистката за номера на Джойс. В къщата на семейство Ейджи никой не отговори. Меги

въздъхна и погледна през рамо. Лоуела още спеше. Не ѝ се искаше да го прави, но трябваше да се обади на лейтенант Райкър. Не успя да намери и него и му остави съобщение.

Върна се в хола и ахна. Някаква фигура се раздвижи срещу нея.

— Ох, уплашихте ме!

— Извинявайте... — Стан загрижено отмести поглед от Меги към тъща си. — Влязох през задната врата. Кучето спи дълбоко в кухнята. Изглежда, Лоуела му е дала хапче за сън, за да го укроти.

— О! — Меги инстинктивно понечи да тръгне към кухнята.

— Нищо му няма — успокой я Стан. — Просто като се събуди, ще бъде малко замаян.

— Шериф... Стан... — Тя реши, че неофициалният тон ще му помогне да го приеме по-лесно. — Тъкмо щях да ви се обадя. Мисля, че Лоуела е била тук почти цяла нощ.

— Извинете... — Той разтърка уморените си очи. — Става все по-зле, откак започна тази история. Ние с Джойс не искаме да я пращаме в старчески дом.

— Недейте. — Меги загрижено докосна рамото му. — Ала тя ми каза, че идва тук нощем, и... — Замълча и се завъртя из стаята. Можеше ли да му съобщи какво бе казала Лоуела? Той ѝ бе зет, но бе и шерифът. Значката и пистолетът, които носеше, ѝ го напомниха.

— Чух какво ти каза тя, Меги.

Меги се обърна, изпълнена със съчувствие и тревога.

— Какво да правим? Имам предвид, тя е толкова крехка. Не мога да понеса да имам нещо общо с това, Лоуела да бъде наказана за нещо, което се е случило толкова отдавна. И въпреки това, ако е убила... — Съвестта я дърпаше в различни посоки.

— Не знам. — Стан погледна към Лоуела и разтърка врата си. — Това, което ти е казала, може и да не е вярно.

— Обаче звучи логично — настоя Меги. — Тя знаеше за парите. Ако наистина ги е скрила в сандъка и после е забравила, изхвърлила ги е от съзнанието си, защото са ѝ напомняли... — Меги поклати глава и се насили да продължи. — Стан, това е единственото обяснение, че някой беше влизал тук. — Скри лицето си в ръце, защото чувството ѝ за правда и неправда се разколеба. — Тя има нужда от помощ — каза рязко. — Не ѝ трябват полиция и адвокати. Трябва ѝ лекар.

По лицето на Стан се изписа облекчение.

— Ще има. Най-добрия, когото можем да намерим ние с Джойс. Разтреперана, неуверена, Меги опря ръка на масата.

— Тя е привързана към теб — прошепна тихо. — Винаги говори такива хубави неща за теб, колко обичаш Джойс. Мисля, че би направила всичко, за да запази щастието ви.

Докато говореше, погледът ѝ се насочи надолу, където лежеше дланта ѝ — върху цветната снимка на Морган и Стан близо до дерето. Сега всичко щеше да бъде погребано, помисли тя, докато гледаше фотографията. Лоуела бе страдала достатъчно, достатъчно бе наказана за...

Объркано присви очи и се вгледа по-внимателно. Никога нямаше да разбере защо точно в този момент си спомни думите на Райкър: „Намерихме и един пръстен, стар пръстен, с красива гравюра и с три малки диаманта... Джойс Ейджи позна, че това е пръстенът на баща ѝ“.

Ала на снимката не Уилям Морган носеше пръстена. Стан Ейджи го носеше. Вдигна поглед, със сухи и прояснени очи. Той нямаше нужда да погледне снимката под ръката ѝ. Вече бе видял.

— Не трябваше да се занимаваш с това, Меги.

Тя не се спря, за да помисли, само реагира. Втурна се стремглаво към вратата. Движението бе толкова неочаквано, че бе успяла да притича през коридора и да хване дръжката, преди Стан да направи и една крачка. Вратата заяде, Меги я изруга, изруга и собствената си немарливост, задето не я бе оправила още преди седмици. Когато за втори път я дръпна, ръката на Стан се затвори върху рамото ѝ.

— Недей. — Гласът му бе тих и напрегнат. — Не искам да те наранявам. Трябва да помисля.

Опряла гръб на вратата, тя се вторачи в него. Бе сама в къщата с убиец. Сама, помисли Меги отчаяно, освен една крехка старица, която го обичаше дотолкова, че десет години го бе прикривала. Меги видя как той опря ръка на кобура.

— По-добре да седнем.

Клиф допи втората си чаша кафе, съжалявайки, че не бе уиски. И да се бе опитвал да стане глупак заради една жена, не би го направил по-добре. Преглътна силния горчив вкус и се намръщи към бара.

Миризмата на кренвирши и пържени яйца изобщо не можеше да събуди апетита му.

Как можа така да оплеска всичко? Коя жена, която е с всичкия си, би приела такова сърдито, изкрещяно предложение? Меги му бе теглила шута и сега, след като се бе поуспокоил, не можеше да я обвинява.

И все пак той не бе от онази префърцунена тълпа, с която щеше да движи в Лос Анджелис, напомни си Клиф. Нямаше намерение да се променя заради нея, както не очакваше и тя да се промени заради него. Меги бе избрала да промени живота си, преди той да бе станал част от него.

Избрала, повтори наум Клиф и се наруга. Бе избрала своя дом и той никога не бе виждал някой друг да пусне корени толкова бързо. Не трябваше да се паникьосва, когато му спомена, че ще се върне в Лос Анджелис да записва. Тя щеше да си дойде. Земята за нея бе също толкова важна, както и за него. Може би това бе първото, което ги свързва, макар и двамата да настояваха, че нямат нищо общо.

Щеше да се върне, каза си отново Клиф. Той бе идиот, ако си мислеше, че ще го гарантира, като я насили да се омъжи за него. Меги не можеше да бъде насилена, а освен това бе дошла тук завинаги. Това бяха две от причините да я обича.

Това трябваше да ѝ каже, помисли Клиф и избута настрани недопитото кафе. Трябваше да намери думи да ѝ каже, че от седмици е влюбен в нея и че на зазоряване, когато утринната светлина обливаше лицето ѝ, го бе осъзнал. Това бе спряло дъха му, бе притъпило сетивата му, бе го направило слаб. Трябваше да намери думи да ѝ го каже.

Изправи се и погледна часовника си. Тя бе поспала един час. Той реши, че на една жена не ѝ трябва повече, за да ѝ се направи едно прилично предложение за женитба. Хвърли парите на бара и започна да си подсвирква.

Продължаваше да си подсвирква, докато караше през града, докато Джойс изскочи на улицата и трескаво замаха.

— Какво става, някое от децата ли?

— Не, не. — Като се мъчеше да запази спокойствие, Джойс сграбчи ръцете му. Тя също не се бе преоблякла след забавата, но прическата ѝ се бе раздърпала. — Майка ми — успя да прошепне след

малко. — Цяла нощ не си е била вкъщи... И Стан, никъде не мога да намеря Стан.

— Ще намерим Лоуела. — Клиф отметна косата от лицето ѝ, както бе правил, когато тя бе дете. — Може да е била неспокойна и да е излязла да се поразходи. След тези вълнения снощи...

— Клиф... — Тя отново сграбчи ръцете му. — Мисля, че е отишла на старото място. Съвсем сигурна съм. Няма да е за пръв път.

Той помисли за Меги и усети лека тревога.

— Меги си е вкъщи — опита се да я успокои. — Тя ще се погрижи за нея.

— Състоянието ѝ се влошава. — Джойс започна да диша треперливо. — О, Клиф, мислех, че правя каквото трябва, единственото, което мога да направя.

— За какво говориш?

— Аз излъгах полицията. Излъгах, преди да съм помислила, ала знам, че пак бих направила същото. — Притисна за момент ръце към очите си, после ги отпусна. Когато погледна отново към Клиф, видимо бе убийствено спокойна. — Аз знам кой е убил баща ми. Знам от седмици. Майка... Изглежда, майка е знаела от десет години.

— Влизай — заповяда ѝ Клиф. Сега мислеше за Меги, сама в къщата, заобиколена от гори. — Ще ми разказваш, докато карам.

Меги седеше на ниската пейка. Гърбът ѝ се бе схванал от напрежение. Без да помръдва, само с очи следеше как Стан кръстосва стаята. Искаше ѝ се да вярва, че той няма да ѝ направи нищо. Но преди десет години вече веднъж бе убил. Сега трябваше да се справи с нея или да си плати за това.

— Не исках Джойс да продава тази къща. — Стан отиде до прозореца, после се върна до средата на стаята. — Не исках. Парите не значеха нищо за мен. Нейните пари... Парите на баща ѝ... Никога не са значили нищо. Как можеше да ми дойде наум, че ще ѝ хрумне да я продава, докато не съм в града? — Прокара ръка по ризата си и по нея останаха влажни петна. Той се потеше, забеляза Меги. Това не я успокои. — Тя излъга полицията за пръстена.

Меги облиза устни.

— Джойс те обича.

— Тя не знаеше... През всичките тези години не съм ѝ казал. После, когато нямаше как да не ѝ кажа, застана до мен. Един мъж не може да иска нищо повече от това. — Стан отново закри. Тракането на обувките му по дъсчения под бе единственият звук, който се чуваше. — Аз не го убих — каза безизразно той и погледна към Меги с помътнели от умора очи. — Беше нещастен случай.

Тя се вкопчи в това.

— В такъв случай, ако отидеш в полицията и обясниш...

— Да обясня? — прекъсна я Стан. — Да обясня, че съм убил човек, заровил съм го и съм бутнал колата му в реката? — Разтърка лицето си. — Бях едва двайсетгодишен — започна той. — Ние с Джойс от две години се обичахме. Морган вече ясно ни беше показал, че между нас не може да има нищо, затова се срещяхме тайно. Когато Джойс разбра, че е бременна, не можеше да има повече тайни. — Облегна се на прозореца и зарея поглед в стаята. — Трябваше да се сетим, че нещо не е наред, когато той го прие толкова добре, обаче и двамата изпитахме такова облекчение, и двамата бяхме в такъв възторг, че ще се оженим, че така и не се усетихме. Той ни каза няколко седмици да си мълчим, докато уреди сватбата.

Меги си спомни непреклонното лице от снимката.

— Обаче не го е мислил.

— Не, ние и двамата бяхме прекалено погълнати един от друг, за да си спомним що за човек е той. — Стан продължаваше да крачи от средата на стаята до прозореца, после до средата на стаята и отново до прозореца. — Каза ми, че има проблеми с мармотите в старото имение. Аз бях млад и бях готов да направя всичко, за да му се харесам. Казах му, че някоя вечер след работа ще взема ловната си пушка и ще се оправя с тях. — Видя как Меги потрепери и погледна към пистолета. — Когато той дойде тук, слънцето вече залязваше. Аз не го очаквах. Спомням си, че като слезе от колата, ми заприлича на собственик на погребално бюро, целият в черно и с блестящи обувки. Носеше малка метална кутия, която остави на един пън близо до дерето. Не си губеше времето. Каза ми в очите, че няма да позволи никакъв си хлапак от някакво малко градче да се ожени за дъщеря му. Каза, че ще я изпрати в чужбина, в Швеция или и аз не знам къде. Тя трябваше да роди детето и да го остави за осиновяване. Не очакваше да мълча

заради черните му очи. Каза, че в кутията има двайсет и пет хиляди долара. Аз трябваше да ги взема и да изчезна.

Значи двайсет и петте хиляди са били подкуп, изнудване. Да, Меги можеше да повярва, че мъжът на снимката е мислел, че с пари всичко може да се купи.

— Аз полудях. Не можех да повярвам, че ме заплашва да ми отнеме всичко, което някога съм искал. Ала той бе способен да го направи. — Стан изтри потта, избила над горната му устна. — Щеше да го направи, без дори да се замисли. Аз му се разкрещях. Казах му, че няма да ми вземе Джойс и нашето дете. Казах му, че ние ще се махнем, че нямаме нужда от мръсните му пари. Той отвори кутията и ми показва всички тези пачки, сякаш да ме изкуши. Аз я изритах от ръцете му. — Дишаше бързо, тежко, като че ли отново преживяваше този момент — гнева, отчаянието. Меги усети как страхът ѝ започва да се примесва със съчувствие. — Той не загуби самообладание, нито за момент. Просто се наведе и напъха парите отново в кутията. Реши, че искам повече. Така и не разбра, не беше способен да разбере. Когато най-после видя, че аз няма да приема парите, той взе моята пушка, също толкова спокойно, както беше взел кутията. Бях сигурен, по-сигурен, отколкото някога съм бил в нещо, че ще ме убие там, където си бях, и че ще му се размине. По някакъв начин ще му се размине. Можех да мисля единствено за това, че никога няма да видя Джойс, никога няма да взема в ръце нашето дете. Сграбчих пушката и започнахме да се боричкаме.

Задъхваше се, очите му се бяха изцъклили. Меги си представяше борбата между мъжа и момчето толкова ясно, сякаш се случваше пред нея. Тя затвори очи и видя сцената от филма, за който бе писала музиката. В нея всепоглъщащата страст бе избухнала в необратимо насилие. Но това тук бе реално и нямаше нужда от музика, за да подчертае драмата.

— Той беше силен... Старецът беше силен. Знаех, че ако не му взема пушката, ще умра. Кой знае как... — Стан прокара ръце през лицето и косата си. — Кой знае как, тя се озова в ръцете ми и аз започнах да падам. Никога няма да го забравя, беше като сън, като кошмар. Аз падах и пушката гръмна.

Меги си го представяше, прекалено ясно. Преизпълнена със съчувствие и страх, тя се осмели да заговори:

— Но това е било случайност, самозащита.

Той поклати глава, ръцете му се отпуснаха близо до пистолета на бедрото му и Меги забеляза, че те треперят.

— Аз бях двайсетгодишен, броях всяка стотинка. Току-що бях убил най-влиятелния човек в града, а до трупа му имаше една кутия с двайсет и пет хиляди долара. Кой щеше да ми повярва? Може би се паникьосах, може би направих най-разумното нещо, не знам, ала аз го погребях и скрих парите в дерето, после блъснах колата му в реката.

— Лоуела...

— Не знаех, че е дошла след мен. Предполагам, че тя е познавала Морган по-добре от всеки друг и е разбирала, че той никога няма да ни позволи да се оженим с Джойс. Не знаех, че е видяла всичко от гората. Може би ако знаех, нещата щяха да са по-различни. Струваше ми се, че тя така и не преодоля шока от загубата на съпруга си. Сега я разбирам по-добре. Видяла е всичко. После, по някаква си нейна причина, е изровила кутията с парите и я е скрила в къщата. Предполагам, че през всичките тези години ме е пазила.

— А Джойс?

— Тя не знаеше. — Стан тръсна глава и дръпна яката на ризата си, сякаш го задушаваше. — Никога не съм ѝ казвал. Трябва да ме разбереш. Аз обичам Джойс. Обичам я, откак беше момиче. Няма нищо, което не бих направил за нея, стига да мога. Ако ѝ бях казал всичко, всичко, което той бе заплашил да направи и всичко, което се бе случило, тя можеше да помисли... Можеше да не повярва, че е било нещастен случай. Нямаше да мога да го преживея. Години наред правех всичко, за да изкупя вината си за това, което се случи в онова дере. Отдадох се на закона, на града. Бях най-добрият баща, най-добрият съпруг. Знам как да бъда. — Грабна цветната снимка и я смачка в юмрука си. — Проклетата снимка! Проклетият пръстен! Бях толкова стъписан, че чак след няколко дни открих, че съм го загубил. — Разтърка слепоочията си. — Десет години по-късно го изровиха заедно с Морган. Знаеш ли как се почувствах, когато разбрах, че Джойс е казала, че е на баща ѝ? Тя знаеше! Знаеше, че е мой, но застана зад мен. Никога не ме попита и когато ѝ разказах всичко, никога не се усъмни в мен. Всичките тези години... През всичките тези години съм живял с това.

— Вече не трябва да живееш с него. — Меги говореше спокойно, въпреки че сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Стан бе толкова превъзбуден, че тя не знаеше кога ще избухне, нито какво може да направи. — Хората те уважават, ти знаеш. Лоуела е видяла всичко, тя може да свидетелства.

— Лоуела е на ръба на пълния срыв. Кой знае дали ще може да даде някакви смислени показания, ако се стигне дотам? Трябва да мисля за Джойс, за семейството си, за репутацията си. — Погледна към Меги и по бузата му започна да подскача един мускул. — Толкова много е заложено — прошепна той. — Толкова много трябва да се защитава.

Тя гледаше как ръката му се насочва към кобура.

Клиф се носеше с пълна скорост по стръмната ливада. Изпод колелетата летеше чакъл. Меги бе уловена в средата на насилието и страстта, които десет години бяха тлеели под повърхността. Ако днес избухнеха, тя щеше да е сама — сама, защото той се бе държал като глупак.

Когато взе последния завой, пред колата се изпречи един мъж и го принуди да натисне спирачките. Клиф изруга и изскочи от колата.

— Господин Дилейни — поздрави го тихо Райкър. — Госпожо Ейджи.

— Къде е Меги? — попита Клиф и щеше да продължи, ако Райкър не го бе хванал неочаквано здраво за ръката.

— Вътре е. За момента е добре. Да не насилваме нещата.

— Ще вляза.

— Не още. — Райкър го изгледа със стоманен поглед и се обърна към Джойс: — Майка ви е вътре, госпожо Ейджи. Тя е добре, спи. Съпругът ви също е там.

— Стан... — Джойс погледна към къщата и инстинктивно направи крачка напред.

— Аз следя нещата отблизо. Съпругът ви разказа всичко на госпожица Фицджералд.

Кръвта на Клиф се смрази.

— По дяволите, защо не сте я извели?

— Ще ги изведем. Всичките ще ги изведем. Спокойно.

— Откъде знаете, че той няма да я нарани?

— Аз не... Ако се почувства притиснат до стената. Имам нужда от вашата помощ, госпожо Ейджи. Ако вашият съпруг ви обича толкова много, колкото твърди, вие сте ключът. — Обърна се към къщата. — Той трябва да е чул колата. По-добре е да му се обадите, че сте тук.

В къщата Стан бе хванал Меги за рамото и стоеше до прозореца. Тя усещаше как мускулите му подскочат, чуваше как дъхът му свисти. Когато я обзе ужас, затвори очи и си помисли за Клиф. Ако той се върнеше, всичко щеше да е наред. Ако се върнеше, кошмарът щеше да свърши.

— Някой има там, отвън — кимна рязко Стан към отворения прозорец и свободната му ръка се сви върху кобура, после се отпусна. — Не мога да позволя да говориш с когото и да било. Трябва да ме разбереш. Не мога да рискувам.

— Няма да говоря. — Пръстите му се впиваха в рамото ѝ и болката поддържаше съзнанието ѝ ясно. — Стан, аз искам да ти помогна. Кълна се, че искам само да ти помогна. Ако ми направиш нещо, това никога няма да свърши.

— Десет години — измърмори той, взирайки се навън. — Десет години и той още се опитва да разруши живота ми. Не мога да му позволя.

— Животът ти ще се разруши, ако ми направиш нещо. — Бъди логична, каза си Меги, докато вълните на паниката се опитваха да я залееят. Дръж се спокойно. — Този път няма да бъде нещастен случай, Стан. Този път ти ще бъдеш убиец. Никога няма да успееш да накараш Джойс да ти повярва.

Пръстите му я стиснаха толкова силно, че тя трябваше да прехапе устни, за да не извика.

— Джойс застана до мен.

— Тя те обича. Тя вярва в теб. Ала ако ми направиш нещо, всичко ще се промени.

Меги усети, че Стан трепери. Ръката му върху рамото ѝ леко се отпусна. Тя видя, че Джойс се изкачва към къщата. Отначало помисли, че халюцинира. После чу как Стан затаи дъх. Той също я бе видял.

— Стан! — Джойс вдигна ръка към гърлото си, сякаш така можеше да усили гласа си. — Стан, моля те, излез.

— Не искам ти да се намесваш в това. — Пръстите му отново стискаха като менгеме рамото на Меги.

— Аз винаги съм била намесена. Знам, че всичко, което си направил, си го направил заради мен.

— По дяволите! — Стан притисна лице в стъклото на прозореца и силно удари с юмрук рамката. — Той не може да разруши всичко, което сме изградили.

— Не, не може. — Джойс дойде по-близо, като премерваше всяка крачка. През всичките години, откак познаваше мъжа си, никога не бе чувала в гласа му отчаяние. — Стан, той сега не може с пръст да ни пипне. Ние сме заедно. Винаги ще бъдем заедно.

— Те ще ме вземат от теб. — Той стисна очи. — Според закона съм направил всичко, което съм можел.

— Всички знаят това. Стан, аз ще бъда с теб. Аз те обичам. Ти за мен си всичко, целият ми живот. Моля те, моля те, не прави нищо, от което ще се срамувам.

Стан се изправи и Меги почувства как той се напегна. Мускулът на бузата му още подскачаше. Над горната му устна бе избила пот, която той не си и правеше труда да изтрие. Погледна през прозореца към Джойс, после към дерето.

— Десет години — промълви тихо. — Но още не е свършило.

Пръстите му конвулсивно стискаха рамото на Меги. Вцепенена от страх, тя видя как той извади пистолета от кобура си. Очите му срещнаха нейните, студени, яносини, безизразни. Може би трябваше да се моли за живота си, ала знаеше, както знае всяка плячка, че може да получи милост само по прищявка на ловеца.

Със същия безизразен поглед Стан остави пистолета на перваза и пусна рамото ѝ. Меги усети как кръвта ѝ отново запулсира, бърза и гореща.

— Излизам — каза той глухо. — При жена ми.

Омаломощена от облекчение, Меги се отпусна на стола до пианото. Нямаше сили дори да заплаче и зарови лице в ръцете си.

— Ох, Меги! — В следващия момент ръцете на Клиф се обвиха около нея и тя усети силните, бързи удари на сърцето му. — Това бяха най-дългите десет минути в живота ми — прошепна той и започна да обсипва лицето ѝ с диви целувки. — Най-дългите.

Меги не искаше обяснения. Клиф бе тук и това бе достатъчно.

— Все си повтарях, че ще дойдеш. Това ми помагаше да не полудея.

— Не трябваше да те оставям сама. — Той зарови лице в косите ѝ и вдъхна аромата.

Тя го прегърна по-силно.

— Нали ти казах, че мога да се грижа за себе си.

Клиф се засмя, защото Меги бе в прегръдките му и нищо не се бе променило.

— Да, каза ми. — Хвана с две ръце лицето ѝ, за да се вгледа в него. Беше бледа, очите ѝ бяха потъмнели, но не трепваха. Неговата Меги наистина бе жена, която можеше да се грижи за себе си. — Райкър беше във достатъчно отдавна, за да разбере какво става. Той ще ги отведе и тримата.

Тя помисли за бледото лице на Лоуела, за изтерзаните очи на Стан, за треперещия глас на Джойс.

— Те достатъчно са наказани.

— Може би. — Той плъзна ръце нагоре по раменете ѝ, просто за да се увери, че е жива и здрава. — Ако те беше наранил...

— Нямаше. — Меги поклати глава и отново го прегърна. — Нямаше. Искам езерото, Клиф — възкликна тя. — Искам, бързо да направиш езерото и искам да видя как над него се надвесва върбата.

— Ще го имаш. — Той я отдръпна от себе си. — А мен? Искаш ли да имаш и мен?

Меги пое дълбоко въздух. Отново помисли. Щеше да опита и да види дали Клиф разбира.

— Защо трябва да искам?

Веждите му се сключиха, ала той успя да преглътне ругатните, които напиреха. Вместо това я целуна силно и дълго.

— Защото те обичам!

Тя въздъхна треперливо. Наистина си беше у дома.

— Това беше правилният отговор.

Издание:

Нора Робъртс. Защото те обичам
ИК „Коломбина прес“, София, 1999

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-059-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.